

Despre moarte și speranța vieții veșnice

De Alberto R. Timm

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

©2022 General Conference of Seventh-day Adventists®
Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redactate din *Biblia sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egwwritings.org**. Unele citate au fost modificate.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Denisa Olariu

Referent: Daniel Brînzan

Corectură: Lavinia Goran

Redactare: Delia-Mirela Buciuman

Grafică și tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **TIMM, ALBERTO R.**

Despre moarte și speranța vieții veșnice : studii biblice : octombrie - noiembrie - decembrie 2022 / de Alberto R. Timm. - Ed. instructori. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-231-3

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Apel</i>	6
1. Răzvrătire într-un univers perfect	11
2. Moartea într-o lume a păcatului	23
3. Înțelegerea naturii umane.....	35
4. Speranța, în Vechiul Testament	47
5. Învierile de dinainte de cruce.....	59
6. El a murit pentru noi.....	70
7. Victoria lui Isus asupra morții	82
8. Speranța, în Noul Testament	93
9. Pasaje care se contrazic?	105
10. Flăcările iadului.....	117
11. Înșelăciunile de la sfârșitul timpului.....	129
12. Perspectiva biblică.....	140
13. Judecata.....	152
14. Toate lucrurile noi	164

Moartea, speranța noastră

Dumnezeu a creat ființele umane ca ele să se bucure de veșnicie în cadrul unei relații de iubire cu El și lumea creată de El. Dar această relație a fost alterată de apariția misterioasă a păcatului în curțile cerești (Isaia 14:12-15; Ezechiel 28:12-19; Apocalipsa 12:7-12) și de căderea ulterioară a lui Adam și a Evei (Geneza 3:1-19; Romani 5:12). Din nefericire, moartea a pus stăpânire nu doar pe ființele umane, ci pe tot ce are viață. Astăzi putem vedea cum moartea se manifestă în frunzele care cad din pomi, în florile care se ofilesc în vase, în nevinovatele animale de companie care mor în chinuri și în cei dragi ai noștri smulși de lângă noi într-un mod brutal. Lumea noastră este plină de suferință și de lacrimi neșterse.

Ca ființe umane muritoare, avem nevoie de siguranță în prezent și de speranță pentru viitor. Bine a spus teologul elvețian Emil Brunner: „Ceea ce oxigenul este pentru plămâni este speranța pentru sensul vieții umane. Luați oxigenul, și moartea survine prin sufocare; luați speranța, și omenirea este strivită din lipsă de aer; survine disperarea, însemnând paralizia puterilor intelectuale și spirituale în urma senzației de lipsă de sens și scop al existenței. După cum soarta organismului uman depinde de alimentarea lui cu oxigen, și soarta omenirii depinde de alimentarea ei cu speranță” (*Eternal Hope*, Lutterworth Press, 1954, p. 7). Într-adevăr, speranța biblică ne susține în timpul crizelor existențiale cu care ne confruntăm în parcursul nostru spre veșnicie.

Speranța noastră nu se întemeiază „pe niște basme meșteșugit alcătuite” (2 Petru 1:16). Ea se bazează pe promisiunea demnă de încredere făcută de Dumnezeu cu privire la o lume perfectă, unde nu vor mai fi lacrimi, durere sau moarte (Apocalipsa 21:1-5). Această prețioasă făgăduință a inspirat biserica apostolică și mulți creștini de-a lungul secolelor au păstrat-o în inimă. Fără să-și fi pierdut din forță, aceeași

promisiune astăzi dă și vieților noastre sens și scop. Ne permite să privim cu încredere spre viitor. Ne asigură că toți cei dragi care au murit în Hristos vor fi în cele din urmă înviați ca să moștenească viața veșnică.

Studiile biblice de față tratează subiectul mării lupte dintre bine și rău din perspectiva a două elemente principale. Primul este originea și existența neîntreruptă a păcatului și a morții. Celălalt este îndelunga acțiune a lui Dumnezeu de rezolvare a acestor probleme și de aducere a lumii la starea ei perfectă de la început. Un accent deosebit este pus și asupra naturii muritoare a ființelor umane și asupra modului în care învierea este calea spre nemurire. De fapt, ni se dă asigurarea că El ține „cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:18).

În acest trimestru vom studia durerosul subiect al morții, dar prin filtrul speranței care ne este oferită în Isus.

Alberto R. Timm deține titlul de doctor din partea Universității Andrews și este director asociat la Ellen G. White Estate, membru al Comitetului Institutului de Cercetări Biblice (BRICOM) și al Comitetului Institutului de Cercetare a Științelor Pământului (GRICOM). Anterior a slujit ca președinte al Seminarului Teologic Adventist Latino-American (LATS).

Apel

**Către pastori, prezbiteri, diriginți ai Școlii de Sabat,
instructoare și instructori**

Dragi frați și prieteni,

Isus Hristos i-a dat trei porunci apostolului Petru în legătură cu hrănirea turmei lui Dumnezeu: o dată cu referire la mielușei și de două ori cu referire la oi:

”

**Paște mielușei mei!
Păstorește oile Mele!
Paște oile Mele!**

(Ioan 21:16,17*)

”

Vă rog să vizitați sâmbăta dimineața secțiunile de copii ale acestui „câmp misionar foarte prețios”: Școala de Sabat (vezi Ellen G. White, *Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, cap. 1).

În cadrul ședințelor de comitet,
analizați oferta de dotare cu materiale didactice pentru
grupele de la Primii pași, Grădiniță, Primară, Juniori și
Adolescenți (cereți detalii la pastor și la directorii departa-
mentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală).

Mă rog ca în predarea fiecărei lecții,
instructoarele și instructorii noștri să aibă parte de bine-
cuvântarea Bibliei:

”

**Du-te dar;
Eu voi fi cu gura ta
și te voi învăța
ce vei avea de spus.**

(Exodul 4:12)

”

*Daniel Brînzan,
Departamentul Școala de Sabat
și Lucrarea personală*

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupei Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.

2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați (pentru anul misionar 2022-2023, detalii la departamentele Familie și Educație).

3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.

2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția.

3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateri de studiu să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.

2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.

3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2022 Romana”, sau scanând codul QR alăturat.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Octombrie

1	1 Samuel 19
2	1 Samuel 20
3	1 Samuel 21
4	1 Samuel 22
5	1 Samuel 23
6	1 Samuel 24
7	1 Samuel 25
8	1 Samuel 26
9	1 Samuel 27
10	1 Samuel 28
11	1 Samuel 29
12	1 Samuel 30
13	1 Samuel 31
14	2 Samuel 1
15	2 Samuel 2
16	2 Samuel 3
17	2 Samuel 4
18	2 Samuel 5
19	2 Samuel 6
20	2 Samuel 7
21	2 Samuel 8
22	2 Samuel 9
23	2 Samuel 10
24	2 Samuel 11
25	2 Samuel 12
26	2 Samuel 13
27	2 Samuel 14
28	2 Samuel 15
29	2 Samuel 16
30	2 Samuel 17
31	2 Samuel 18

Noiembrie

1	2 Samuel 19
2	2 Samuel 20
3	2 Samuel 21
4	2 Samuel 22
5	2 Samuel 23
6	2 Samuel 24
7	1 Împărați 1
8	1 Împărați 2
9	1 Împărați 3
10	1 Împărați 4
11	1 Împărați 5
12	1 Împărați 6
13	1 Împărați 7
14	1 Împărați 8
15	1 Împărați 9
16	1 Împărați 10
17	1 Împărați 11
18	1 Împărați 12
19	1 Împărați 13
20	1 Împărați 14
21	1 Împărați 15
22	1 Împărați 16
23	1 Împărați 17
24	1 Împărați 18
25	1 Împărați 19
26	1 Împărați 20
27	1 Împărați 21
28	1 Împărați 22
29	2 Împărați 1
30	2 Împărați 2

Decembrie

1	2 Împărați 3
2	2 Împărați 4
3	2 Împărați 5
4	2 Împărați 6
5	2 Împărați 7
6	2 Împărați 8
7	2 Împărați 9
8	2 Împărați 10
9	2 Împărați 11
10	2 Împărați 12
11	2 Împărați 13
12	2 Împărați 14
13	2 Împărați 15
14	2 Împărați 16
15	2 Împărați 17
16	2 Împărați 18
17	2 Împărați 19
18	2 Împărați 20
19	2 Împărați 21
20	2 Împărați 22
21	2 Împărați 23
22	2 Împărați 24
23	2 Împărați 25
24	1 Cronici 1
25	1 Cronici 2
26	1 Cronici 3
27	1 Cronici 4
28	1 Cronici 5
29	1 Cronici 6
30	1 Cronici 7
31	1 Cronici 8

24 – 30 septembrie

Răzvrătire într-un univers perfect

Sabat după-amiază

De memorat: „Cum _____, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum _____ la pământ, tu, _____ neamurilor!” (Isaia 14:12).

Mulți gânditori încearcă să explice originea răului. Unii sugerează că răul a existat dintotdeauna, pentru că, în opinia lor, binele poate fi apreciat doar în contrast cu răul. Alții cred că lumea a fost creată perfectă, dar, într-un fel sau altul, a apărut răul. De exemplu, în mitologia greacă, răul și-a făcut apariția când curioasa Pandora a deschis o cutie sigilată, din care au ieșit toate relele lumii (acest mit nu explică totuși originea relelor ascunse în acea cutie).

În schimb, Biblia susține că Dumnezeuul nostru iubitor este atotputernic (1 Cronici 29:10,11) și desăvârșit (Matei 5:48). Tot ce face El trebuie să fie, de asemenea, desăvârșit (Deuteronomul 32:4), inclusiv modul în care a creat lumea noastră. Atunci cum au putut răul și păcatul să apară într-o lume perfectă? Potrivit capitolului 3 din Geneza, căderea lui Adam și a Evei a adus aici păcatul, răul și moartea. Dar acest răspuns ridică o altă problemă: răul exista deja dinainte de cădere, manifestat prin prezența „șarpelui”, care a înșelat-o pe Eva (Geneza 3:1-5). Așadar trebuie să mergem și mai înapoi, înainte de cădere.

De înțeles: Care este sursa răului ce ne domină într-o atât de mare măsură existența și care uneori poate face ca viața să fie de-a dreptul jalnică?

În starea ei actuală, natura transmite un mesaj ambiguu, care amestecă binele cu răul. Trandafirii sunt încântători și parfumați, dar au și spini, care produc durere. Tucanul ne impresionează prin frumusețea penelor lui multicolore, dar ne și tulbură când atacă alte cuiburi de păsări și le mănâncă puii. Până și oamenii, care acum sunt în stare să manifeste bunătate, în clipa următoare pot fi răi, chiar violenți. Nu este de mirare că în pilda despre grâu și neghină slujitorii îl întreabă pe stăpân: „Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?” (Matei 13:27). Iar stăpânul răspunde: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta” (v. 28). În același fel, Dumnezeu a creat universul perfect, dar un inamic l-a contaminat cu misterioasele semințe ale păcatului.

1 Citește 1 Ioan 4:8,16. „Dumnezeu este dragoste” – Ce ne spune această certitudine despre natura actelor creatoare ale lui Dumnezeu?

Faptul că „Dumnezeu este dragoste” are cel puțin trei implicații majore: **(1)** Dragostea, prin natura ei, nu poate exista închisă în ea însăși, ci trebuie să fie exprimată. Iubirea lui Dumnezeu este împărtășită *în interior* între cele trei Persoane ale Dumnezeirii, iar *în exterior* în cadrul relației Lui cu toate ființele create. **(2)** Tot ce face Dumnezeu este o expresie a iubirii Sale necondiționate și neschimbătoare. Sunt incluse aici acțiunile Sale creatoare, actele Lui răscumpărătoare și chiar judecățile Lui prin care pedepsește. De fapt, „iubirea lui Dumnezeu se exprimă prin mila Sa, dar nu mai puțin prin dreptatea Sa. Dreptatea este temelia tronului Său și rodul iubirii Sale” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 762). **(3)** Deoarece este dragoste și tot ce face este o expresie a dragostei Lui, Dumnezeu nu poate fi autorul păcatului, care este diametral opus caracterului Său.

Chiar a avut Dumnezeu nevoie să creeze universul? Din perspectiva suveranității Lui, s-ar putea spune că nu, fiind o decizie izvorâtă din voința Lui liberă. Dar, din perspectiva naturii Lui iubitoare, Și-a dorit un univers ca mod de a-Și exprima dragostea. Ce minunat că a creat forme de viață, precum oamenii, capabile nu doar să răspundă la iubirea Lui, ci și să exprime la rândul lor iubire – față de Dumnezeu și față de alte ființe. (Vezi Marcu 12:30,31.)

În ce aspecte vezi reflectată în lume iubirea lui Dumnezeu, în ciuda ravagiilor păcatului? Cum putem extrage lecții de speranță din manifestarea iubirii divine în lumea creată?

2 Citește 1 Ioan 4:7-16. Ce înțelegem de aici despre voința liberă drept condiție de cultivare a iubirii?

Florile artificiale pot fi splendide, dar ele nu cresc și nu înfloresc precum cele naturale. Roboții sunt programați să vorbească și să execute sarcini, dar nu au nici viață, nici emoții. În esență, viața și voința liberă sunt obligatorii ca iubirea să fie cultivată și împărtășită. Dumnezeu nostru iubitor a creat îngeri (inclusiv pe Lucifer) și ființe umane cu libertatea de a lua decizii, cu posibilitatea de a urma o cale greșită. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a creat întregul univers ca un mediu perfect și armonios astfel încât creaturile Sale să se dezvolte în dragoste și în înțelepciune.

În 1 Ioan 4, Ioan subliniază că Dumnezeu este dragoste, arătată față de noi prin trimiterea Fiului Său să moară pentru păcatele noastre. Drept urmare, prin iubirea noastră unii față de alții noi ar trebui să ne exprimăm recunoștința pentru iubirea Lui infinită. O asemenea dragoste, de origine divină, ar fi cea mai convingătoare dovadă că Dumnezeu locuiește în noi și noi suntem în El. Acest apel de a reflecta iubirea lui Dumnezeu are sens doar adresat unor ființe care pot alege să exprime respectiva iubire sau, dimpotrivă, să trăiască o viață egoistă. Doar că libertatea de alegere poate ușor să fie folosită greșit, un fapt trist demonstrat în tragica răzvrătire a lui Lucifer în cer.

Chiar dacă recunosc importanța liberului-arbitru, unii se întreabă: Dacă Dumnezeu știa că Lucifer avea să se revolte, de ce l-a mai creat? În definitiv, crearea lui Lucifer nu îl face pe Dumnezeu responsabil pentru originea păcatului? Aceasta poate fi o întrebare dificilă, deoarece există mulți factori, inclusiv ce se înțelege prin cuvântul „responsabil”. Originea și natura păcatului sunt mistere, deci nu se pot explica pe deplin.

În orice caz, Dumnezeu nu a *hotărât mai dinainte* existența păcatului; El doar i-a *îngăduit* existența și apoi, la cruce, a luat asupra Lui pedeapsa supremă pentru păcat, fapt care Îi permite să-l stârpească, într-un final. În dureroasele noastre cugetări asupra răului, să nu uităm niciodată că Dumnezeu Însuși a plătit cel mai mare preț pentru existența păcatului și a răului (vezi Matei 5:43-48; Romani 5:6-11) și că a suferit din cauza acestora mai mult decât oricare dintre noi va suferi vreodată.

Voința liberă este sfântă, dar vine la pachet cu serioase consecințe, nu doar pentru tine, ci și pentru alții. Folosind darul libertății, ce decizii iei și care crezi că vor fi consecințele lor?

3 Citește Ezechiel 28:12-19. Ce găsim aici despre misterioasa origine a păcatului?

Mare parte din cartea Ezechiel a fost scrisă în limbajul simbolic specific vremii sfârșitului. Anumite entități (persoane, animale, obiecte) și evenimente locale reprezintă realități cosmice și/sau istorice mai ample. În **Ezechiel 28:1-10**, Domnul i-a vorbit împăratului Tirului (un oraș-port fenician antic și prosper) ca unui conducător bogat și mândru care era doar un „om”, dar care s-a pretins Dumnezeu și ocupant al tronului dumnezeilor.

Apoi, în **Ezechiel 28:12-19**, această realitate istorică devine o analogie cu căderea lui Lucifer. Astfel, împăratul Tirului, o ființă umană reală trăind „în mijlocul mărilor” (Ezechiel 28:2,8), îl reprezintă acum pe „heruvim[ul] ocrotitor” care locuia în „Eden, grădina lui Dumnezeu” și „pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu” (Ezechiel 28:13,14). O afirmație importantă este cea din **Ezechiel 28:15**. Citește-o cu atenție. Deci, foarte important, perfecțiunea lui Lucifer a inclus posibilitatea răului, posibilitatea de a face ce este greșit, întrucât, ca ființă morală, Lucifer avea voință liberă – parte din ce înseamnă a fi o ființă perfectă.

Deci Lucifer a fost creat desăvârșit – ceea ce includea capacitatea lui de a alege în mod liber. Dar, abuzând de acea perfecțiune, prin folosirea greșită a voinței sale libere, el s-a pervertit prin faptul că s-a considerat mai important decât era. Nemaifiind mulțumit de modul în care îl crease și îl onorase Dumnezeu, Lucifer și-a pierdut simțul recunoștinței față de Dumnezeu și a dorit să primească mai multă recunoaștere decât merita de fapt. Cum s-a putut întâmpla așa ceva cu această ființă angelică perfectă ce trăia într-un univers perfect este o taină.

„Păcatul este un lucru misterios, de neexplicat. Nu a existat temei pentru existența lui; a-l explica înseamnă a căuta un motiv pentru existența lui și aceasta ar însemna a-l îndreptăți. Păcatul a apărut într-un univers desăvârșit, un lucru care s-a dovedit fără scuză” (Ellen G. White, *Adevărul despre îngeri*, p. 30).

Dacă trăiești momente grele, inspiră-te din 1 Tesaloniceni 5:18 și învinge nerecunoștința sau autocompătimirea, făcându-te de folos pentru vecinii sau cunoștințele tale!

În Scripturi se pot observa două mari leitmotive opuse: **(1)** Salemul, muntele Sion, Ierusalimul și Noul Ierusalim, care reprezintă Împărăția lui Dumnezeu; **(2)** Babelul și Babilonul, care simbolizează domeniul contrafăcut al lui Satana. De câteva ori Dumnezeu și-a chemat poporul afară din păgânul Babilon ca să-I slujească în Țara Promisă. De exemplu, lui Avram (mai târziu, Avraam) i-a cerut să plece din Ur, din Haldeea, în țara Canaan (Gen. 11:31 – 12:9). La sfârșitul lungului lor exil, evreii au plecat din Babilon și s-au întors la Ierusalim (Ezra 2). Și în cartea Apocalipsa, poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din Babilonul de la sfârșitul timpului (Apoc. 14:8) pentru ca, în cele din urmă, să locuiască cu Dumnezeu pe muntele Sion și în Noul Ierusalim (Apoc. 14:1; 21:1-3,10).

4 Citește **Isaia 14:12-15**. Ce consecințe pe termen lung a avut mândria lui Lucifer în univers și în această lume?

În Biblie, orașul Babilon simbolizează o putere care se opune categoric lui Dumnezeu și Împărăției Sale, iar împăratul Babilonului (cu referire precisă la Nebucadnețar) devine un simbol al mândriei. Dumnezeu îi descoperise lui Nebucadnețar că Babilonul era doar capul de aur al mării statui de imperii succesive (Daniel 2:37,38). Sfidând revelația divină, împăratul a ridicat o statuie în întregime de aur – simbolizând că imperiul lui va dura veșnic – și chiar a pretins ca toți să i se închine (Daniel 3). Ca și împăratul Tirului, împăratul Babilonului a devenit un simbol al lui Lucifer.

Isaia 14:3-11 descrie căderea semețului și despotului împărat al Babilonului. Apoi, **Isaia 14:12-15** se mută de pe tărâmul istoric în cel ceros și evidențiază că o atitudine de mândrie asemănătoare a dus la căderea lui Lucifer. Textul lămurește că Lucifer a plănuit să-și înalțe tronul mai presus de toate ființele cerești și să devină „ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14). Era începutul unei noi și ostile stări de fapt, în care dragostea și cooperarea altruistă a lui Dumnezeu au fost puse sub semnul întrebării de egoismul și rivalitatea lui Lucifer. Vrajmașului nu i-a fost teamă să-L acuze pe Dumnezeu de ceea ce el însuși era și să împrăștie minciuni printre îngeri. Iată misterioasele origini ale răului în univers!

Din cauza mândriei, putem ajunge să trăim în conflict cu persoane din jurul nostru. Concret, ce gest ai putea face astăzi pentru a reabilita relația cu o persoană care te urăște?

5 Citește Apocalipsa 12. Ce aflăm despre extinderea rebeliunii din cer pe pământ?

Căderea lui Lucifer nu a însemnat doar o ciocnire de idei incompatibile. Capitolul 12 din Apocalipsa ne spune că un mare război a izbucnit în cer între Lucifer și îngerii lui, pe de o parte, și Hristos și îngerii Lui, pe de altă parte. În acest pasaj, Lucifer este numit „balaurul cel mare”, „sarpele cel vechi”, „diavolul și Satana” și „pârâșul fraților noștri” (Apocalipsa 12:9,10). La Hristos se face referire prin „Mihail” (Apocalipsa 12:7), care înseamnă „Cine este ca Dumnezeu”. Pe baza versetului 9 din Iuda – „arhanghelul Mihail” –, unii exegeți cred că este vorba doar de o ființă îngerească. Dar în cartea Daniel, fiecare viziune importantă culminează cu Hristos și Împărăția Sa fără sfârșit – piatra dezlipită „fără ajutorul vreunei mâini” (Daniel 2:34,45), „Unul ca un Fiu al omului” (Daniel 7:13), „căpetenia oștirii”, „Domnul domnilor” (Daniel 8:11,25) și „marele voievod Mihail” (Daniel 12:1). Așadar, după cum „Îngerul Domnului” este Domnul Însuși (Exodul 3:1-6; Faptele 7:30-33 etc.), Mihail trebuie să fie aceeași Persoană divină, adică Hristos Însuși.

Capitolul 12 din Apocalipsa oferă o imagine generală a acestei lupte, ce încă se desfășoară și care **(1)** a început în cer cu răzvrătirea lui Lucifer și a unei treimi dintre îngeri, **(2)** a culminat cu victoria decisivă a lui Hristos la cruce și **(3)** continuă încă împotriva poporului rămășiței lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului. Referindu-se la începutul acestei lupte, Ellen G. White afirmă că „Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a fost îngăduitor cu Lucifer. Nu a fost imediat retrogradat din poziția lui înaltă când a început să nutrească spiritul de nemulțumire și nici măcar când a început să-și prezinte falsele pretenții înaintea îngerilor loiali. I s-a permis să stea mult timp în cer. În repetate rânduri i s-a oferit iertare, cu condiția să se pocăiască și să se supună lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 495-496). Nu știm cât a durat războiul în cer. Indiferent de intensitatea sau durata lui, aspectul cel mai important este că Satana și îngerii lui „n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer” (Apocalipsa 12:8; vezi și Luca 10:18). Desigur, acum problema este că ei au venit aici, pe pământ.

În ce anume vedem realitatea acestei bătălii care se dă pe pământ? Care este singura noastră speranță de a ieși învingători în această bătălie?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, capitolul 1; Tragedia veacurilor, capitolul 29

„Nu mai era nicio speranță de răscumpărare pentru aceia [Satana și îngerii lui] care fuseseră martori la gloria inexprimabilă a cerului, care se bucuraseră de ea și văzuseră teribila maiestate a lui Dumnezeu și care, în prezența acestei slave, se răzvrătiseră împotriva Lui. Nu mai erau alte minunate manifestări ale mării puteri a lui Dumnezeu care să-i impresioneze la fel de profund ca cele la care deja asistaseră. Dacă au fost în stare să se revolte chiar în prezența slavei de nedescris, nu mai puteau fi puși într-o situație mai favorabilă pentru a fi testați. Nu mai era nicio putere de rezervă și nici înălțimi și adâncimi mai mari ale gloriei nesfârșite care să învingă îndoielile lor invidioase și nemulțumirile lor răzvrătite. Vina lor și pedeapsa lor trebuiau să fie direct proporționale cu înaltele lor privilegii din curțile cerești” (Ellen G. White, *Confruntarea cu ispita*, p. 21).

Studiu zilnic: 1 Samuel 12 – 18;
Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 5

1. În mâinile cui i-a vândut Domnul pe israeliți?

2. Unde își ascuțeau israeliții uneltele agricole de fier când se toceau?

3. Când a ajuns Saul căpetenia semințiilor lui Israel și a fost uns împărat de Domnul?

4. Ce înălțime avea Goliat din Gat?

5. **Ce se întâmplă cu rugăciunea sinceră și făcută din inimă, dar neexprimată corespunzător?**

Privire generală

Dumnezeu este iubire. În virtutea acestei iubiri, El a creat universul plin de armonie, pace, bucurie și multă dragoste. A umplut spațiul universului cu ființe care au fost create să sporească în fericire, slujire și dragoste. Totuși această ordine perfectă a fost perturbată de o rebeliune ilogică în cer împotriva Creatorului, care a fost acuzat că cere o ascultare strictă. Mai mult, standardele înalte ale Creatorului au fost interpretate ca cerințe ale unui tiran. Legea iubirii a fost interpretată în mod greșit ca o îngădare a libertății. Rezultatul a fost un război în cer (Apocalipsa 12:7).

Ceea ce înainte părea de necrezut a devenit o realitate tragică. Înțeleapta și frumoasa creatură, heruvimul ocrotitor (ebr., *kerub mimșakh hasokek*; Ezechiel 28:14), numit „Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor”/ „fiu al dimineții” (BTF) – în ebraică, *helel ben șakhar*; Isaia 14:12 – s-a ridicat împotriva Creatorului veșnic, sfânt, bun și iubitor și l-a adus acuzații nejustificabile cu scopul de a se înălța pe sine. Egoismul, șarmul, minciunile, amăgirea și egoismul lui Lucifer i-au divizat pe îngeri și au distrus pacea perfectă a cerului.

În infinita Lui înțelepciune, Dumnezeu a reacționat respectând alegerea lui Lucifer, dându-le astfel posibilitatea tuturor ființelor inteligente să înțeleagă natura distructivă a răului, care, la prima vedere, ar fi putut părea atrăgător. În definitiv, o ființă creată și-a atacat Creatorul și a apărut dezordinea. Cel care ar fi trebuit să apere guvernarea lui Dumnezeu și legea care stă la baza acesteia a răsturnat principiile respectului și iubirii într-un mod atât de viclean, încât și îngerii au fost derutați în ce privește loialitatea lor față de Dumnezeu. Acceptând alegerea individuală, Dumnezeu a demonstrat că respecta libertatea personală, dar că nu putea tolera distrugerea vieții, a valorilor ei și a principiilor bunătății.

Comentariu

Misterul originii răului

Originea răului este învăluită într-unul din cele mai mari mistere. Pe de o parte avem „taina fărădelegii” care lucrează (2 Tesaloniceni 2:7), iar pe de altă parte avem „taina evlaviei” (1 Timotei 3:16), care aduce o soluție la problema răului. Mândria lui Lucifer a fost înfrântă

de umilința Domnului Isus Hristos, care a luat trup omenesc (Filipeni 2:6-11). Datorită puterii Sale morale și a iubirii Lui neegoiste, Isus l-a înfrânt pe Satana, deși Isus devenise mai slab din punct de vedere fizic.

Răul este irațional și caracterizat de absența ordinii, așadar este imposibil de găsit o explicație logică pentru existența lui. Nu are nicio cauză. Capitolul 14 din Isaia descrie circumstanțele căderii lui Satana (nu motivul căderii lui), și anume mândria, iar Ezechiel afirmă simplu că heruvimul ocrotitor a fost perfect/„fără prihană” de la crearea lui până „în ziua când s-a găsit nelegiuirea în [el]” (Ezechiel 28:15). Separându-se de Dumnezeu, Satana a rupt relația cu El și, în consecință, s-a decuplat de la singura Sursă a vieții, ceea ce duce la moarte. Toate ființele create, inclusiv îngerii din cer și oamenii de pe pământ, au fost create în totală dependență de Dumnezeu. Doar când se menține acea relație de dragoste și când se cultivă prezența lui Dumnezeu este eliminat riscul neascultării și răzvrătirii, iar viața este asigurată din belșug. Cunoașterea lui Dumnezeu și a caracterului Său, cultivarea aprecierii față de bunătatea Sa și a unei atitudini de recunoștință este calea care trebuie urmată.

Nu a existat niciun motiv pentru revolta apărută în universul perfect guvernat de dragoste. Nu exista nicio imperfecțiune care să fi făcut necesară vreo îmbunătățire a modului de guvernare a lui Dumnezeu. Putem descrie împrejurările, când și ce s-a întâmplat, dar niciodată nu vom fi în stare să găsim o justificare pentru rebeliune, fiindcă nu a existat niciun motiv întemeiat. Dumnezeu a permis răul pentru că a ales să creeze nu automate sau roboți, ci ființe înzestrate cu liberul-arbitru, care să poată iubi liber.

Nu există un dualism bine-rău

Noi nu credem că universul este condus de doi dumnezei rivali: pe de o parte, Viul Dumnezeu, care este Dumnezeul binelui, și pe de altă parte, Lucifer, dumnezeul răului. Acest dualism este străin de revelația biblică și nu este compatibil cu învățătura ei. Scripturile atestă că Dumnezeu a creat o ființă excepțional de slăvită și de înțeleaptă („Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe” [Ezechiel 28:12]), care mai târziu s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Astfel, Lucifer, creatura fără pată a lui Dumnezeu, a devenit Satana. Apostolul Ioan descrie adversarul în următorii termeni: „șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9). Uluitor și șocant gând! Cel care s-a aflat chiar

în prezența lui Dumnezeu, care a fost în Edenul ceresc, în sanctuarul de sus, tocmai acea ființă s-a răzvrătit împotriva Dumnezeului iubitor. Acțiunile lui șocante împotriva propriului Creator par ireale: cel care a fost creat a îndrăznit să se împotrivească Împăratului și Comandantului său suprem.

Așadar s-a petrecut un lucru tainic. Cel care a fost creat perfect, care a fost înzestrat cu multe talente, care a deținut poziția cea mai înaltă din cer după Hristos, s-a întors împotriva Creatorului său. Profetul Ezechiel afirmă: „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine” (Ezechiel 28:15). Ce paradox! Heruvimul ocrotitor, în loc să fie ocrotitorul ordinii lui Dumnezeu, a doborât Legea Sa. Să nu uităm că în Biblie întâlnim heruvimi în capitolele 1 și 10 din Ezechiel (cele patru ființe vii sunt heruvimi, vezi Ezechiel 10:15) și ei sunt într-o strânsă legătură cu Dumnezeu, însoțindu-L în interiorul și în afara templului din Ierusalim (Ezechiel 10:4,5; 11:22,23). În cortul întâlnirii, heruvimul ocrotitor se afla în Locul Preasfânt deasupra capacului ispășirii, sub care se găsea Decalogul (Exodul 25:18-22). Heruvimii simbolizau protejarea ordinii și Legii lui Dumnezeu. Dar Lucifer s-a folosit greșit de poziția lui privilegiată pentru a lupta împotriva autorității lui Dumnezeu.

Acțiunile lui Lucifer

Versetul 15 din Ezechiel 28 afirmă că în heruvimul ocrotitor s-a găsit „nelegiuirea” sau „nedreptate” (NTR), care este traducerea termenului ebraic *'avelah* („nedreptate” sau „incorectitudine”). Cel care era perfect și care trebuia să apere integritatea Legii lui Dumnezeu pentru a asigura buna conducere a cerului L-a acuzat pe Dumnezeu că nu era bun și drept, cu alte cuvinte că era nedrept. Niște acuzații cu adevărat incorecte! În ebraică, termenul „negoț” (Ezechiel 28:16) este *rekulah* și derivă din rădăcina *rakal*, care înseamnă „a umbla de colo-colo” sau „a merge de la unul la altul”, fie pentru (1) a face negoț, fie pentru (2) a bârfi, a calomnia. Contextul clarifică foarte bine că nu poate fi vorba aici de comerț sau afaceri, deoarece ar fi singurul loc din Biblia ebraică în care negoțul ar însemna ceva păcătos, și acest lucru nu are sens. Prin urmare, termenul sugerează mai degrabă că heruvimul ocrotitor umbla de colo-colo și Îl vorbea de rău pe Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate, bârfind despre caracterul Său și răspândind minciuni. Lucifer a semănat neîncredere și necredință și i-a făcut pe ceilalți să nu-L mai creadă și să nu-L mai urmeze pe Dumnezeul iubitor. Isaia descrie motivele lui Lucifer în ter-

menii mândriei. Trufia lui a fost atât de puternică încât a dorit să fie egal cu Dumnezeu, să stea pe tronul lui Dumnezeu, să se facă pe sine împărat și să se înalțe la rangul de divinitate (Isaia 14:13). Ce incredibilă aroganță!

Profetul Isaia descrie căderea lui Lucifer din cer la timpul trecut (Isaia 14:12). Ezechiel spune că el a fost aruncat „de pe muntele lui Dumnezeu” și este nimicित (Ezechiel 28:16). Apoi profetul ne dezvăluie ce s-a întâmplat în inima lui Lucifer, și anume cum a păcătuit în mintea lui prin cultivarea mândriei. Să observăm cu atenție natura celor cinci mari afirmații la persoana întâi: (1) „**Mă** voi sui în cer, (2) **îmi** voi ridica scaunul de domnie mai presus [...]; (3) **voi** ședea pe muntele adunării dumnezeilor [...]; (4) **mă** voi sui pe vârful norilor, (5) **voi** fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:13,14; subl. ad.). Această înălțare de sine din inima lui Lucifer este confirmată în Ezechiel 28:17 – „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta.” În final, după această autoglorificare, distrugerea lui totală este prezentată la timpul viitor: „Totuși vei fi coborât în iad, la marginile gropii” (Isaia 14:15, BTF). Profetul Ezechiel este de acord că Domnul îl va nimici pe Lucifer, care a devenit Satana, potrivnicul. Distrugerea lui este atât de sigură încât, pentru a exprima acea certitudine, Ezechiel folosește în mod profetic verbul la un timp perfect, care exprimă o acțiune încheiată (în limba română, Cornilescu folosește prezentul, iar traducerea BTF, viitorul): „Scot din mijlocul tău un foc care te mistuie și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. [...] Ești nimicit și nu vei mai fi niciodată!” (Ezechiel 28:18,19).

Doar dependența de Dumnezeu aduce victorie

Să nu uităm: Satana nu trebuia învins prin argumente sau prin putere, ci doar prin cineva „mai slab” decât el. Acesta este motivul întrupării. În cartea Apocalipsa, balaurul și diversele fiare au fost înfrânte de Miel, ceea ce nu s-a mai auzit în lumea naturală. Dar puterea morală a iubirii și adevărului lui Hristos a cucerit lumea și a ajuns biruitoare asupra lui Satana și a puterilor lui. Isus, care s-a născut ca un om fragil, l-a înfrânt pe Satana prin puritatea, ascultarea și totala Lui supunere față de Tatăl. Viața Lui neegoistă și lipsită de păcat, suferința Lui pentru noi și moartea Lui victorioasă pe cruce l-au condamnat și l-au distrus pe Satana. Acum este doar o chestiune de timp până când Satana va fi executat și marea luptă se va încheia.

Aplicație

- 1** Originea răului: De ce un Dumnezeu iubitor și grijuliu a permis existența răului? Este Dumnezeu responsabil de existența răului? Explică. De ce Domnul, în infinita Sa înțelepciune, a hotărât să nu-l distrugă pe Lucifer imediat după ce gândurile rele au luat naștere în mintea lui? Sau de ce Dumnezeu nu l-a distrus pe Lucifer imediat după ce el a început să acționeze în secret contra conducerii divine, împiedicând astfel revolta să se extindă?
- 2** Ce s-a întâmplat în cer: În ce alte moduri poți descrie mândria și acțiunile lui Lucifer? Cine a suferit cel mai mult în toată această stare de răzvrătire? Ar fi putut Dumnezeu să reacționeze altfel față de Satana pentru a asigura o soluție pe termen lung la existența răului? Argumentează. Cum a fost Satana înfrânt?
- 3** Învingerea mândriei: Istoria lui Lucifer este o avertizare solemnă pentru noi să nu facem aceleași lucruri greșite și să nu avem același comportament eronat. Dacă trufia este atât de amăgitoare, cum putem fi vigilenți ca să nu cădem în capcana ei mortală și să nu fim înșelați de pretinsa ei glorie și reușită? Explică modul în care invidia, egoismul și mândria merg mână în mână și distrug relații importante.
- 4** Schimbarea comportamentului: Cum îi poți ajuta pe oamenii aroganți – care nu țin cont de rațiune, se lasă stăpâniți de egoism și de sentimentul înălțării de sine și se văd doar pe ei și interesele lor – să se smerească? Cum poți fi un făcător de pace sau un factor de reconciliere pentru a transforma atmosfera nocivă din jurul tău și a aduce rezolvare când se ivesc tensiuni, invidie, înțelegere greșită și acuzații?

Moartea într-o lume a păcatului

Sabat după-amiază

De memorat: „Printr-un _____ a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat _____, și astfel moartea a trecut asupra _____, din pricină că toți au păcătuit”
(Romani 5:12).

Domnul Hristos a fost Agentul divin prin care Dumnezeu a adus la existență universul (Ioan 1:1-3,10; Coloseni 1:16; Evrei 1:2). Dar, când Dumnezeu Tatăl I-a conferit această onoare specială lui Hristos și a anunțat că împreună aveau să creeze această lume, „Lucifer a fost invidios pe Isus Hristos” (Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 14) și a complotat împotriva Lui. După ce a fost alungat din cer, Satana a decis „să distrugă fericirea lui Adam și a Evei” pe pământ și așa să producă „durețe în cer”. El și-a imaginat că, „dacă putea să-i ademenească [pe Adam și pe Eva] la vreun fel de neascultare, Dumnezeu urma să găsească o modalitate prin care să poată fi iertați, ca apoi el însuși și toți îngerii căzuți să poată, într-un mod echitabil, să beneficieze împreună cu ei de mila lui Dumnezeu” (*Ibidem*, p. 27). Conștient de strategia lui Satana, Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și pe Eva să nu se expună ispitei (Geneza 2:16,17). Aceasta înseamnă că și atunci când lumea era perfectă și nevinovată existau deja restricții clare pentru oameni.

De înțeles: Căderea lui Adam și a Evei, modul în care păcatul și moartea au pus stăpânire pe lumea noastră și cum Dumnezeu a sădit o sămânță de speranță pentru omenire încă din Eden.

1 – 8 octombrie: Săptămâna de Consacrare Personală

Lumea ieșită din mâna Domnului era perfectă (Geneza 1:31). Moartea era o experiență necunoscută lui Adam și Evei. În acest context, Dumnezeu a venit în Eden și a emis următoarea avertizare.

- 1 Citește Geneza 2:16,17. Cum se prezintă aici realitatea voinței libere în contextul perfecțiunii din Eden? Cu alte cuvinte, de ce să fi fost nevoie ca Dumnezeu să-i avertizeze, dacă ei nu ar fi putut alege liber?**
-

La puțin timp după avertizare, Satana a luat forma unui șarpe și a intrat și el în Eden. Eva s-a uitat cum șarpele mânca fericit din fructul interzis, fără să moară. „El însuși mâncase din fructul oprit” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 54) și nu i se întâmplase nimic.

- 2 Citește Geneza 3:1-4. Punându-te în postura Evei, de ce aceste cuvinte ar fi putut suna convingător?**
-

Din perspectiva logicii umane, argumentul șarpelui a sunat mult mai convingător decât cuvântul lui Dumnezeu. Întâi de toate, până atunci în lumea naturală nu existase nicio dovadă a existenței păcatului și a morții. În al doilea rând, șarpele chiar mânca din fructul oprit și îl savura din plin. Așadar, de ce să nu facă și Eva același lucru? Porunca lui Dumnezeu părea prea restrictivă și lipsită de noimă.

Din nefericire, când a ales să creadă una dintre cele două afirmații contradictorii, Eva a ignorat trei principii de bază: **(1)** judecata umană nu este întotdeauna cea mai sigură cale de a evalua chestiunile spirituale; **(2)** cuvântul lui Dumnezeu ni se poate părea ilogic și lipsit de sens, dar este întotdeauna corect și demn de încredere și **(3)** există lucruri care nu sunt rele sau greșite în ele însele, dar pe care Dumnezeu le-a ales ca teste ale ascultării.

Ar trebui să înțelegem că experiența Evei din Eden nu reprezintă un caz singular în timp. În fiecare zi și în fiecare moment noi trebuie să alegem între cuvântul lui Dumnezeu (care pentru mulți poate fi nepopular) și apelurile ademenitoare din cultura care ne înconjoară. Alegerea noastră va avea consecințe veșnice.

În ce aspecte învățăturile clare ale Bibliei intră în conflict cu ideile lumii?

3 Citește Geneza 3:1-7. Ce criterii a folosit Eva pentru a alege între cuvântul lui Dumnezeu și cel al șarpelui?

Capitolul 3 din Geneza este unul dintre cele mai clare exemple de psihologie a ispitirii. Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și pe Eva că, dacă aveau să mănânce din fructul interzis, urmau categoric să moară (Geneza 2:16,17). Luând formă de șarpe, Satana a folosit diferite strategii retorice pentru a o face pe Eva să păcătuiască: **(1)** A *generalizat* interdicția precisă a lui Dumnezeu. Satana a întreat-o: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3:1). Contraargumentul Evei a fost că interdicția era *strict* cu privire la acel pom anume: dacă mâncau din el sau dacă îl atingeau, aveau să moară. **(2)** Apoi Satana a *contrazis* afirmația lui Dumnezeu, declarând categoric: „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4). **(3)** Iar în cele din urmă *L-a acuzat* pe Dumnezeu că în mod voit *ținea ascunsă* de ea și de soțul ei cunoașterea esențială. Amăgitorul a susținut: „Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5).

Curiozitatea a dus-o pe Eva pe tărâmul fermecat al lui Satana. Acolo, ea a fost constrânsă să decidă dacă să rămână fidelă poruncii restrictive a lui Dumnezeu sau să accepte ademenirile lui Satana. Punând la îndoială cuvântul lui Dumnezeu, ea și-a folosit propriile simțuri – metoda empirică, cea a observării personale – pentru a alege între cele două afirmații care se contraziceau. Mai întâi, ea a văzut că, din perspectivă *alimentară*, „pomul era bun de mâncat”. Apoi, din perspectivă *estetică*, a văzut că era „plăcut de privit”. În al treilea rând, pe baza unei analize *logice*, „pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”. Prin urmare, în mintea ei a avut cu siguranță motive întemeiate să țină cont de cuvintele șarpelui și să mănânce din pomul oprit.

Unii susțin că toate formele de cunoaștere sunt valabile atâta timp cât păstrăm „ce este bun” (1 Tesaloniceni 5:21). Dar tragica experiență a lui Adam și a Evei din Eden demonstrează că, în sine, cunoașterea poate fi foarte dăunătoare. Există unele lucruri pe care categoric este mai bine să nu le știm.

Ce te învață acest episod despre cât de ușor găsești logică și justificare pentru alegerile păcătoase?

4 Citește Geneza 3:4. Care sunt diversele forme în care această minciună a fost repetată de-a lungul vremii?

O formă clară a acestei minciuni este răspândita credință în nemurirea sufletului. Această noțiune a stat la baza multor religii și filozofii antice. În Egiptul antic, ea a reprezentat motivul mumificării și al arhitecturii funerare (piramidele). Această teorie a devenit și unul dintre pilonii principali ai filozofiei grecești. În *Republica lui Platon*, Socrate îl întreabă pe Glaucon: „Nu ești conștient că sufletul nostru este nemuritor și nu va pieri niciodată?” În opera lui Platon intitulată *Phaedo*, Socrate susține ceva asemănător, spunând că „sufletul este nemuritor și neperisabil și sufletele noastre vor exista cu adevărat în Hades”. Aceste concepțe filozofice aveau să influențeze cultura occidentală și chiar creștinismul post-apostolic. Dar ele au luat naștere încă din Grădina Edenului, de la Satana. Esența ispitei din Eden a fost asigurarea pe care Satana i-a dat-o Evei: „Hotărât că nu veți muri” (Gen. 3:4). Prin această afirmație emfatică, Satana a pus cuvântul lui deasupra cuvântului lui Dumnezeu.

5 Spre deosebire de teoria nemuririi sufletului, ce ne învață versetele de mai jos și cum pot fi folosite la contracararea acestei minciuni?

Psalzii 115:17 _____

Ioan 5:28,29 _____

Psalzii 146:4 _____

Matei 10:28 _____

1 Corinteni 15:51-58 _____

Teoria satanică a nemuririi naturale a sufletului a persistat, inclusiv în lumea modernă. Cărți, filme și programe TV au continuat să promoveze ideea că, atunci când murim, noi trecem într-o altă stare conștientă. Cât de trist că această eroare este predicată și de la multe amvoane creștine! S-a implicat până și știința. Există în Statele Unite o fundație care încearcă să creeze o tehnologie care se presupune că va permite contactul cu morții, despre care se crede că există ca „persoane post-materiale”. Dată fiind această eroare atât de răspândită, nu este de mirare că amăgirea aceasta va juca un rol crucial în evenimentele finale ale istoriei umane.

Cum se manifestă minciuna nemuririi sufletului în cultura românească? De ce trebuie să ne bazăm pe Biblie mai mult decât pe simțurile noastre?

6 Citește Geneza 3:7-19 și Romani 5:12. Care au fost principalele consecințe ale păcatului?

Captivată de discursul convingător al șarpelui, Eva nu a anticipat consecințele ample ale deciziei ei. Prin acest act de neascultare, Eva a pus capăt loialității ei față de Dumnezeu și s-a angajat să se supună lui Satana. Capitolul 3 din Geneza descrie căderea lui Adam și a Evei și urmările ei cele mai tragice. Din perspectivă teologică, amândoi au fost cuprinși de *teofobie* (frică de Dumnezeu) și s-au ascuns de El (v. 8). Din punct de vedere psihosocial, le era rușine de ei înșiși și au început să se acuze reciproc (v. 7, 9-13). Din punct de vedere fizic, aveau să muncească din greu, să simtă durere și în final să moară (v. 16-19). Și, dintr-o perspectivă ecologică, lumea naturală degenerase (v. 17, 18).

Grădina Edenului nu mai era locul frumos și plăcut care fusese până atunci. „Când au văzut florile ofilindu-se și frunzele căzând, primele semne ale degradării, Adam și tovarășa lui au plâns mult mai mult decât își plâng oamenii morții acum. Moartea fragilelor flori era într-adevăr un motiv de durere; dar, când pomilor falnici le-au căzut frunzele, această scenă le-a făcut viu în minte faptul dureros că moartea este partea a tot ce are viață” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 62).

Adam și Eva nu au murit imediat, în sensul că au continuat să trăiască, dar exact în aceeași zi și-au primit condamnarea la moarte. Domnul i-a spus lui Adam: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:19). Căderea a avut consecințe tragice într-adevăr asupra întregii omeniri. Apostolul Pavel avea să explice: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Romani 5:12).

Tristul și durerosul adevăr este că, după cum omenirea a suferit în toate timpurile, și noi astăzi suportăm consecințele a ce s-a întâmplat în Eden. Cât de recunoscători putem fi totuși că, datorită lui Isus și jertfei Sale, avem speranța vieții fără sfârșit într-o lume în care păcatul nu va mai apărea niciodată.

Ce lecții înveți din experiența dureroasă a Evei cu privire la urmările faptelor păcătoase?

7 Citește Geneza 3:15,21. Ce speranță pentru toată omenirea se găsește în aceste texte?

Geneza 3 descrie tragedia abătută asupra lumii după căderea în păcat. Totul s-a schimbat, iar Adam și Eva au putut vedea contrastul dintre ce fusese și ce devenise lumea. Dar, în mijlocul dezamăgirii și al disperării, Dumnezeu le-a dat asigurări privind prezentul și o speranță privind viitorul. În primul rând, a blestemat șarpele printr-un cuvânt de speranță în legătură cu Mesia: „Și voi pune dușmănie între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; el îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul” (v. 15, BTF). Cuvântul „vrăjmășie/dușmănie” (ebr., *'eybah*) presupune nu doar o luptă cosmică de lungă durată între bine și rău, ci și o repulsie față de păcat, pe care harul lui Dumnezeu a sădit-o în conștiința umană. Prin natura noastră, noi suntem cu totul decăzuți (Efes. 2:1,5) și „robi ai păcatului” (Rom. 6:20). Dar harul pe care Isus Hristos îl toarnă în fiecare om naște în noi dușmănie față de Satana. Iar această dușmănie, un dar divin din Eden, este cea care ne permite să acceptăm harul Său salvator. Fără acest har care produce convertire și fără această putere înnoitoare, omenirea ar fi continuat să fie prizoniera lui Satana, o slugă gata să-i îndeplinească ordinul.

Apoi, Domnul a folosit o jertfă animală pentru a ilustra această făgăduință mesianică (vezi Gen. 3:21). „Când a trebuit să aducă prima jertfă pentru păcat, conform îndrumărilor precise ale lui Dumnezeu, pentru Adam a fost o ceremonie foarte dureroasă. Mâna lui trebuia să se ridice și să ia o viață, pe care numai Dumnezeu putea să o dea, și să aducă astfel o jertfă pentru păcat. Era prima dată când asista la moartea cuiva. Privind la victima care sângera, zvârcolindu-se în agonia morții, el trebuia să privească, prin credință, la Fiul lui Dumnezeu – prefigurat de victima sa – care urma să moară ca jertfă pentru om” (Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 50).

8 Citește 2 Corinteni 5:21 și Evrei 9:28. Ce ne spun aceste texte despre ceea ce a fost dezvăluit pentru prima dată în Eden?

Știind că în cele din urmă aveau să moară (Gen. 3:19,22-24), Adam și Eva au ieșit din Grădina Edenului. Dar nu au plecat goi sau cu învelitoarea din frunze de smochin (Gen. 3:7). Dumnezeu le-a făcut „haine de piele” și chiar „i-a îmbrăcat cu ele” (Gen. 3:21) – un simbol al veșmântului Lui de neprihănire (vezi Zah. 3:1-5; Luca 15:22). Astfel, chiar atunci, în Eden, de la bun început, Evanghelia i-a fost dezvăluită omenirii.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolele 3 și 4; *Educație*, capitolul „Cunoașterea binelui și a răului”

În ultimii ani s-au făcut studii privind experiențele din preajma morții. Practic, unii oameni mor, în sensul că nu le mai bate inima și nu mai respiră. Apoi revin la viață, dar cu povești fantastice despre cum pluteau într-un alt tărâm al existenței și cum au întâlnit o ființă de lumină. Unii chiar spun că au întâlnit rude decedate de mult timp. Numeroase persoane, chiar și dintre creștini, care nu înțeleg adevărul despre moarte, cred că aceste relatări sunt o dovadă în plus despre nemurirea sufletului. Dar (și acesta ar trebui să fie elementul care să-i alerteze că ceva nu e bine) majoritatea celor cu astfel de experiențe susțin că ființele spirituale întâlnite le-au adresat cuvinte de mângâiere, declarații frumoase de iubire, pace și bunătate. Dar nimic despre salvarea în Hristos, păcat sau judecată. Dacă tot au avut o mică pregustare a vieții de apoi a creștinilor, nu ar fi trebuit să primească odată cu ea cel puțin o fărâamă din învățăturile creștine elementare? Însă ei par să fi primit ceea ce sună mai mult a doctrină New Age, fapt ce ar putea explica de ce, în multe cazuri, sunt și mai puțin atrași spre creștinism decât erau înainte de a „muri”. Din nefericire, acești oameni au fost amăgiți de aceeași ființă care a amăgit-o pe Eva în Eden și cu aceeași minciună. (Vezi studiul 11.)

Studiu zilnic: 1 Samuel 19 – 25; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 6 (până la par. „Cereți cu credință și apoi primiți”)

1. Cum a justificat Mical în fața tatălui ei plecarea lui David?

2. Unde și cum era păstrată sabia lui Goliat, filisteanul?

3. Câți oameni care purtau efodul preoțesc de in a ucis edomitul Doeg?

4. Cine și cu ce ocazie a zis: „Tu ești mai bun decât mine, căci tu mi-ai făcut bine, iar eu ți-am făcut rău”?

5. **Ce obicei ne face mai slabi atât pe noi, cât și pe ceilalți?**

Privire generală

Dumnezeu a creat o lume perfectă, fără păcat, rău, violență, nesiguranță, boală și moarte. El este Dumnezeul vieții, Sursa vieții, Dătătorul vieții. Există o diferență uriașă între lumea din Geneza 1 și 2 – în care totul are sens, este frumos și armonios, redat în culori vii, vesele și luminoase, cu melodii înălțătoare – și lumea din restul cărții Geneza, în care tot ce e bun este dintr-odată lovit de furtuna păcatului și, drept urmare, stricat, cu relații distruse. Culorile devin întunecate, iar muzica, discordantă. Excelentul potențial de creștere și explorare este prejudiciat.

Dar, în mila Sa, Dumnezeu vine în căutarea omului și, în ciuda păcatului, aduce speranță și o soluție la problema păcatului și a morții. Niciun sistem filozofic sau religios nu poate veni cu o soluție pentru moarte, pentru trecerea în neființă, și nici nu poate restaura viața fără de moarte, în lumea noastră. Doar Dumnezeu poate face acest lucru – Viul Dumnezeu prin acțiunile Sale pline de har. Așadar nimic și nimeni nu se poate compara cu Creatorul și Răscumpărătorul nostru. El este, peste întreaga Sa creație, unic și suveran.

Răzvrătirea și neascultarea au început în cer, dar au fost transferate pe pământ când Adam și Eva au păcătuit, iar marea luptă dintre bine și rău a început pe pământ. Dumnezeu nu a lăsat omenirea în păcat, ci a dus un război cu puterile întunericului și comandantul lor, Satana. Dumnezeu a pus dușmănie între rău și om pentru ca oamenii să nu fie vrăjiți și prinși în capcana răului, ci să poată spune „nu” în timp ce apelează la Dumnezeu pentru înțelepciune și putere. Dumnezeul Creator a oferit o soluție la problema păcatului prin trimiterea Seminței promise (Geneza 3:15), a lui Isus Hristos, ca Salvator al omenirii (Ioan 3:16; 5:24; Faptele 4:12). Păcatul a adus nu doar complicații, ci și moartea în cele din urmă. Dar Isus a biruit moartea prin viața Lui desăvârșită de slujire plină de iubire, de sacrificiu lipsit de egoism și de supunere de bunăvoie (Romani 6:23).

Comentariu

Satana, autorul distrugerii și al morții

Nu Dumnezeu, ci șarpele a fost cel care a introdus neîncrederea față de Dumnezeu în inima oamenilor și a făcut ca moartea să fie o parte a destinului nostru. Prin neascultarea lui Adam, „moartea a trecut asupra

tuturor oamenilor” (Romani 5:12). Astfel, moartea este o componentă a existenței noastre în această lume păcătoasă. Solomon spune: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic” (Eclesiastul 9:5). Moartea este un intrus și dușmanul nostru (1 Corinteni 15:26).

A fost o vreme când moartea nu a existat și nici nu a fost prezentă în lume. Pentru a exprima acest lucru, Geneza 2:5,6 conține formularea scurtă, dar extrem de semnificativă „nu era încă”. A fost o vreme când „nu era încă” niciun spin, nicio acțiune dureroasă, nicio muncă agricolă istovitoare, niciun pic de ploaie. Aceste versete fac tranziția la Geneza 3, în care lucrurile s-au schimbat dramatic. Moartea a venit ca urmare a îndepărtării de Dumnezeu și a trăirii unei vieți autonome, independente de El: „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:19).

Dumnezeu a avertizat în mod deosebit prima pereche în privința respingerii cuvântului Său. Urmarea neascultării avea să culmineze cu devastarea și tragedia, adică moartea: „Dar din Pomul Cunoașterii Binelui și a Răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, sigur vei muri” (Geneza 2:17, NTR). Satana l-a contrazis pe Dumnezeu, afirmând: „Sigur nu veți muri” (Geneza 3:4, NTR). De remarcat că șarpele știa exact ce îi spusese Dumnezeu lui Adam în Grădina Edenului și neagă cu aceleași cuvinte, inclusiv cu adverbul „sigur”: „Sigur nu veți muri.”

Cititorul este pus în gardă că primii noștri părinți au avut de-a face cu Satana, nu cu o reptilă oarecare, fiindcă șarpele vorbește și I se opune fățiș lui Dumnezeu. Dumnezeu a folosit adverbul „sigur” (NTR)/„negreșit” (VDC), iar Satana l-a accentuat și el. Diavolul apoi și-a susținut afirmația cu două minciuni amăgitoare: „Vi se vor deschide ochii”, adică veți dobândi noi perspective, veți deveni înțelepți, și „veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”, adică veți fi în stare să decideți ce este bine și ce este rău (Geneza 3:5). Satana, maestrul intrigilor, a prezentat neascultarea ca pe o chestiune de libertate și de câștig.

Mâncând din fructul oprit, Adam și Eva au avut parte într-adevăr de deschiderea ochilor (Geneza 3:7). Dar ochii li s-au deschis într-un alt mod decât anticipaseră ei. Au realizat că pierduseră ce avuseseră înainte: puritatea și inocența lor au dispărut, iar ei au văzut că erau goi. Această goliciune a fost mai mult decât nuditate fizică, deoarece: **(1)** fuseseră goi și înainte, dar nu le era rușine (Geneza 2:25) și, **(2)** când Dumnezeu a venit la ei și i-a întrebat: „Unde ești?” (Geneza 3:9), Adam a răspuns că s-au ascuns pentru că erau goi. Să fie clar: în acea situație ei nu erau goi din punct de vedere fizic, fiindcă erau acoperiți cu șorțurile din frunze de

smochin (Geneza 3:7). Dar erau goi din punct de vedere moral, fiindcă, pentru prima dată, aveau un simțământ de vinovăție.

Și cea de-a doua promisiune a lui Satana a fost tot o minciună. Adam și Eva nu au devenit ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul, deoarece Dumnezeu nu cunoaște răul din experiență (El nu a păcătuit niciodată!). Dar Adam și Eva au pierdut ceea ce aveau: capacitatea de a discerne clar binele de rău. O traducere literală a versetului 22 din Geneza 3 exprimă acest adevăr: „Iată că omul era [nu *a ajuns*] ca unul din Noi, cunoscând [adică deosebind clar] binele și răul [...]” (pentru detalii, vezi Jiří Moskala, „«You Will Be Like God Knowing Good and Evil»: Discernment of Truth and Lies”, în *Journal of Adventist Mission Studies* vol. 12, nr. 2, 2016, p. 10-18). Astfel, Adam și Eva și-au pierdut nu doar integritatea, ci și abilitatea de a ști ce era bine și ce era rău. De atunci înainte ei urmau să aibă nevoie de revelația lui Dumnezeu pentru a distinge ce era bine de ceea ce era rău. Trebuiau să se bazeze pe puterea spirituală a lui Dumnezeu din afara lor ca să poată face ce este bine.

Consecințele păcatului

Păcatul este un blestem care are consecințe îngrozitoare. Este ca o avalanșă. Aparent, începe ca o nimica toată, după care rupe și sfâșie tot ce este frumos, de valoare și cu sens și apoi distruge viața în totalitate. Este doar o chestiune de timp ca această forță distrugătoare să devină clară ca lumina zilei. Acolo unde există o gândire greșită, automat rezultă un comportament greșit. Păcatul ruinează toate tipurile de relații importante; aduce doar nefericire, suferință, despărțire și complicații. Ruperea relației noastre cu Dumnezeu (dimensiunea verticală a existenței noastre) aduce multiple rupturi pe plan orizontal. Un „nu” spus lui Dumnezeu are multe consecințe păcătoase:

1. Ruptura în relația cu Dumnezeu duce la o relație disfuncțională cu propria persoană. Astfel, natura lui Adam și a Evei a fost coruptă ca o consecință a păcatului. Ei au trăit fiind conștienți de vină și de rușine, precum și de senzația de degradare și înfrângere.
2. Păcatul/neascultarea i-a făcut pe Adam și pe Eva să le fie frică de Dumnezeu, în loc să se bucure de prezența Lui (Geneza 3:10).
3. Păcatul/neascultarea i-a determinat pe Adam și pe Eva să se învinovățească reciproc pentru eșec. Așadar au avut parte de o relație deteriorată unul cu celălalt (Geneza 3:12; 4:5-8). Păcatul i-a înstrăinat unul de altul.

4. Păcatul/neascultarea a adus moartea în familia umană, fiindcă relația lui Adam și a Evei cu Dătătorul vieții a fost distrusă (Geneza 3:19).
5. Păcatul/neascultarea avea să transforme nașterea și creșterea copiilor într-o experiență dureroasă (Geneza 3:16).
6. Păcatul/neascultarea avea să facă din căsătorie un loc al luptei pentru supremație, în locul unei relații de iubire, grijă și intimitate între parteneri heterosexuali egali (Geneza 3:16).
7. Păcatul/neascultarea avea să transforme munca într-o experiență dureroasă; sudoarea și oboseala în urma trudei pentru câștigarea existenței aveau să devină parte din viață (Geneza 3:18).
8. Păcatul/neascultarea lui Adam și a Evei le-a afectat simțul binelui și i-a făcut să își piardă capacitatea de a discerne binele de rău (Geneza 3:5,22).
9. Păcatul/neascultarea a afectat relația lui Adam și a Evei cu natura. Drept urmare, pământul urma să producă spini și pălămidă (Geneza 3:18; 6:11).
10. Păcatul/neascultarea a adus violență, durere, ură, poligamie etc. (vezi Geneza 4 – 19).

Pentru detalii pe subiectul naturii păcatului, a consecințelor sale și a planului de răscumpărare al lui Dumnezeu, vezi Jiří Moskala, „Origin of Sin and Salvation According to Genesis 3: A Theology of Sin”, în *Salvation: Contours of Adventist Soteriology*, ed. Martin F. Hanna et al. (Andrews University Press, 2018, p. 119-143). Capitolul 3 din Geneza constituie un model de înțelegere a naturii păcatului și a mântuirii. În acest capitol este deja prezentă întreaga Evanghelie, după cum se vede în harul nemeritat care izvorăște deja de la Golgota pentru Adam și Eva (Apocalipsa 13:8).

Soluția lui Dumnezeu

Speranța se ivește în ciuda situației catastrofice. În mijlocul întunericii, al disperării și al condamnării, Dumnezeu îi asigură omenirii viitorul, chiar dacă Adam și Eva nu merită să trăiască.

În primul rând, Dumnezeu îi caută pe Adam și pe Eva: „Unde ești?” (Geneza 3:9). Această întrebare are multiple scopuri. Ea este **(1)** o invitație la dialog; **(2)** o ofertă a harului (Dumnezeu Își strigă copiii pierduți și dispăruți ca să le ofere o foarte costisitoare soluție la situația lor); **(3)** un ajutor ca ei să conștientizeze și să își înțeleagă atitudinea față de

Dumnezeu după ce au păcătuit (adică, în loc să se bucure de prezența Sa, ei se ascund de El); **(4)** test/judecată de cercetare, care are loc pentru că ei sunt responsabili de acțiunile lor din trecut față de Dumnezeu în calitate de Creator și Judecător al lor.

În al doilea rând, Dumnezeu le pune la dispoziție haine reale (Geneza 3:21). Deoarece goliciunea primei perechi a fost mai mult decât un fenomen fizic, rezultă prin analogie că îmbrăcămintea confecționată de Dumnezeu reprezintă mai mult decât niște haine materiale. Dumnezeu le dă un veșmânt din piele făcut de El Însuși, și astfel îi acoperă pe păcătoși cu haina neprihăririi Sale (1 Corinteni 1:30; 2 Corinteni 5:21). Soluția la problema păcatului este Mesia (Efeseni 1:4; 1 Petru 1:20). Iertarea și răscumpărarea sunt asigurate prin intermediul sacrificiului plin de har al lui Dumnezeu, reprezentat prin moartea animalului a cărui piele o purtau Adam și Eva pe ei.

În al treilea rând, Dumnezeu creează o dușmănie între puterile binei și cele ale răului pentru ca noi să putem urî răul (Geneza 3:15).

În al patrulea rând, Dumnezeu promite să trimită o Sămânță (Geneza 3:15) pentru a-l învinge pe vrăjmașul nostru, adică pe Satana. Declarația lui Dumnezeu făcută șarpelui se află în centrul acestui capitol. Mesia va deveni Răscumpărătorul și Salvatorul omenirii, iar moartea Lui victorioasă și de bunăvoie îl va distruge în cele din urmă pe Satana și, în consecință, orice lucru și pe oricine se asociază cu el. Mesia este Învingătorul și le oferă biruința tuturor aceluia care se unesc cu El (Romani 8:1-4). Victoria finală este asigurată de El (Apocalipsa 12:7-12; 19:6,7,15-21; Iuda 24,25).

Aplicație

- 1** Moartea este o realitate imposibil de evitat, iar pierderea celor dragi este o parte inevitabilă a lumii căzute. Cum le putem aduce speranță celor îndurerăți în mijlocul dezamăgirii și disperării?
- 2** Discutați în cadrul grupei de ce păcatul pare atât de atrăgător de parcă ar fi un câștig mai degrabă decât o pierdere, așa cum este în realitate. Ce are natura răului atât de amăgitor? Explicați.
- 3** Toți suntem condamnați la moarte, pentru că suntem păcătoși (Romani 3:23; 6:23). În ce fel moartea lui Isus pe cruce a învins moartea a doua pentru ca noi să putem trăi veșnic?

8 – 14 octombrie

Înțelegerea naturii umane

Sabat după-amiază

De memorat: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om _____
_____, i-a suflat în nări _____,
și omul s-a făcut astfel _____” (Geneza 2:7).

Tensiunea dintre cuvântul lui Dumnezeu, „vei muri negreșit” (Geneza 2:17), și falsa promisiune a lui Satana, „hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4), nu s-a limitat doar la Grădina Edenului, ci a străbătut toate erele istoriei. Mulți oameni încearcă să armonizeze cuvintele lui Satana cu cele ale lui Dumnezeu. Pentru ei, avertizarea „vei muri negreșit” se referă doar la corpul fizic trecător, în timp ce promisiunea „hotărât că nu veți muri” ar fi o referire la sufletul sau spiritul nemuritor.

Dar această abordare nu funcționează. Cum să poată fi armonizate cuvintele lui Dumnezeu cu ale lui Satana, care se bat cap în cap? Să existe vreun suflet sau spirit imaterial care supraviețuiește în mod conștient după moartea fizică? Există multe încercări filozofice și chiar științifice de a răspunde la aceste întrebări. Dar, în calitate de creștini bazați pe Biblie, noi trebuie să recunoaștem că doar Dumnezeul atotputernic, Cel care ne-a creat, ne și cunoaște în totalitate (vezi Psalmul 139). Prin urmare, doar în Cuvântul Său pentru noi, în Scripturi, putem găsi răspunsul la aceste întrebări cruciale.

De înțeles: Modul în care Vechiul Testament definește natura umană și starea oamenilor după ce mor.

15 octombrie: Dar pentru construcții Conferințe (colectă)
Ziua Administrării Creștine a Vieții

1 Citește Geneza 1:24-27 și Geneza 2:7,19. Ce asemănări și deosebiri sunt între crearea animalelor și crearea oamenilor? Ce ne spune Geneza 2:7 despre natura umană?

Geneza ne spune că în ziua a șasea din săptămâna creației, Domnul „a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului” (Geneza 2:19) și „a făcut pe om din țărâna pământului” (Geneza 2:7). Deși atât animalele, cât și oamenii au fost făcuți din pământ, crearea omului a fost diferită în două aspecte. În primul rând, Dumnezeu l-a modelat pe om din punct de vedere fizic și apoi „i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). El a fost o entitate fizică înainte de a deveni o entitate vie. În al doilea rând, Dumnezeu a creat omul parte bărbătească și parte femeiască, după chipul și asemănarea Dumnezeirii (Geneza 1:26,27).

Versetul 7 din Geneza 2 precizează că infuzia de „suflare de viață” în corpul fizic al lui Adam l-a transformat într-un „suflet viu” sau „o ființă vie” (BVA) (ebr., *nefes chayyah*). Aceasta înseamnă că niciunul dintre noi nu *are* un suflet care poate exista separat de corp. Mai degrabă, fiecare om *este* o ființă vie sau un suflet viu. Pretenția că „sufletul” este o entitate conștientă care poate exista separată de corpul uman este o idee păgână, nu biblică. Înțelegerea adevăratei naturi a omului ne ferește de acceptarea noțiunii populare de suflet imaterial și a tuturor ereziilor periculoase care s-au format pe baza acestei credințe.

Nu este posibilă nicio existență conștientă a niciunei părți izolate din ființa umană, separată de persoană ca întreg. Dumnezeu ne-a creat într-un mod uimitor și nu ar trebui să speculăm dincolo de ceea ce spun în realitate Scripturile pe acest subiect. De fapt, nu doar că natura vieții în sine este un mister (oamenii de știință încă nu se pot pune de acord cu privire la ce înseamnă mai exact ca ceva să fie viu), dar și mai plină de mister este natura stării de conștiență. Cum pot câteva sute de grame de țesut material (celule și substanțe chimice) din capul nostru – creierul nostru – să rețină și să creeze lucruri imateriale, precum gânduri și emoții? Cei care studiază acest domeniu admit că într-adevăr nu știm.

Ce miracol este viața! De ce ar trebui să ne bucurăm nu doar de darul vieții, ci și de cel al vieții veșnice, un miracol chiar mai mare?

2 Citește Ezechiel 18:4,20 și Matei 10:28. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem natura sufletului uman?

Viața omului în această lume a păcatului este fragilă și trecătoare (Isaia 40:1-8). Nimic infectat de păcat nu poate fi veșnic prin natura sa. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuțit” (Romani 5:12). Moartea este consecința firească a păcatului, care afectează întreaga viață de aici, iar în această privință Biblia transmite două concepte importante: **(1)** Și oamenii, și animalele mor: „Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași [...]; cum moare unul, așa moare și celălalt: toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc [...]. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână” (Eclesiastul 3:19,20). **(2)** Moartea fizică a persoanei înseamnă încetarea existenței acesteia ca suflet viu (ebr., *nefeș*). În Geneza 2:16,17, Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și pe Eva că aveau să moară în cazul în care ar fi păcătuțit vreodată mâncând din pomul cunoștinței binelui și răului.

Evocând această avertizare, Domnul întărește ideea de mai sus în Ezechiel 18:4,20 – „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” Această afirmație are două implicații importante. **(1)** Deoarece toate ființele umane sunt păcătoase, toți suntem supuși inevitabilului proces de îmbătrânire și moarte (Romani 3:9-18,23). **(2)** Această noțiune biblică anulează ideea populară de presupusă nemurire naturală a sufletului. Dacă sufletul ar fi nemuritor și ar continua să fie viu într-o altă lume după moarte, de fapt noi n-am muri cu adevărat, nu-i așa?

În schimb, soluția biblică la dilema morții nu este un suflet lipsit de trup care migrează în paradis, în purgatoriu sau chiar în iad. Soluția este categoric învierea de la sfârșitul timpului a acelor care au murit în Hristos – după cum a afirmat Isus în predica Sa cu privire la Pâinea vieții: „Oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40).

Ce folos ar fi avut prima venire a lui Hristos fără cea de-a doua? Care este garanția că Isus va reveni și ce promisiune foarte importantă se va împlini atunci?

- 3** Citește **Geneza 2:7** și **Eclesiastul 12:1-7**. Ce diferență există între cele două pasaje? Cum ne ajută ele să înțelegem mai bine în ce stare se află omul după ce moare? Vezi și **Geneza 7:22**.
-
-
-

După cum am văzut, Biblia transmite că omul este un suflet (Geneza 2:7) și că sufletul încetează să existe când corpul moare (Ezechiel 18:4,20). Dar cum rămâne cu duhul/spiritul? Nu rămâne conștient chiar și după moartea corpului? Mulți creștini așa cred, ba chiar încearcă să-și justifice opinia citând Eclesiastul 12:7 – „până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat”. Dar această afirmație nu sugerează că duhul/spiritul celui mort rămâne conștient în prezența lui Dumnezeu.

Eclesiastul 12:1-7 descrie dramatic procesul îmbătrânirii, care culminează cu moartea. Versetul 7 prezintă moartea ca inversare a procesului de creare din **Geneza 2:7**. Recitește acest verset. Acum recitește și **Eclesiastul 12:7**. Deci suflarea de viață pe care Dumnezeu a suflat-o în nărilor lui Adam și pe care a oferit-o tuturor celorlalte ființe umane se întoarce la Dumnezeu odată cu ultima expirație sau, cu alte cuvinte, suflarea de viață încetează pur și simplu să mai fie suflată și să circule prin nări.

Ar trebui să reținem că Eclesiastul 12:7 descrie procesul morții tuturor oamenilor și nu îi diferențiază pe cei drepti de nelegiuți. Dacă presupusele spirite ale morților ar supraviețui ca entități conștiente în prezența lui Dumnezeu, atunci duhurile celor nelegiuți ar fi cu Dumnezeu? Această idee nu este în armonie cu învățătura generală a Scripturilor. Deoarece același proces al morții are loc și în dreptul oamenilor, și în dreptul animalelor (Eclesiastul 3:19,20), moartea nu este nimic altceva decât încetarea existenței ca ființă vie. O spune și psalmistul: „Îți ascunzi Tu Fața, ele tremură; le iei Tu suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor” (Psalmii 104:29).

Adesea spunem că moartea este doar o parte a vieții. De ce este greșită această zicere? Moartea este opusul vieții, dușmanul vieții. Ce speranță măreață transmit cuvintele: „vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Corinteni 15:26)!

4 Ce aflăm din următoarele pasaje despre starea oamenilor după ce mor? **Iov 3:11-13; Psalmii 115:17; Psalmii 146:4 și Eclesiastul 9:5,10**

Unii comentatori ai Bibliei susțin că pasajele de mai sus, scrise într-un limbaj poetic, nu pot fi folosite pentru a defini starea omului în moarte. Este adevărat că uneori limbajul poetic poate fi ambiguu și ușor de interpretat greșit, dar nu așa stau lucrurile cu aceste versete. Limbajul lor este clar, iar conceptele sunt în totală armonie cu învățăturile generale ale Vechiului Testament pe această temă. În **Iov 3**, patriarhul își deplânge nașterea din cauza propriei suferințe, considerând că, dacă ar fi murit la naștere, ar fi dormit și s-ar fi odihnit. **Psalmul 115** definește spațiul morților drept loc al tăcerii, fiindcă „nu morții laudă pe Domnul” (Psalmii 115:17). Nu prea reiese de aici că morții, cei credincioși (și recunoscători), sunt în cer închinându-se lui Dumnezeu. Potrivit **Psalmului 146**, activitățile mintale ale omului încetează odată cu moartea, fiind o descriere biblică perfectă a ceea ce se întâmplă la deces. Iar **Eclesiastul 9** adaugă că „cei morți nu știu nimic” și că în mormânt „nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (v. 5, 10) – confirmând învățătura Bibliei că morții nu sunt conștienți.

Ceea ce spune Biblia despre starea de inconștiență în moarte nu ar trebui să genereze nicio panică printre creștini. În primul rând, nu există niciun iad care ar arde veșnic sau vreun purgatoriu temporar care să îi aștepte pe cei care mor nemântuiți. În al doilea rând, există o răsplată uimitoare care îi așteaptă pe cei care mor în Hristos. Nu este de mirare că, „pentru credincioși, moartea este ceva de mică însemnătate. [...] Pentru creștin, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întineric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, «când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă» (Coloseni 3:4; vezi și Ioan 8:51,52)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 787).

Gândește-te la morții care mor în Domnul. Ei își închid ochii murind și, fie că stau în mormânt 1.500 de ani, fie 5 luni, este totuna pentru ei. Următorul lucru pe care îl vor ști va fi revenirea lui Isus. În acest caz s-ar putea spune că morții o duc oarecum mai bine decât noi, cei vii?

- 5** Ce adaugă următoarele versete la înțelegerea noastră despre moarte? **Geneza 25:8; 2 Samuel 7:12; 1 Împărați 2:10 și 22:40**

Vechiul Testament exprimă în diverse moduri ideea de deces și înmormântare. Unul din moduri este expresia „a fi adăugat la propriul popor”, așa cum se spune despre Avraam sau despre Aaron și Moise, sau „a adormi/a fi culcat împreună cu propriii părinți”.

- 6** Ce ne transmite despre moarte faptul că atât împărații buni, cât și cei răi au mers în aceeași locuință a morții? **2 Împărați 24:6; 2 Cronici 32:33**

Despre moartea împăratului David, Biblia spune că el „a adormit cu părinții lui și a fost îngropat în cetatea lui David” (1 Împărați 2:10). Aceeași expresie este folosită și cu privire la alți împărați evrei, atât credincioși, cât și necredincioși. Putem identifica cel puțin trei aspecte semnificative ale adormirii alături de părinți: **(1)** Mai devreme sau mai târziu va sosi clipa când va trebui să ne odihnim de activitățile noastre obositoare și de suferințele noastre; **(2)** Nu suntem nici primii, nici singurii care urmează acest drum nedorit, fiindcă și strămoșii noștri au mers deja pe el, înaintea noastră; **(3)** Fiind îngropați lângă ei, rămânem cu ei chiar și în starea de inconștiență a morții. Acest lucru s-ar putea să nu aibă prea mult sens în unele culturi moderne individualiste, dar a avut o mare însemnătate în timpurile străvechi.

Aceia care mor în Hristos pot fi îngropați aproape de cei dragi, dar chiar și așa nu există nicio comunicare între ei. Vor rămâne inconștienți până în acea zi glorioasă când vor fi treziți din somnul lor profund pentru a se alătura celor dragi care au murit în Hristos.

Imaginează-ți cum ar fi dacă morții ar fi cu adevărat conștienți și ar putea vedea cum este viața aici, pe pământ, mai ales pentru cei dragi, care de multe ori suferă îngrozitor după moartea lor. În acest caz, de ce adevărul că morții dorm ar trebui să aducă multă mângâiere celor vii?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, capitolul 33

Dacă ai suportat vreo operație și ai fost anesteziat total, ai putea avea o vagă idee despre cum este starea celor morți. Dar, chiar și sub anestezie, creierul tău funcționează. Imaginează-ți cum este pentru cei morți, când toate funcțiile creierului, toate, s-au oprit cu totul. Când cineva moare, închide pur și simplu ochii și – valabil pentru orice om mort din toate timpurile – următorul lucru de care va fi conștient va fi ori a doua venire a lui Isus, ori revenirea Lui după o mie de ani (vezi Apocalipsa 20:7-15). Până atunci, toți morții, buni sau răi, se odihnesc, pentru un timp care li se va părea o clipă. Acelora dintre noi care rămânem în viață ni se pare că moartea durează mult. Și pentru noi chiar durează mult, dar pentru cei morți pare să dureze doar o clipă.

„Dacă ar fi adevărat că sufletele tuturor oamenilor merg direct în cer în momentul morții, atunci am dori mai degrabă moartea decât viața. [...] Biblia spune clar că morții nu merg imediat în cer. Ei sunt descriși dormind până în momentul învierii” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 539, 550).

Studiu zilnic: 1 Samuel 26 – 2 Samuel 1; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 6 (de la par. „Cereți cu credință și apoi primiți”)

1. De ce nu s-au deșteptat Saul și gărzile lui când David a luat urciorul cu apă?

2. Ce fel de oameni îndepărtase Saul din țară?

3. Cât de plăcut era David înaintea lui Achiș?

4. De ce fel de îngropare au avut parte trupurile lui Saul și ale fiilor lui?

5. **În ce condiții, cele mai elocvente rugăciuni sunt cuvinte fără rost?**

Privire generală

Dumnezeu i-a creat pe oameni după chipul Său ca o încununare a actului Său de creare a lumii fizice. Acest fapt este redat prin limbaj poetic, întrebuințat pentru prima dată în Biblie: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27). Relatarea biblică despre creație explică clar ideea că atât bărbatul, cât și femeia au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu. Aceștia au fost făcuți egali, cu funcții biologice diferite, precum și în totală dependență de Dumnezeu. Deși nu erau nemuritori, fiindcă doar Dumnezeu este nemuritor (1 Timotei 6:16), ei puteau totuși să trăiască veșnic dacă rămâneau într-o relație de încredere și iubire cu Creatorul lor.

Monismul biblic susține că fiecare ființă umană a fost creată ca o unitate și că nicio parte din ființa umană nu poate trăi după ce persoana moare. Expresia „suflet nemuritor” și doctrina că oamenii se nasc nemuritori sau cu suflete sau duhuri nemuritoare nu se găsește în Biblie. Oamenii, sau sufletele, nu dețin o nemurire inerentă. Nu au nicio existență conștientă separată de corp. După ce persoana moare, partea conștientă din ea încetează să funcționeze. Nemurirea omului provine întotdeauna și exclusiv de la Dumnezeu.

Comentariu

Creați cu măiestrie ca suflete vii

Relatarea despre creație exprimă clar că oamenii au fost creați de Domnul. Geneza 2:7 descrie două dintre acțiunile majore ale Creatorului. Rezultatul acelor acțiuni a fost crearea primei ființe umane, Adam: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om [prima acțiune] din țărâna pământului, i-a suflat [a doua acțiune] în nări suflare de viață, și [rezultatul] omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). Din punct de vedere ontologic, noi suntem o unitate (trup + duh = suflet viu). Dumnezeu l-a creat pe Adam ca o persoană vie sau ca o ființă umană, în limba ebraică, ad litteram, „un suflet viu”. În acest context, termenul „suflet” înseamnă „persoană”, „ființă”, „sine”. Baza antropologiei biblice este că noi *suntem* un suflet; noi nu *avem* un suflet. Hans Wolff întreabă: „Ce înseamnă *nefeš* [suflet] [...] aici [în Geneza 2:7]? Cu siguranță nu «suflet» [în sensul

dualist tradițional]. *Nefeș* este menit să fie luat împreună cu întreaga structură a omului și mai ales cu suflarea lui; mai mult decât atât, omul nu *are nefeș*, el *este nefeș*, el trăiește ca *nefeș*” (*Anthropology of the Old Testament*, Fortress, 1974, p. 10).

Dumnezeu i-a creat pe oameni ca un trup însufletit, plin de viață, nu ca pe un suflet întrupat. Astfel oamenii nu au fost creați cu un suflet nemuritor ca o entitate în interiorul lor de sine stătătoare, ci ca ființe umane care *sunt* suflete. Această doctrină este confirmată de utilizarea termenului și de alți autori biblici mai târziu în Scriptură. De exemplu, **(1)** cartea Geneza numără câte „persoane” au plecat în Egipt cu Iacov, și acestea sunt numite „suflete” (Geneza 46:26,27); **(2)** Luca menționează câți oameni au fost botezați după predicarea lui Petru în ziua Cincizecimii: aproape trei mii de oameni (Faptele 2:41; literal, „trei mii de suflete”).

Trupul, sufletul și duhul/spiritul funcționează într-o strânsă colaborare, dezvăluind o puternică relație de interdependență între facultățile spirituale, mintale și educaționale ale unei persoane. La acestea trebuie să mai adăugăm și o dimensiune socială, fiindcă suntem creați ca ființe sociale. Pavel dezvoltă acest aspect multidimensional al comportamentului uman și lămurește că, în calitate de oameni, avem nevoie să-I permitem lui Dumnezeu să ne transforme prin harul și Duhul Său: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23).

Așadar, tot ceea ce suntem și facem trebuie să fie sfințit de Dumnezeu. În existența noastră ca oameni, noi experimentăm viața la nivel fizic, emoțional, mintal/intelectual, spiritual și social. Nu putem separa aceste aspecte. De exemplu, când ne angajăm să facem mișcare (fie că alergăm, lucrăm în grădină sau muncim), ne punem la lucru și simțămintele, gândurile, precum și facultățile noastre mintale, spirituale (în cazul în care ne rugăm sau recităm un verset biblic) și sociale (dacă nu suntem singuri) pe durata respectivei activități.

Moartea – reversul vieții

Moartea cauzează o inversare a actului creator al lui Dumnezeu, a existenței noastre ca ființe vii. Cel mai important lucru de știut este că identitatea noastră se află în mâinile lui Dumnezeu. Cartea Ecclesiastul formulează acest gând într-un limbaj poetic: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău [...] până nu se rupe funia de argint, până nu se sfârșimă

vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor și până nu se strică roata de la fântână; până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat” (Eclesiastul 12:1,6,7). Aici, „duhul” înseamnă și „natură, caracter” (Psalmii 32:2), identitatea noastră. Nu suntem uitați de Dumnezeu, căci numele noastre sunt în cartea vieții (Filipeni 4:3; Apocalipsa 3:5; 13:8; 20:15; 21:27).

Contrar înțelegerii obișnuite cu privire la nemurire, duhul omului nu supraviețuiește după moarte și nu își continuă existența sa nesfârșită. Sufletul ca ființă umană este muritor. Profetul Ezechiel spune clar că „sufletul” este muritor atunci când afirmă: „Sufletul [ebr., *nefeș*, adică persoană umană] care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:4). Un suflet, adică o persoană, care nu va trăi după voia lui Dumnezeu va muri. Aceasta înseamnă că sufletul (ființa umană) poate să păcătuiască și să moară. Isus confirmă acest lucru: „Temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă” (Matei 10:28). Să observăm că Isus spune că întreaga persoană („și sufletul, și trupul”, dimensiunea interioară și cea exterioară a existenței noastre) va fi distrusă în iad (*gehenna*), în iazul de foc.

Sufletul nu există fără trup și nu supraviețuiește morții trupului. Doar Dumnezeu poate ucide sufletul, ceea ce înseamnă că sufletul nu este nemuritor. Aici, „suflet” înseamnă viața unei persoane, întreaga existență și întregul destin al unui om (nu se referă la un *suflet sau duh nemuritor*); în același timp, trupul reprezintă doar o existență fizică temporară. Claude Tresmontant afirmă corect: „Atunci când aplicăm termenului ebraic *nefeș* [suflet] [...] caracteristicile termenului platonice *psyche* [suflet] [...] lăsăm să ne scape adevărata semnificație a lui *nefeș* și, în plus, rămânem și cu nenumărate pseudoprobleme” (*A Study of Hebrew Thought*, Desclee Company, 1960, p. 94).

Moartea este somn sau odihnă și a muri înseamnă a fi adăugat la poporul lui Dumnezeu, adică a fi pus în mormânt alături de ceilalți (Geneza 25:8; 2 Samuel 7:12; 1 Împărați 2:10; 22:40; Psalmii 13:3; Ioan 11:11-15; Faptele 13:36; Apocalipsa 14:13). Cei morți nu știu nimic, nu Îl laudă pe Domnul, nu lucrează, nici nu fac planuri sau alte activități în mormânt (Iov 3:11-13; Psalmii 115:17; 146:4; Eclesiastul 9:5,10).

Doctrina despre nemurirea sufletului are origini păgâne

Credința în nemurirea sufletului este preluată din filozofia greacă. Pitagora (un contemporan mai tânăr al profetului Daniel) și-a bazat

învățăturile religioase pe principiul metempsihozei. Metempsihoza postulează că sufletul nu moare niciodată, ci mai degrabă este menit să parcurgă un ciclu de renașteri până când ajunge să se elibereze din acest ciclu prin puritatea vieții pe care o duce. Pitagora credea în transmigrație, sau reîncarnarea sufletului în repetate rânduri, în corpuri umane, în animale sau în plante până ce devenea nemuritor. Ideile lui Pitagora despre reîncarnare au fost influențate de religia greacă antică.

Platon (cu aproximație, contemporan cu Maleahi, ultimul profet al Vechiului Testament) a perfecționat această învățătură elenistică. El a făcut să predomine credința în nemurirea sufletului în așa mare măsură încât a devenit o concepție populară. În perioada intertestamentară, învățătura despre chinul veșnic (Cartea Iuditei 16:17) și practica înălțării rugăciunilor pentru morți (Cartea a doua a macabeilor 12:39-45) au început să pătrundă în iudaism (pentru excepții la aceste tendințe vezi și Cartea lui Tobit 14:6-8; Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah 7:17; 19:2,3; 21:9; 36:7-10; Cartea lui Baruh 4:32-35; Prima cartea a macabeilor 2:62-64; Cartea a doua a macabeilor 7:9,14). Flavius Josephus menționează că fariseii credeau în nemurirea sufletului (vezi *Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor* II, VIII, 14; *Antichități iudaice* XVIII, I, 2,3).

Tertulian (circa 155-220), un apologet creștin, a fost printre primii creștini care au susținut că oamenii au un suflet nemuritor: „Mă pot folosi așadar de punctul de vedere al lui Platon atunci când declară că «fiecare suflet este nemuritor»” (Tertullian, „On the Resurrection of the Flesh”, *Ante-Nicene Fathers*, vol. 3, Hendrickson Publishers Inc., 2004, p. 547).

Oscar Cullmann contestă punctul de vedere al lui Tertulian și nu este de acord cu el. Cullmann a scris o carte cu o foarte mare influență în care susține că ideea de nemurire a sufletului este de origine greacă, iar teologii nu pot îmbrățișa ambele concepții: credința într-un suflet nemuritor și nemurirea primită în dar la momentul învierii (*Immortality of the Soul or Resurrection of the Dead? The Witness of the New Testament*, 1958).

Brevard Childs explică: „S-a observat de multă vreme că, potrivit Vechiului Testament, omul nu *are* un suflet, ci *este* un suflet (Geneza 2:7). Cu alte cuvinte, omul este o entitate completă, nu un compozit din anumite părți, trup, suflet și duh” (*Old Testament Theology in a Canonical Context*, Fortress, 1985, p. 199).

Unii teologi încearcă să argumenteze viața de după moarte recurgând pur și simplu la înțelegerea comună, întrucât nu există nicio afirmație biblică în privința aceasta. De exemplu, Stewart Goetz afirmă: „Scriptura în întregime nu învață că sufletul există. Scriptura doar presupune existența sufletului fiindcă existența lui este susținută de judecata oamenilor de rând” („A Substance Dualist Response”, în *In Search of the Soul: Perspectives on the Mind-body Problem – Four Views of the Mind-Body*, Wipf and Stock, 2010, p. 139). Concepțiile împământenite și înțelegerea comună pot totuși să ducă în eroare.

Darul vieții veșnice

Viața veșnică este darul lui Dumnezeu pentru aceia care cred în Hristos Isus ca Mântuitorul lor personal (Ioan 3:16; 5:24,25; 10:27,28; 17:3; Romani 2:7; 6:22,23; Galateni 6:8). Nemurirea este condiționată și depinde de răspunsul nostru pozitiv la bunătatea lui Dumnezeu și de acceptarea Evangheliei. Acest dar al nemuririi le este oferit credincioșilor la a doua venire a lui Isus (1 Corinteni 15:51-55; 1 Tesaloniceni 4:13-18).

Aplicație

- 1 Ce înseamnă din punct de vedere relațional și ontologic să fim creați după chipul lui Dumnezeu?
- 2 Doar Hristos, prin harul, Duhul și Cuvântul Său, poate reface în oameni chipul lui Dumnezeu. Cum poți trăi ca persoană creată după chipul lui Dumnezeu?
- 3 Dacă suntem creați muritori fără un suflet nemuritor, explică în ce fel putem avea viața veșnică.
- 4 Dumnezeu a pus în inima fiecărui om dorul de veșnicie (Eclesiastul 3:11). Ce poți face pentru a trezi această dorință profundă într-un coleg sau un vecin agnostic ori ateu, prin faptele tale și în timpul conversațiilor cu el?

15 – 21 octombrie

Speranța, în Vechiul Testament

Sabat după-amiază

De memorat: „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! [...] Căci se gândea că Dumnezeu poate să _____: și, drept vorbind, ca _____ l-a primit înapoi” (Evrei 11:17,19).

În Vechiul Testament, speranța nu se întemeiază pe ideile grecești legate de nemurirea naturală a sufletului, ci pe învățătura biblică privitoare la învierea celor morți de la sfârșitul timpului. Dar cum ar putea un corp uman care nu mai există să fie readus la viață? Cum poate cineva care a fost mort, poate timp de secole sau chiar milenii, să-și recupereze identitatea? Aceste întrebări ne determină să reflectăm asupra misterului vieții. Suntem vii și ne bucurăm de viața pe care Dumnezeu, în harul Său, ne-o oferă în fiecare zi. Știm că la început Dumnezeu a creat viața din ceva fără viață, prin puterea cuvântului Său (Geneza 1; Psalmii 33:6,9). Așadar, dacă Dumnezeu a fost în stare să creeze viața pe pământ din nimic (lat., *ex nihilo*), de ce ne-am îndoi de capacitatea Lui de a re-crea viața umană și a-i reda identitatea inițială?

De înțeles: Cum este redat în Vechiul Testament conceptul de înviere finală, în mod special în afirmațiile lui Iov, ale unor psalmiști și ale profeților Isaia și Daniel?

22 octombrie: Sabatul Spiritului Profetic

1 Citește Iov 19:25-27 și compară cu Ioan 1:18 și 1 Timotei 6:16. Când și în ce împrejurări se aștepta Iov să-L vadă pe Dumnezeu?

Viața nu este dreaptă. Observăm acest lucru mai ales când vedem că oamenii „buni” suferă, iar celor „răi” le merge bine (vezi Psalmii 73:12-17; Maleahi 3:14-18). De exemplu, Iov era „fără prihană și curat la suflet” și „se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău” (Iov 1:1), dar Dumnezeu i-a permis lui Satana să-l chinuie în moduri dezastruoase. Fizic, corpul i-a fost devastat de o boală dureroasă (Iov 2:1-8). Material, Iov și-a pierdut o mare parte din animale și proprietăți (Iov 1:13-17). Acasă, și-a pierdut servitorii și chiar copiii (Iov 1:16,18). Iar emoțional, a fost înconjurat de prieteni care l-au acuzat că este un păcătos nepocăit care merita ce pătimea (Iov 4:1 – 5:27; 8:1-22; 11:1-20 etc.). Până și soția i-a zis: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2:9).

Iov nu înțelegea că devenise epicentrul unei lupte cosmice profunde și ample între Dumnezeu și Satana. Chinuit din cauza acelor lupte, Iov a regretat că s-a născut (Iov 3:1-26). Dar fidelitatea lui necondiționată față de Dumnezeu este bine exprimată în cuvintele: „Iată, chiar dacă mă va ucide, tot voi nădăjdui în El” (Iov 13:15, NTR). Deși se gândea că viața lui urma curând să se sfârșească, Iov avea certitudinea că moartea nu va avea ultimul cuvânt. Cu o convingere puternică a afirmat că, deși el va muri, Răscumpărătorul lui Se va ridica într-o zi și el însuși, Iov, Îl va vedea cu ochii lui pe Dumnezeu (Iov 19:25-27). „Aceasta este o categorică străfulgerare a învierii” (*Comentariul biblic adventist*, vol. 3, p. 549).

Ce speranță glorioasă în mijlocul unei asemenea tragedii! În cădere emoțională, înconjurat de boală și de durere, de colaps financiar și dispreț social, Iov a putut totuși anticipa ziua când avea să se ridice dintre cei morți și să-L privească pe iubitul Său Răscumpărător. De fapt, afirmația lui referitoare la înviere era încărcată de certitudinea pe care secole mai târziu Marta a exprimat-o în fața lui Isus: „Știu [...] că va învia la înviere, în ziua de apoi” (Ioan 11:24). Asemenea Martei, Iov a trebuit să ceară prin credință împlinirea acestei promisiuni, deși, spre deosebire de Iov, Marta urma să primească în scurt timp o puternică dovadă empirică pentru credința ei.

Cum putem să ne încredem în Dumnezeu chiar când viața este nedreaptă?

- 2** Citește Psalmul 49. Ce l-a determinat pe psalmist să fie atât de sigur de învierea sa (v. 15), spre deosebire de aceia care au murit fără această siguranță (v. 6-14)?

Psalmul 49 vorbește despre falsa încredere a celor nechibzuiți, care „se încred în avuțiile lor și se fălesc cu bogăția lor cea mare” (v. 6), care „dau numele lor la țări întregi” (v. 11) și care trăiesc doar ca să se facă fericiți pe ei înșiși (v. 18). Ei se comportă ca și când casele și reușita lor vor dura veșnic (v. 11, 17). Dar ei uită că își pierd onoarea și ei înșiși dispar precum animalele (v. 12). „Sunt duși ca o turmă în Locuința morților, îi paște moartea și [...] li se duce frumusețea și Locuința morților le este locașul” (v. 14).

Iov afirmase și el cu secole înainte: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului” (Iov 1:21; 1 Timotei 6:7). Psalmistul subliniază că atât cel nechibzuit, cât și cel înțelept mor, lăsând „altora avuțiile lor” (Psalmii 49:10). Dar există o diferență radicală între ei. Cel neînțelept pierde chiar dacă încearcă să găsească siguranță în propriile bunuri și realizări efemere. În schimb, cel înțelept privește dincolo de drama umană și de închisoarea mormântului, spre glorioasa răsplată pe care Dumnezeu i-a pus-o deoparte (1 Petru 1:4). Având această înțelegere, psalmistul a putut spune cu încredere: „Dar Dumnezeu îmi va răscumpăra sufletul din mâna Locuinței Morților, căci El mă va lua” (Psalmii 49:15, NTR).

În concordanță cu speranța exprimată în Vechiul Testament, această afirmație nu sugerează că, atunci când va muri, sufletul psalmistului va zbura imediat în cer. El doar spune că nu va rămâne pentru totdeauna în mormânt. Va veni un moment când Dumnezeu îl va răscumpăra din moarte și îl va duce în curțile cerești. Este exprimată din nou certitudinea învierii viitoare, care aduce speranță, asigurare și sens existenței actuale. Așadar, cel înțelept va primi o răsplată cu mult mai măreață și mai trainică decât ar putea aduna singur cel neînțelept în scurta existență prezentă.

În ce forme ai văzut manifestându-se nebunia celor care se încred în propriile bogății și realizări? Cum te ferește de aceeași greșală privirea ațintită asupra crucii?

3 Citește Psalmul 71. Ce înseamnă că Dumnezeu îl va scoate pe psalmist iarăși din „adâncurile pământului” (v. 20)?

În Psalmul 49 am întâlnit o exprimare emoționantă a speranței în înviere, spre deosebire de falsa siguranță a celui nehibzuit, care se încrede în bunurile lui. În Psalmul 71, omul caută la Dumnezeu siguranță și speranță atunci când este înconjurat de inamici și de acuzatori mincinoși care spun că Dumnezeu l-a părăsit (v. 10, 11).

În mijlocul încercărilor, psalmistul găsește mângâiere și asigurare prin rememorarea modului în care Dumnezeu a avut grijă de el în trecut. Mai întâi, el își dă seama că Dumnezeu îl susținuse de la naștere, ba chiar l-a scos din pântecele mamei lui (Psalmii 71:6, NTR). Apoi recunoaște că Dumnezeu l-a învățat din tinerețe (v. 17). Având certitudinea că Dumnezeu a fost stânca și cetățuia lui, psalmistul insistă pe lângă Dumnezeu: „Fii o stâncă de adăpost pentru mine, unde să pot fugi totdeauna!” (v. 3). „Nu mă lepăda la vremea bătrâneții; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!” (v. 9). „Dumnezeule, nu Te depărta de mine! Dumnezeule, vino degrabă în ajutorul meu!” (v. 12). Apoi, psalmistul adaugă: „Ne-ai făcut să trecem prin multe necazuri și nenorociri, dar ne vei da iarăși viața, ne vei scoate iarăși din adâncurile pământului” (v. 20).

Expresia „din adâncurile pământului” ar putea fi înțeleasă literal ca aluzie la învierea fizică viitoare a psalmistului. Dar contextul pare să favorizeze interpretarea metaforică, o descriere a stării de depresie adâncă cu care se confrunta psalmistul, ca și când pământul îl înghițea (compară cu Psalmii 88:6 și 130:1). Am putea spune deci că „este, în primul rând, un limbaj figurat, dar trimite și la o înviere fizică” (*Biblia de studiu*, Editura Viață și Sănătate, 2014, nota la Psalmii 71:20). La urma urmei, important este să înțelegem că, indiferent de situația în care ne aflăm, Dumnezeu este lângă noi, Îi pasă de noi și că, în fond, speranța noastră nu stă în această viață, ci în viața care va urma – viața veșnică pe care o avem în Isus după ce vom învia la revenirea Sa.

Cu toții am trecut prin momente teribile de descurajare. În ce fel faptul că rămânem atenți la purtarea de grijă a lui Dumnezeu din trecut ne ajută să înaintăm prin credință și să avem încredere atunci când El pare să fie departe?

4 Care este deosebirea dintre cei care vor pieri pentru totdeauna și cei care vor primi viața veșnică?

Isaia 26:14; Maleahi 4:1 _____

Isaia 26:19 _____

Isaia prezintă contrastul major dintre maiestatea lui Dumnezeu și fragilitatea noastră umană (vezi Isaia 40). Noi suntem ca iarba care se usucă și ca floarea care se ofilește, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac (Isaia 40:6-8). Totuși, în ciuda păcătoșeniei noastre, harul salvator al lui Dumnezeu este la dispoziția tuturor oamenilor și este valabil pentru cei care acceptă legământul Său și țin Sabatul (Isaia 56).

Isaia aprofundează subiectul speranței învierii. Trimiterile la înviere analizate până acum au fost mai mult perspective personale (Iov 19:25-27; Psalmii 49:15; 71:20), dar profetul Isaia vorbește despre înviere incluzându-se atât pe sine, cât și comunitatea credincioșilor din cadrul legământului (Isaia 26:19). În capitolul 26 face distincție între soarta celor nelegiuiți și soarta celor neprihăniți. Pe de o parte, cei nelegiuiți vor rămâne morți, fără să fie readuși la viață, cel puțin după „moartea a doua” (Apocalipsa 21:8). Ei vor fi distruși total și le va dispărea pentru totdeauna până și pomenirea (Isaia 26:14). Acest pasaj evidențiază ideea că nu există duhuri sau spirite care să supraviețuiască și să rămână vii după moarte. Vorbind despre distrugerea finală a celor răi, care va urma, Domnul afirmă în cartea Meleahi că aceștia vor arde, nemaiavând „nici rădăcină, nici ramură” (4:1).

Pe de altă parte, cei neprihăniți care au murit vor fi înviați ca să-și primească binecuvântata răsplată. Isaia 25 evidențiază faptul că Domnul Dumnezeu „nimicește moartea pe vecie” și „șterge lacrimile de pe toate fețele” (v. 8). Citește și **Isaia 26:19**. Toți cei neprihăniți înviați vor participa la masa de bucurie pe care Domnul o va pregăti pentru toate popoarele (Isaia 25:6). Învierea finală îi va aduce laolaltă pe toți neprihăniții din toate timpurile, inclusiv pe cei dragi ai tăi care au murit în Hristos.

Imaginează-ți că nu am fi avut nicio speranță, nicio asigurare, niciun motiv să credem altceva decât că moartea noastră este pur și simplu sfârșitul a tot ce suntem. Apoi, și mai rău, că toți aceia care ne-au cunoscut vreodată se vor duce și ei și curând va fi ca și când nu am fi existat niciodată și ca și când viața noastră nu ar fi însemnat niciodată nimic. Cum se deosebește soarta aceasta de speranța pe care o avem?

După cum vom vedea, Noul Testament vorbește foarte mult despre înviere, dar, după cum am văzut deja, ideea de înviere apare și în Vechiul Testament. Oamenii din Vechiul Testament au avut speranța învierii finale pe care o avem și noi. Marta, care a trăit în vremea lui Isus, avea deja această nădejde (Ioan 11:24). Fără îndoială, chiar și atunci, evreii aveau ceva cunoștințe despre învierea din zilele de pe urmă, chiar dacă nu toți credeau în ea. (Vezi Faptele 23:8.)

5 Citește Daniel 12. Cum este exprimată aici speranța învierii?

În Daniel 12:1 se face referire la Mihail, „marele voievod”, a cărui identitate este îndelung dezbătută. Deoarece toate marile viziuni din cartea Daniel culminează cu manifestarea lui Hristos și a Împărăției Sale, același lucru ar trebui să fie valabil și în dreptul acestui pasaj. În cartea Daniel găsim trimiteri la aceeași Ființă divină, precum „căpetenia oștirii” (Daniel 8:11), „Domnul domnilor” (Daniel 8:25), „Unsul (Mesia), Cărmuitorul” (Daniel 9:25) și, în final, „marele voievod, Mihail” (Daniel 12:1). Așadar, ar trebui să-L identificăm și pe Mihail drept Hristos.

Toate pasajele din Vechiul Testament analizate până acum (Iov 19:25-27; Psalmii 49:15; 71:20; Isaia 26:19) vorbesc despre învierea celor drepți. Dar Daniel 12 se referă la învierea atât a celor drepți, cât și a celor nedrepți. Când Mihail se ridică, „mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2). Mulți cred că acest verset vorbește despre o înviere specială a anumitor oameni, atât dintre cei credincioși, cât și dintre necredincioși, la revenirea lui Hristos. „Mormintele se deschid și «mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică» (Daniel 12:2). Toți cei care au murit crezând ferm în mesajul celui de-al treilea înger ies din morminte într-un corp nou, ca să audă legământul de pace al lui Dumnezeu cu cei care au păzit Legea Sa. «Cei ce L-au străpuns» (Apocalipsa 1:7), cei care au ridiculizat agonia morții lui Hristos, precum și cei mai violenți oponenți ai adevărului și ai poporului Său sunt înviați ca să-L vadă în glorie și să vadă onoarea care li se acordă celor credincioși și ascultători” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 637).

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, capitolul 60

Știința modernă susține că materia este compusă din atomi, care, la rândul lor, sunt formați din două particule mai mici, quarcuri și leptoni, despre care se crede că sunt elementele constitutive ale realității fizice. Atunci, dacă în nucleul a tot ce reprezintă lumea fizică se află quarcuri și leptoni, nu ar putea Dumnezeu, care nu doar că a creat, dar și susține lumea creată, să reconfigureze pur și simplu quarcurile și leptonii, la momentul învierii noastre?

Ridiculizând învierea, ateul Bertrand Russel se întreba: Ce se întâmplă cu cei mâncați de canibali, deoarece trupurile lor sunt acum parte din trupurile canibalilor? Deci cine și cum învie? Domnul ia pur și simplu quarcurile și leptonii, cărămizile existenței, de oriunde s-ar găsi ele, și, pe baza informațiilor pe care le deține despre fiecare dintre noi, ne reconstruiește din aceste elemente de bază. El nu are nevoie de „originalul” ființei noastre; El ar putea doar prin cuvântul Său să aducă la existență noi quarcuri și leptoni. Oricum ar proceda, Dumnezeul care a creat universul poate să ne recreeze, ceea ce și promite să facă la înviere.

Studiu zilnic: 2 Samuel 2 – 8;

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 7

1. Ce cuvinte ale lui Abner au determinat încetarea urmării și luptei dintre israeliți?

2. În ce fel s-au deghizat Recab și Baana când l-au omorât pe Iș-Boșet în patul lui?

3. Ce instrumente s-au folosit în procesiunea de mutare a chivotului?

4. Ce a făcut David cu argintul și aurul luate de la neamurile pe care le biruise?

5. Ce nu poate înlocui rugăciunea?

Privire generală

Moartea este ceva deprimant, rece și nenatural. Jefuiește viața de certitudine și sens și frânge subit relațiile. Moartea nu are nicio logică. Ca oameni, noi nu am fost niciodată mențiți să murim. Doar din cauza păcatului murim.

Totuși, în Grădina Edenului, în mijlocul întunericului și al disperării, Dumnezeu a făcut loc speranței. Speranța strălucește acolo unde nu sunt motive de a merge înainte, așa cum luna și stelele aduc lumină în întuneric. Această speranță a început cu Dumnezeu care i-a căutat pe Adam și pe Eva (Geneza 3:9) și cu înștiințarea că El avea să trimită Sămânța promisă ca să-l învingă pe Satana (Geneza 3:15). Speranța este un dar de la Dumnezeu Însuși pentru noi. Eva a crezut că întâiul ei născut avea să fie Mântuitorul (Geneza 4:1), dar moartea avea să fie învinsă doar de Mesia, Isus Hristos.

Comunitatea de credință a Vechiului Testament (Faptele 7:38) a trăit în virtutea acestei nădejdi, așteptând venirea lui Mesia și întemeierea Împărăției Sale. Speranța învierii este una puternică încă din timpurile Vechiului Testament. Începe cu Iov și culminează cu Daniel, iar între ei numeroși autori mărturisesc despre ea.

Comentariu

Să analizăm pe scurt principalele texte din Vechiul Testament referitoare la speranța învierii:

Iov 19:25-27

Se poate spune că nu există un text mai grăitor și mai remarcabil cu privire la certitudinea personală cu privire la înviere decât rostirea patriarhului Iov. Cartea aceasta este o mărturisire de credință extraordinară și elocvent exprimată. Versetele ei conțin una dintre cele mai frumoase expresii de speranță în învierea trupului.

Aici găsim o declarație pe care o vedem gravată pe mormintele multor creștini: afirmația fermă a lui Iov că, după ce va muri, Îl va vedea cu ochii lui pe Dumnezeu este cea mai veche din Biblie și dă tonul acestei extraordinare speranțe cu privire la ce va face Dumnezeu la sfârșitul istoriei pământului. Iov afirmă: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu” (Iov 19:25). El Îl cunoaște pe Dumnezeul lui, care este viu, și Îl

numește „Răscumpărător” (ebr., *goel*, „rudă răscumpărătoare, apărător, răzbunător, protector”), așa cum a fost Boaz pentru Rut (Rut 4:14). Iov continuă să aibă încredere că Răscumpărătorul lui „Se va ridica la urmă pe pământ” (Iov 19:25) ca să-l învie la o nouă viață.

Din nefericire, oamenii cunosc și citează doar versetul 25, dar cum se continuă este la fel de important: „Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu” (Iov 19:26,27). Să observăm nota personală a solemnei declarații a lui Iov: *mi, meu, mei*. El crede cu tărie că el însuși, în carne și oase și cu propriii ochi, Îl va vedea pe Dumnezeu chiar dacă va muri și chiar dacă nu va mai avea carne pe el. Această încredințare personală cu privire la o zi a învierii viitoare nu putea fi exprimată într-un mod mai frumos și mai emfatic.

Psalmii 16:9,10

„De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește și trupul mi se odihnește în liniște. Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților [*șeol*, «mormânt, moarte»], nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.” Aici, termenul ebraic *șeol* ar trebui tradus cu „mormânt”, așa cum este tradus în alte pasaje. Acest termen se găsește de 66 de ori în Biblia ebraică și, în majoritatea cazurilor, sensul lui este sinonim cu mormânt. Atât cei nelegiuți, cât și cei dreți se coboară în *șeol* (Geneza 37:35; 42:38; 44:29,31; Numeri 16:30,33; 1 Împărați 2:6,9; Iov 21:13; Psalmii 49:17; Psalmii 89:48; Eclesiastul 9:10; Isaia 14:9,11,15; 38:10; Ezechiel 31:15-17). Pe lângă aceasta, Domnul îi răscumpără pe cei credincioși din *șeol* (Osea 13:14); nimeni nu se poate ascunde de Dumnezeu în *șeol* (Psalmii 139:8; Amos 9:2) și nu este nicio lucrare sau activitate în *șeol* (Eclesiastul 9:10).

Nicăieri în Biblie *șeol* nu este descris ca o lume subterană tenebroasă în care morții trăiesc sau în care sufletele sau duhurile umane își continuă existența. Termenul *șeol* este o denumire pentru „mormânt”, locul celor morți. (De exemplu, în traducerea NIV a Bibliei în limba engleză, în majoritatea cazurilor, cuvântul *șeol* este tradus cu *grave*/„mormânt” [de 57 de ori], dar și cu *death*/„moarte” [de 5 ori], *realm of death*/„Locuința morții(lor)” [o dată], *deepest depths*/„adâncul adâncurilor” [o dată], *gates of death*/„porțile morții” [o dată] și *depth*/„adâncul” [o dată].) David se bucură că după moarte se va odihni în pace și nu va fi uitat de

Domnul, ci va fi înviat la o nouă viață, fără să aibă parte de distrugerea definitivă (*ṣakhat* înseamnă „distrugere, descompunere, putrefacție, abis”).

Acest text transcende experiența lui David și are o profundă semnificație mesianică. „Preaiubitul tău” (ebr., *khasid*, „devotat, Cel Credincios, Cel Sfânt”), adică Mesia, Isus Hristos, nu va putrezi în mormântul Lui, trupul Lui nu se va descompune, fiindcă El va fi înviat după ce Se va odihni trei zile (conform numărătorii incluzive a zilelor) în mormânt (*ṣeol*). Noul Testament citează acest text ca o vestire profetică a învierii lui Hristos (Faptele 2:25-28; 13:35).

Psalmii 49:9-15

Psalmistul prezintă un contrast între soarta generală a oamenilor și răsplata celor drekți. Pe de o parte, oamenii vor muri și vor merge fiecare în mormântul lui (*ṣeol*), fiindcă ei „nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormântul [sau «putrezirea», *ṣakhat*]” (Psalmii 49:9; compară cu Psalmii 16:10; 17:15). Pe de altă parte, cei care Îl iubesc și Îl ascultă pe Domnul vor avea o soartă diferită. Poetul declară: „Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa [*padah*, «a izbăvi, a răscumpăra»] sufletul din Locuința morților [*ṣeol*, «mormânt»], căci mă va lua sub ocrotirea Lui [*laqakh*, «a primi, a lua»]” (Psalmii 49:15). În traducerea BTF a Bibliei în limba română, textul ebraic este redat și mai explicit: „Dar Dumnezeu va răscumpăra sufletul meu din puterea mormântului.”

Psalmii 71:20

„Ne-ai făcut să trecem prin multe neazuri și nenorociri, dar ne vei da iarăși viața, ne vei scoate iarăși din adâncurile pământului.” Acest psalm este o rugăciune după ajutorul lui Dumnezeu la bătrânețe. Domnul a fost cu psalmistul de la naștere și a făcut lucruri mari pentru el; așadar, el Îi cere lui Dumnezeu să-l ocrotească de dușmani. Dumnezeu nu doar că restaurează puterea fizică și sănătatea, dar are și puterea de a învia. Psalmistul crede, și speră, că Dumnezeu îl va scoate (ebr., *'alah*, „a înălța, a urca”) din „adâncurile (ebr., *tehom*, care literal înseamnă «abis, hău») pământului”, care ar putea fi o descriere figurată a mormântului. Prin urmare, această imagine poetică face aluzie la o înviere fizică. Traducerea BTF transmite această speranță: „Îmi vei da viață din nou și mă vei scoate din nou din adâncurile pământului.”

Psalmii 73:24

Asaf, în căutarea lui existențială de înțelegere a dilemelor vieții, cum ar fi prosperarea celor nelegiuți și suferința celor neprihăniți, concluzi-

onează că Dumnezeu este cel care îl susține și îl călăuzește. Dumnezeu îi asigură viitorul și îl va învia pentru viața veșnică: „Tu mă ții de mâna dreaptă, mă călăuzești cu sfatul tău și apoi mă vei lua în slavă” (Psalmii 73:23,24, NTR). Dumnezeu dă sens vieții actuale, dar, mai mult, ne garantează viitorul chiar și după moarte. Verbul pentru „a fi luat, scos” este *laqakh* și este folosit în relatarea despre Enoh, când Dumnezeu l-a luat la cer (*laqakh*; Geneza 5:24), precum și în narațiunea despre Ilie, care a fost și el luat/„răpit” la cer (*laqakh*; 2 Împărați 2:3,9). Mai este folosit un alt verb, și anume *'alah*, „a urca, a ridica, a înălța”, așa cum citim în 2 Împărați 2:1,11).

Isaia 26:19

Profetul Isaia, în așa-numita „mica Apocalipsă”, prezintă speranța învierii și o vestește cu încredere: „Să învieze dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26:19). O speranță glorioasă și un viitor strălucit sunt astfel zugrăvite pentru aceia care rămân lângă Domnul. Acest verset este unul foarte clar cu privire la învierea fizică. Profetul Daniel, așa cum vom vedea imediat, își întemeiază afirmația despre înviere pe declarația lui Isaia.

Daniel 12:2,12

Daniel arată spre ziua învierii: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2). Revelația lui Dumnezeu din Vechiul Testament culminează cu această declarație. Moartea este comparată cu un somn, și aceia care sunt morți vor fi înviați: cei care I-au slujit Domnului vor primi viața veșnică, dar cei nelegiuți vor fi condamnați la moarte veșnică.

Dumnezeu îl asigură pe Daniel că va fi înviat la o nouă viață chiar la sfârșit: „Iar tu du-te până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor” (Daniel 12:13). Moartea se aseamănă cu odihna după munca făcută cu devotament. Dar după aceea va veni dulcea moștenire: viața veșnică cu Domnul.

Iona 2:2

Aluzia la înviere din istoria lui Iona este corelată cu șederea lui în burta peștelui timp de trei zile. Iona definește această experiență ca și statul în *șeol*, adică în mormânt/„Locuința morților” (Iona 2:2). După

trei zile și trei nopți, el a fost readus la o nouă viață când a fost vărsat din acest *șeol*. În rugăciunea lui, el spune: „M-am coborât până la temeliile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie, dar Tu m-ai scos viu din groapă, Doamne, Dumnezeul meu!” (Iona 2:6). Isus Și-a comparat șederea în mormânt și învierea cu experiența lui Iona (Matei 12:40).

Osea 6:2

Profetul Osea vorbește despre trezirea spirituală a lui Israel și întoarcerea lui la Domnul în termeni legați de ridicarea din moarte la o nouă viață. El folosește imagini asociate cu învierea pentru a explica această nouă viață a poporului lui Dumnezeu.

Aplicație

- 1 Cum le poți oferi speranță celor îndoliați din cauza morții unei persoane apropiate foarte dragi?
- 2 În ce fel perspectiva biblică asupra învierii îți poate transforma atitudinea față de moarte și deznădejde?
- 3 Cum poate speranța în a doua venire a lui Isus să amplifice calitatea relațiilor tale cu partenerul de viață, cu vecinii sau colegii de serviciu?

22 – 28 octombrie

Învierile de dinainte de cruce

Sabat după-amiază

De memorat: „Isus i-a zis: «Eu sunt _____ . Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, _____. Și oricine trăiește și crede în Mine _____ niciodată. Crezi lucrul acesta?»” (Ioan 11:25,26).

În Vechiul Testament, referirile la înviere analizate până acum au avut la bază, în mare măsură, așteptări personale (Iov 19:25-27; Evrei 11:17-19; Psalmii 49:15; 71:20) și făgăduințe (Daniel 12:1,2,13). Însă mai avem și consemnări de cazuri în care oamenii au fost într-adevăr înviați.

Prima înviere a fost cea a lui Moise (Iuda 9, Luca 9:28-36). Pe vremea monarhiei din Israel, fiul văduvei din Sarepta (1 Împărați 17:8-24) și fiul sunamitei (2 Împărați 4:18-37) au fost și ei înviați. Când a fost pe pământ, Hristos i-a înviat pe fiul văduvei din Nain (Luca 7:11-17), pe fiica lui Iair (Luca 8:40-56) și apoi pe Lazăr (Ioan 11). Cu excepția lui Moise, toți acești oameni au înviat ca muritori și în cele din urmă au murit iarăși. Aceste cazuri confirmă învățătura biblică despre starea de inconștiență a celor morți (Iov 3:11-13; Psalmii 115:17; 146:4; Eclesiastul 9:5,10). În niciuna dintre aceste relatări și nici în alte narațiuni biblice despre înviere nu există vreo menționare a unei presupuse experiențe din viața de dincolo de mormânt.

De înțeles: Învierile care au avut loc înainte de moartea și învierea lui Isus.

29 octombrie: Ziua Sola Scriptura

1 Ce dovezi găsești în Iuda 9 și Luca 9:28-36 referitoare la învierea fizică a lui Moise?

Unii părinți bisericești greci din Alexandria au susținut că, atunci când Moise a murit, au existat doi Moise: unul viu, în duh, și un altul mort, în trup; un Moise care s-a înălțat la cer cu îngerii și un Moise care a fost îngropat în pământ. (Vezi Origen, *Omilii la cartea Iosua*, 2.1; Clement din Alexandria, *Stromata* 6:15.) Această distincție între înălțarea sufletului la cer și îngroparea trupului ar putea avea sens pentru cei care cred în conceptul grecesc de suflet nemuritor, dar ideea aceasta nu se găsește în Biblie. Iuda 9 confirmă învățătura biblică despre învierea trupului lui Moise, fiindcă lupta a fost „pentru *trupul* lui Moise”, nu pentru vreun așa-zis suflet care a supraviețuit.

În Deuteronomul 34:5-7 ni se spune că Moise a murit la 120 de ani și că Domnul l-a îngropat într-un loc ascuns dintr-o vale din țara Moab. Dar Moise nu a rămas multă vreme în mormânt. „Domnul Isus Însuși, împreună cu îngerii care îl îngropaseră, a coborât din cer ca să-l cheme afară pe sfântul care dormea. [...] Pentru prima dată, Domnul Hristos era pe punctul de a-i da viață unui mort. [...] Învierea a devenit o certitudine pentru totdeauna. Satana a fost deposedat de prada lui, dreptii morți aveau să trăiască din nou” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 478, 479).

O dovadă clară a învierii lui Moise se găsește în episodul schimbării la față. Acolo, Moise apare împreună cu prorocul Ilie, care fusese luat la cer fără să vadă moartea (2 Împărați 2:1-11). Moise și Ilie chiar au dialogat cu Isus (vezi Luca 9:28-36). Citește în mod special **Luca 9:30,31**. Apariția lui Moise, o dovadă a victoriei viitoare a lui Isus asupra păcatului și a morții, este descrisă aici în termeni incontestabili. Moise și Ilie au fost aceia care I s-au arătat lui Isus, nu spiritele sau duhurile lor (la urma urmei, Ilie nici nu murise).

Lui Moise nu i s-a permis să intre în Canaanul pământesc (Deuteronomul 34:1-4), dar a fost dus în Canaanul ceresc. Ce ne învață acest lucru despre modul în care Dumnezeu „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20)?

2 Ce asemănări și deosebiri observi între următoarele două învieri?**1 Împărați 17:8-24** _____**2 Împărați 4:18-37** _____

În Evrei 11 citim că, prin credință, „femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați” (v. 35). Este și cazul următoarelor două învieri: prima (1 Împărați 17:8-24) a avut loc în timpul mării apostazii a lui Israel, sub influența regelui Ahab și a soției lui păgâne, Izabela. Pe când o secetă grea devasta țara, Dumnezeu i-a poruncit lui Ilie să meargă la Sarepta, o cetate în afara hotarelor poporului Israel. Acolo, el a întâlnit o biată văduvă feniciană care se pregătea să gătească ultima masă sărăcăcioasă pentru ea și fiul ei și apoi se așteptau să moară. Dar viețile lor au fost cruțate prin minunea înmulțirii făinii și uleiului, care nu s-au terminat până când nu a încetat seceta. Mai târziu, fiul ei s-a îmbolnăvit și a murit. Cu disperare, mama a insistat pe lângă Ilie, care a strigat către Domnul. Citește **1 Împărați 17:22**.

A doua înviere (2 Împărați 4:18-37) a avut loc în Sunem, un mic sat la sud de muntele Ghilboa. Elisei ajutase o biată văduvă să-și plătească datoria prin minunea umplerii multor vase cu ulei (2 Împărați 4:1-7). Mai târziu în Sunem, el a cunoscut o femeie căsătorită și cu poziție socială, dar care nu avea copii. Profetul i-a spus că va avea un fiu și așa a fost. Copilul a crescut și era sănătos, dar într-o zi s-a îmbolnăvit și a murit. Sunamita s-a dus la muntele Carmel și i-a cerut lui Elisei să vină cu ea să-l vadă pe fiul ei. Elisei s-a rugat Domnului cu perseverență și, în cele din urmă, copilul a revenit la viață.

Aceste femei au fost în împrejurări diferite de viață, dar au avut aceeași credință salvatoare. Văduva feniciană l-a găzduit pe profetul Ilie într-o perioadă extrem de grea, când el nu era în siguranță nicăieri în Israel. Sunamita și soțul ei au construit o cameră specială unde profetul Elisei putea să stea când trecea prin părțile lor. Când cei doi fii au murit, mamele lor credincioase au apelat la acești profeti ai lui Dumnezeu și au avut bucuria de a-și vedea iarăși copiii în viață.

Acestea sunt istorii extraordinare, dar pe lângă ele câte alte istorii nespuse nu au avut parte de nimic miraculos! Ce ne învață această tristă realitate despre importanța credinței noastre în învierea promisă la sfârșitul timpului?

Biblia spune că Isus „umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul, căci Dumnezeu era cu El” (Faptele 10:38). Evangheliile sunt pline de relatări despre Isus slujind multor suflete nevoiașe și rănite, motiv pentru care mai târziu mulți evrei au ajuns să creadă că Isus era Mesia cel promis.

„Erau sate întregi în care nu se mai auzea niciun geamăt de durere, pentru că Domnul Hristos trecuse pe acolo și vindecase toate suferințele locuitorilor. Lucrarea Lui a dovedit că El avea o misiune divină. Fiecare faptă a vieții Sale dezvăluia dragostea, mila și compasiunea; inima Lui se deschidea cu empatie pentru fiii oamenilor. El a preluat natura umană ca să poată veni în contact cu lipsurile și nevoile omului. Cei mai săraci și cei mai umili oameni nu se temeau să se apropie de El. Chiar și copiii mici se simțeau atrași de Isus” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 11).

3 Citește Luca 7:11-17. Ce diferențe importante există între această înviere și cele analizate ieri?

În timpul misiunii Lui în Galileea, Isus a vindecat bolnavi și a scos demoni. Odată, El și cei care Îl însoțeau se apropiau de poarta cetății Nain, când o procesiune funerară tocmai ieșea din cetate. În sicriul deschis (Luca 7:14) se afla singurul fiu al văduvei care plângea, fiind de nemângâiat. Plin de milă pentru mama îndurerată, Isus i-a zis: „Nu plânge!” Apoi S-a îndreptat spre fiul mort și i-a poruncit: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!” Băiatul a revenit la viață, iar Isus „l-a dat înapoi maicii lui” (Luca 7:13-15). Prezența lui Isus a schimbat total întreaga scenă și mulți dintre martorii la acea minune și-au dat seama nu doar că ceva uimitor se întâmplase, ci și că Cineva special (ei L-au numit „un mare proroc”) Se afla printre ei.

Atât văduva feniciană (1 Împărați 17:8-24), cât și sunamita (2 Împărați 4:18-37) ceruseră ajutor – de la Ilie și, respectiv, de la Elisei. Dar văduva din Nain a fost ajutată fără ca măcar să fi cerut ajutor. Aceasta înseamnă că Dumnezeu ne poartă de grijă chiar și atunci când suntem neputincioși sau ne simțim nedemni să-I cerem ajutorul. Isus a văzut problema și a rezolvat-o – ceva foarte obișnuit la Isus de-a lungul întregii Sale slujiri.

Adevărata religie presupune grijă față de orfanii și văduvele din jurul nostru (Iacov 1:27). Deși, evident, nu vom putea face genul de minuni făcute de Isus, ce putem face ca să le slujim celor ce suferă în jurul nostru?

Învierile anterioare morții și învierii lui Isus nu s-au limitat la vreun grup etnic sau la vreo clasă socială. Moise a fost poate cel mai mare lider al poporului lui Dumnezeu care a existat vreodată (Deuteronomul 34:10-12). În schimb, biata văduvă feniciană nu era nici măcar parte a poporului Israel (1 Împărați 17:9). Femeia din Sunem era bogată și importantă în comunitatea ei (2 Împărați 4:8), nefiind nici ea evreică, în opinia unor comentatori ai Bibliei. Văduva din Nain avea un singur fiu, pe care probabil se baza (Luca 7:12). Spre deosebire de aceste cazuri, Iair era conducător de sinagogă, probabil în Capernaum (Marcu 5:22). Indiferent de apartenența lor culturală sau de statutul lor social, toți aceștia au fost binecuvântați de puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu.

4 Citește Marcu 5:21-24,35-43. Ce înțelegem despre moarte din cuvintele lui Isus: „Copila n-a murit, ci doarme” (Marcu 5:39)?

Fiica de 12 ani a lui Iair zăcea grav bolnavă, așa că tatăl ei s-a dus la Isus și L-a implorat să vină acasă la ei și să-Și pună mâinile vindecătoare peste ea. Dar, înainte ca Isus să ajungă acasă la fata bolnavă, cineva a adus o veste tristă. Citește-o în **Marcu 5:35**, iar în **versetul 36** citește ce i-a spus Isus tatălui îndurerat. Într-adevăr, tatăl nu mai putea face altceva decât să se încreadă total în intervenția lui Dumnezeu.

Odată ajunși acasă, Isus le-a spus ceva celor adunați acolo. Citește în **Marcu 5:39**. Ei și-au bătut joc de El pentru că **(1)** știau că fetița era moartă și **(2)** nu prinseseră sensul cuvintelor Lui: „Metafora mângâietoare prin care «a dormi» înseamnă «moarte» pare să fi fost modul preferat al lui Isus de a numi această experiență ([Matei 9:24; Luca 8:53]; vezi Ioan 11:11-15). Moartea este un somn, dar este un somn adânc din care doar Marele Dătător al vieții poate trezi pe cineva, fiindcă doar El deține cheile mormântului (vezi Apocalipsa 1:18; cf. Ioan 3:16; Romani 6:23)” (*Comentariul biblic adventist*, vol. 5, p. 609).

Citește în **Marcu 5:42** reacția celor prezenți după învierea acestei copile. Nu e de mirare că au reacționat așa. Deocamdată, moartea este ceva final, absolut, aparent ireversibil. A vedea așa ceva cu propriii ochi trebuie să fi fost o experiență șocantă, care poate schimba oricui viața.

Cuvintele lui Isus: „Nu te teme, crede numai” (Marcu 5:36) sunt încărcate de sens și pentru noi. Cum poți ajuta pe cineva care a pierdut recent o persoană dragă să continue să creadă, chiar și în situații înfricoșătoare și dureroase?

5 Citește Ioan 11:1-44. În ce sens a fost Isus „proslăvit” (Ioan 11:4) prin moartea și învierea lui Lazăr?

Și aici, Isus folosește metafora somnului când vorbește despre moarte. „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Deși unii au crezut că El vorbea despre somnul propriu-zis (Ioan 11:11-13), Isus a exprimat clar ce a vrut să spună: „Lazăr a murit” (Ioan 11:12-14). De fapt, când Isus a ajuns în Betania, Lazăr era mort de patru zile; cadavrul lui deja intrase în putrefacție (Ioan 11:17,39). Când corpul începe să se descompună în așa măsură încât să miroasă urât, nu mai este niciun dubiu: *acea persoană este moartă.*

În acest context, când Isus i-a spus: „Fratele tău va învia” (Ioan 11:23), Marta și-a reafirmat credința în învierea finală. Dar Isus a declarat: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11:25,26), apoi a adăugat: „Dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu” (Ioan 11:40). Marta a crezut și a văzut gloria lui Dumnezeu în învierea fratelui ei.

Biblia spune că Dumnezeu a creat lumea prin cuvântul Său (Psalmii 33:6) și, la cuvântul Său, viața poate fi recreată, ca în cazul lui Lazăr. După o scurtă rugăciune, Isus a poruncit: „Lazăre, vino afară!” (Ioan 11:43). Pe loc, acei oameni au asistat la puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu, aceeași putere care, prin cuvântul rostit, a adus lumea noastră la existență și aceeași putere care, la sfârșitul timpului, va readuce la viață morții. Înviindu-l pe Lazăr, Isus a dovedit că avea putere să învingă moartea. Pentru ființe ca noi, care suntem inevitabil muritori, ce altă manifestare mai mare a slavei lui Dumnezeu ar mai putea fi?

Citește Ioan 11:25,26. Într-un verset, Isus vorbește despre cei credincioși care mor, iar în următorul, despre credincioșii care nu mor niciodată. Ce ne transmite Isus? De ce convingerea că moartea este un somn inconștient este atât de importantă pentru a înțelege corect cuvintele lui Isus? Și de ce cuvintele Lui ne oferă nouă, ființe sortite mormântului, atâta speranță?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolul 43
Profeți și regi, capitolele 10 și 19; *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolele 32, 36 și 58

„În Hristos este viața originară, neîmprumutată, nederivată. «Cine are pe Fiul are viața» (1 Ioan 5:12). Dumnezeuirea lui Hristos este o asigurare pentru cel credincios că va avea viața veșnică. «Cine crede în Mine», a zis Isus, «chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?» (Ioan 11:25,26). Hristos privea aici la a doua Sa venire. Atunci, morții neprihăniți vor învia în corpuri nesupuse degradării, iar neprihăniții vii vor fi duși la cer fără să vadă moartea. Minunea pe care Hristos era gata să o realizeze prin învierea lui Lazăr urma să reprezinte învierea tuturor celor neprihăniți. Prin cuvântul și faptele Sale, El Se declara Autor al învierii. El, care curând urma să moară pe cruce, stătea cu cheile morții, biruitor asupra mormântului, și Își afirma dreptul și puterea de a da viața veșnică” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 530).

Studiu zilnic: 2 Samuel 9 – 15; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 8 (până la par. „Rugați-vă fără încetare”)

1. Cine mânca întotdeauna la masa împăratului?

2. Cine și cui a făcut un apel pentru a fi „plin de bărbăție”?

3. Ce fel de haină purtau fetele împăratului care erau fecioare?

4. Ce deal a suit David, în ce fel și ce a făcut când a ajuns în vârful lui?

5. **Ce să facem când nu primim un răspuns imediat la rugăciune?**

Privire generală

Acest studiu analizează cazurile particulare ale unor persoane înviate înainte de crucificarea lui Hristos, și anume:

1. Moise (Matei 17:3; Luca 9:30 și Iuda 9)
2. Fiul văduvei din Sarepta (1 Împărați 17:21-23) și fiul sunamitei (2 Împărați 4:32-37)
3. Fiul văduvei din Nain (Luca 7:14,15)
4. Fiica lui Iair (Marcu 5:40-42)
5. Lazăr (Ioan 11:41-45)

Dintre toți acești oameni care au murit, doar Moise a mers direct la cer. Toți ceilalți au fost readuși la viață aici, pe pământ. Fiecare caz în parte demonstrează și mai convingător că nu există viață („suflet”) sau existență după moarte. Un aspect interesant este că nimeni dintre cei înviați nu a zis nimic despre experiența lui din viața de dincolo. Oare o asemenea experiență să nu fi fost destul de memorabilă încât să fie consemnată sau cel puțin menționată? Fiii celor trei văduve ar fi trebuit să spună: „Vai, mamă, n-o să crezi ce-am văzut!” și vestea despre experiența lor din rai s-ar fi răspândit de-a lungul și de-a latul pământului. Mai mult, după cum s-au întreat unii, de ce ar mai vrea cineva să se întoarcă pe pământ după ce a fost în paradis?

Moise, care a fost luat la cer, nu a fost un „duh” sau un „suflet” fără trup, fiindcă a fost înviat în trup, așa cum este dovedit de natura disputei dintre Hristos și Satana, care s-a dat „pentru trupul lui Moise” (Iuda 9). Nici Satana, nici Isus nu spune nimic despre vreun suflet viu în cadrul controversei lor. De ce să mai fi fost nevoie de un trup dacă exista deja un suflet? Nu era nevoie de un trup pentru a adăposti un așa-zis suflet al lui Moise, fiindcă doar trupul era Moise și pentru acest trup s-au luptat Isus și Satana. Mai târziu, Moise I se arată lui Isus pe Muntele Schimbării la Față, împreună cu Ilie (Luca 9), care a fost luat la cer și nu a murit niciodată. Aceste consemnări dovedesc încă o dată că cea mai bună explicație pentru moarte este somnul, și nu o existență fără trup.

Comentariu

Vom analiza istoria lui Lazăr și vom discuta despre învierea lui mai în detaliu. Înainte ca Isus și ucenicii să meargă la Betania, Isus le descrie moartea drept un somn (Ioan 11:11). Ucenicii se întreată de ce merg în

Iudeea, fiindcă iudeii de acolo încercaseră să-L ucidă pe Isus cu pietre, iar Isus le răspunde că trebuie să meargă, pentru că „Lazăr [...] doarme” (Ioan 11:11). Cum ucenicii nu reușesc să înțeleagă sensul cuvintelor Lui, Isus le spune clar: „Lazăr a murit” (Ioan 11:14).

Moartea este numită „somm” atât în Vechiul, cât și în Noul Testament (Daniel 12:2; Faptele 7:60; 1 Tesaloniceni 4:13,14). Versetul 2 din Daniel 12 afirmă: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică.” Acest verset vorbește despre cele două învieri: prima înviere are loc înainte de mia de ani, când toți cei care și-au predat viața lui Isus vor fi înviați și luați la cer; a doua înviere are loc după mileniu și este a aceluia care L-au respins pe Isus ca Mântuitor (Apocalipsa 20:4-6). (Advențiștii de ziua a șaptea văd încă o înviere, specială: „O înviere specială precedă a doua venire a lui Hristos. Toți aceia care au murit având credință în solia îngerului al treilea vor învia la acest moment. De asemenea, aceia care au luat în răs răstignirea lui Isus și aceia care s-au împotrivit cu cea mai mare violență poporului lui Dumnezeu vor fi scoși din morminte ca să vadă împlinirea promisiunii divine și triumful adevărului [vezi *Tragedia veacurilor*, p. 637; Apocalipsa 1:7]” – *Comentariul biblic adventist*, vol. 4, p. 878). Mai mult, Ștefan, care este omorât cu pietre în cartea Faptele apostolilor, este descris ca dormind (Faptele 7:60). Este o mare mângâiere să știm că, atunci când murim, este ca și când am dormi, fiindcă va exista o trezire.

Cu privire la drumul lor pentru a-l vedea pe Lazăr, Isus le spune ucenicilor: „Mă duc să-l trezesc din somn” (Ioan 11:11). Deoarece lămurște că prin „somm” Se referă la „moarte”, Isus vorbește clar despre o înviere. Totuși nu pare ca cineva să fi luat în serios sensul cuvintelor Lui, până când nu a avut loc minunea. De fapt, Toma este preocupat de faptul că, dacă merg, vor fi toți omorâți, nu de minunea pe care Isus tocmai anunțase că o va face. În greacă, verbul „a-l trezi” este *exupnizo* și apare doar în acest pasaj din tot Noul Testament. Literal înseamnă „din somn”. Încă o dată, legătura dintre somn și moarte este evidentă. Isus face referire la actul învierii lui Lazăr ca la actul de a-l trezi din somn.

Un aspect interesant este că, atunci când Isus sosește, ambele surori spun același lucru în contexte diferite: „Dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (Ioan 11:21,32). În prezența lui Hristos nu există loc pentru moarte, fiindcă El este Sursa vieții. Marta și Maria Îl văzuseră pe Isus vindecându-i pe bolnavi. Știau că El putea da viață. În alte pasaje ni se spune că Cel „care dă viață tuturor lucrurilor” este Dumnezeu (1 Timotei

6:13; vezi și Ioan 1:3,4; Deuteronomul 32:39; Neemia 9:6). În prezența lui Dumnezeu nu există moarte. Moartea nu a venit de la Dumnezeu. A apărut în scenă odată cu păcatul și răul, când Satana a decis să se revolte împotriva guvernării pline de iubire și frumusețe a lui Dumnezeu și, din nefericire, oamenii i-au urmat exemplul. Păcatul distruge și aduce moartea. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Romani 5:12).

După ce ajunge în Betania, Isus are o conversație mai întâi cu Marta. Când El îi spune: „Fratele tău va învia” (Ioan 11:23), ea Îi răspunde: „Știu [...] că va învia la înviere, în ziua de apoi” (Ioan 11:24). Ea avea o înțelegere asupra vieții după moarte, dar în același timp afirmația ei arată clar că ea știa că Lazăr nu avea să învie până la „ziua de apoi”. E posibil ca Marta să fi auzit despre învierea fiului văduvei și despre învierea fiicei lui Iair, dar poate nu se gândea că Isus ar fi putut sau ar fi vrut să facă această minune pentru ea. Toți putem fi sceptici cu privire la posibilitatea unor minuni ale lui Dumnezeu în viața noastră și uneori să credem că ele sunt doar pentru alții.

Dar Isus avea un plan pentru a le dovedi tuturor că viața vine de la El, fiindcă El este „Învierea și Viața” (Ioan 11:25). Isus a adăugat: „Oricine trăiește și crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:26). El subliniază că, în cele din urmă, cei care cred în El nu vor trece prin moartea a doua. Isus îi poate învia acum pe cei pe care îi alege și din nou, în viitor, „în ziua de apoi”.

Când i-a văzut pe Maria și pe iudei plângând, Isus „S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat” (Ioan 11:33). Termenul grecesc pentru „înfiorat” este *embrimaomai*. Pe lângă sensul de „a fi mișcat în mod profund”, termenul mai înseamnă și „a avertiza” sau „a muștra” și este folosit de cinci ori în Noul Testament (Matei 9:30; Marcu 1:43; 14:5; Ioan 11:33,38). În două dintre cele trei ocurențe înainte de Ioan 11, termenul este tradus în versiunea Cornilescu prin „a porunci cu tot dinadinsul”, cu sensul de „a dojeni”, „a muștra” sau ca o avertizare categorică din partea lui Isus. Așadar, când reacția lui Isus aici este aceea de *embrimaomai* („a trăi simțăminte profunde”), este posibil să implice și mânie și neplăcere din cauza păcatului și a urmărilor lui. Isus trebuie să fi fost profund conștient de faptul că suferința și moartea din această lume reprezintă urmarea păcatului. Cunoașterea și experiența lui Isus în ce privește răul și pierderea I-au generat o combinație de emoții greu de explicat sau chiar de înțeles. Pe lângă faptul că era trist pentru prietenii Lui apropiați care tocmai traversau o

pierdere, El era trist și pentru toată omenirea din cauza a ceea ce ne cauzează păcatul și a modului în care afectează lumea noastră.

Când Isus îl cheamă pe Lazăr să iasă, acesta pășește afară din mormânt. Uimitor, Isus nu trebuie să facă altceva decât să vorbească. Încă o dată, ca în consemnarea despre crearea lumii, Isus doar rostește cuvinte, după care rezultă viața. După cum Isus a creat soarele și luna, animalele și oamenii, la fel și aici El creează din nou viața. Isus realizează o înviere și, prin urmare, recrează. Păcatul și răul, în schimb, distrug, ceea ce înseamnă opusul creației. Păcatul și răul distrug frumosul și binele din creația lui Dumnezeu.

Evanghelia este marea veste că Isus a murit pe cruce pentru noi ca să putem avea viața veșnică. El a fost „înviat din morți, pânga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20). Datorită învierii Sale, toate celelalte lucruri – cum ar fi învierea celor dreپți la viața veșnică – sunt posibile.

Când I s-a spus că Lazăr este bolnav, Isus le-a zis ucenicilor: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea” (Ioan 11:4). Deși Lazăr chiar a murit, a fost o moarte temporară (cel puțin la momentul acela). Isus a fost proslăvit prin moartea lui Lazăr fiindcă toți au fost martori la puterea Lui de a da viață. Isus a învins moartea pe cruce. Prin urmare, El îi putea învia pe alții, chiar și înainte de sacrificiul Său, datorită crucii. Biblia corelează jertfa „Mielului” chiar cu începutul lumii, atunci când vorbește despre Mielul care „a fost înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8, NTR). Sângele Mielului a făcut posibile învierile.

Aplicație

- 1 Cât de multe lucruri ai învățat până acum despre starea omului după moarte? Notează-ți ideile noi. Alege pe cineva din familia ta sau un prieten căruia să îi explici tot ce ai aflat până acum.
- 2 De ce este important să cunoaștem adevărul despre moarte ca somn? Dacă unei persoane îi este greu să-și imagineze că cineva drag nu este în cer acum, cum ai putea să o consolezi spunându-i că morții se odihnesc, neștiind absolut nimic?
- 3 Dumnezeu re-creează. Învierea este un act de re-creare din partea lui Dumnezeu. Deși păcatul ne „des-creează”, Isus are un plan de a ne re-crea prin intermediul învierii. Câțiva oameni au mai fost înviați înainte de învierea lui Isus, fiindcă moartea Sa pe cruce s-a aplicat prospectiv, în viitor. Ce înseamnă pentru tine faptul că Dumnezeu te re-creează?

29 octombrie – 4 noiembrie

El a murit pentru noi

Sabat după-amiază

De memorat: „Și, după cum a înălțat Moise _____ în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El _____, ci să aibă _____”
(Ioan 3:14,15).

Se spune că moartea și impozitele nu se pot evita. Dar nu e chiar așa. Unii evită impozitele, dar nu și moartea. O pot amâna câțiva ani, dar, mai devreme sau mai târziu, moartea întotdeauna va veni. Și, fiindcă știm că morții – și cei buni, și cei răi – se duc mai întâi în același loc, speranța noastră legată de înviere înseamnă totul pentru noi. După cum a zis Pavel, fără această speranță, până și „cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți” (1 Corinteni 15:18) – un fapt care ar fi de-a dreptul absurd, dacă am crede, asemenea multora, că aceia care „au adormit în Hristos” roiesc entuziasmați prin cer în prezența lui Dumnezeu.

Așadar, învierea lui Isus este capitală pentru credința noastră fiindcă în învierea Lui avem garanția învierii noastre. Dar înainte de a învia, Isus, bineînțeles, a trebuit să moară. Din acest motiv, în agonia Lui din Ghetsimani, ca o anticipare a morții Sale, El S-a rugat: „Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? «Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!»” (Ioan 12:27). Isus a venit ca să moară.

De înțeles: Moartea lui Hristos și ce înseamnă ea în contextul făgăduinței vieții veșnice.

5 noiembrie: Sabatul Exploratorului

- 1 Citește Apocalipsa 13:8, Faptele 2:23, 1 Petru 1:19,20. Cum este considerat Hristos „înjunghiat de la întemeierea lumii” (NTR)?**

Aspectul cel mai important pentru noi este că Isus a fost înjunghiat „de la întemeierea lumii”. Evident, trebuie să luăm acest lucru în sens simbolic (cartea Apocalipsa este plină de simboluri), fiindcă Isus nu a fost răstignit decât la mii de ani de la crearea pământului. Textul vrea să spună că planul de mântuire fusese instituit înainte de crearea lumii. Și un loc central în acest plan avea să-l ocupe moartea lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, pe cruce.

- 2 Citește Tit 1:2,3. Cu cât timp în urmă a fost instituit planul de mântuire?**

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan alcătuit după căderea lui Adam. [...] A fost o manifestare a principiilor care din erele eterne constituie temelia tronului lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 22). Acest plan le-a fost descoperit mai întâi lui Adam și Evei în Eden (Geneza 3:15,1) și a fost simbolizat de fiecare jertfă cu sânge din Vechiul Testament. De exemplu, când i-a pus la încercare credința lui Avraam, Dumnezeu S-a îngrijit ca un berbec să fie sacrificat în locul lui Isaac (Geneza 22:11-13). Această înlocuire a simbolizat și mai clar caracterul substitutiv al jertfei ispășitoare a lui Isus pe cruce. Astfel, elementul cel mai important din întregul plan de mântuire este moartea înlocuitoare a lui Isus, simbolizată timp de veacuri de jertfele animale, fiecare jertfă fiind un simbol al morții lui Isus pe cruce în calitate de „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29).

E drept că sacrificarea animalelor este ceva înfiorător și sângeros. Dar de ce tocmai aspectul acesta revoltător și sângeros este în esență lecția care ne învață despre moartea lui Isus în locul nostru și prețul teribil al păcatului?

3 Care au fost reacțiile ucenicilor când Isus le-a prevestit suferințele și moartea Sa? Ce ar trebui să învățăm din reacțiile lor despre pericolul înțelegerii greșite a Scripturilor?

Matei 16:21-23 _____

Matei 17:22,23 _____

Marcu 9:30-32; Luca 9:44,45; 18:31-34 _____

Isus s-a născut ca să moară și a trăit ca să moară. Fiecare pas pe care îl făcea Îl aducea mai aproape de marele Său sacrificiu ispășitor pe crucea Golgotei. Pe deplin conștient de misiunea Sa, El nu a lăsat pe nimeni și nimic să-L distragă de la misiunea Lui. La drept vorbind, „întreaga Lui viață a fost un preambul al morții Sale pe cruce” (Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 382).

În ultimul an al misiunii Sale pe pământ, Isus le-a vorbit ucenicilor din ce în ce mai clar despre apropiata Lui moarte. Dar ei nu păreau să poată și să vrea să accepte realitatea afirmațiilor Sale. Plini de idei false despre rolul lui Mesia, ultimul lucru la care se așteptau era ca Isus, în calitate de Mesia, să moară. Pe scurt, teologia lor eronată i-a dus la suferință inutilă.

Deja lui Nicodim Isus îi spusese: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14,15). Când Se afla în Cezareea, Isus le-a spus ucenicilor că trebuia „să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze” (Matei 16:21). Trecând în mod discret prin Galileea (Marcu 9:30-32) și în timpul ultimului Său drum la Ierusalim (Luca 18:31-34), Isus le-a vorbit iarăși ucenicilor despre moartea și învierea Sa. Fiindcă nu era ceea ce doreau să audă, ei nu au ascultat. Cât de ușor este să facem și noi la fel!

Oamenii, în special cei din poporul ales al lui Dumnezeu, au avut idei greșite cu privire la prima venire a lui Mesia. Ce idei eronate cu privire la a doua venire a lui Isus sunt răspândite în zilele noastre?

4 Citește Ioan 19:1-30. Care este mesajul crucial din afirmația lui Isus: „S-a isprăvit”?

În sfârșit sosiseră momentele hotărâtoare pentru Hristos, pentru omenire și pentru întregul univers. În adâncă agonie, El Se lupta cu puterile întunericului. A înfruntat treptat grădina Ghetsimani, procesele nedrepte și apoi a urcat încet dealul Golgotei. Îngeri răi încercau să-L doboare. În timp ce atârna pe cruce, conducătorii preoților, cărturarii și bătrânii își băteau joc de El. Citește ce spuneau, în **Matei 27:42**.

Putea Isus să coboare de pe cruce și să Se salveze? Da, putea, dar nu voia. Iubirea Lui necondiționată pentru omenire, inclusiv pentru acei batjocoritori, nu L-a lăsat să renunțe. „Batjocoritorii se numărau printre aceia pe care venise să-i salveze și nu putea să Se dea jos de pe cruce și să Se salveze pentru că El era țintuit pe cruce nu de cuie, ci de dorința Lui de a-i salva” (Alfred Plummer, *An Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Matthew*, Elliot Stock, 1910, p. 397). Aici, în suferința Lui, Isus Hristos biruia împărăția lui Satana, chiar dacă Satana fusese acela care declanșase evenimentele ce duseseră la cruce, inclusiv trădarea lui Iuda (Ioan 6:70; 13:2,27). „Cumva, într-un mod pe care evanghelistul nu încearcă să-l descrie, moartea lui Isus este atât un act al lui Satana, cât și un act prin care Isus obține victoria asupra lui Satana” (George E. Ladd, *A Theology of the New Testament*, Lutterworth Press, 1994, p. 192).

Strigând de pe cruce „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30), Isus a vrut să spună nu doar că agonია Lui se sfârșise, cât mai ales că El câștigase suprema luptă cosmică împotriva lui Satana și a forțelor lui malefice. „Tot cerul a triumfat odată cu victoria Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama că și-a pierdut împărăția” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 758). Este greu de imaginat uimitorul contrast: prin umilirea Sa totală, Fiul lui Dumnezeu obținuse – pentru noi și pentru univers – o istorică și glorioasă victorie.

Gândește-te cât de grav este păcatul dacă ispășirea lui a necesitat moartea lui Isus. Ce ar trebui să ne transmită acest adevăr despre cât de inutile sunt faptele noastre în obținerea vreunui merit înaintea lui Dumnezeu? La urma urmei, ce am putea adăuga noi la ceea ce Isus a făcut deja?

5 Ce a realizat pentru noi moartea lui Isus?**Ioan 3:14-18; Romani 6:23**

Când Isus a ajuns la râul Iordan ca să fie botezat, Ioan Botezătorul a exclamat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Prin aceasta, Isus era recunoscut drept Mielul arhetipal prefigurată de toate jertfele din Vechiul Testament. Dar jertfele animale nu puteau îndepărta păcatele (Evrei 10:4). Ele ofereau doar o iertare condiționată, care depindea de împlinirea jertfei viitoare a lui Hristos pe cruce. Citește **Ioan 1:9**.

6 Citește Ioan 3:16,17. Ce speranță excepțională găsești aici, mai ales când simți, pe bună dreptate, că meriți să fi condamnat pentru ce ai făcut?

Gândește-te la tot ce înseamnă aceste lucruri. Isus, Cel care a creat universul (Ioan 1:1-3), S-a dat pe Sine pentru fiecare dintre noi, ca jertfă pentru păcate, ca astfel noi să nu mai fim condamnați pentru ceea ce merităm. Iată marea promisiune a Evangheliei!

Isus Hristos a declarat că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Dar nu ar trebui să uităm niciodată că Isus S-a oferit de bunăvoie pentru noi (Evrei 9:14). Luther s-a referit la cruce ca fiind „altarul pe care Isus, mistuit de focul iubirii nemărginite care ardea în inima Lui, a adus jertfa vie și sfântă a trupului și sângelui Său în fața Tatălui, cu rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi (Evrei 5:7)” (*Luther's Works*, vol. 13, Concordia Publishing House, 1956, p. 319). Hristos a murit o dată pentru totdeauna (Evrei 10:10), o singură dată (Evrei 10:12), deoarece sacrificiul Lui este suficient și nu își pierde niciodată puterea. Ba, mai mult, „dacă nu s-ar fi găsit decât un singur suflet care să accepte Evanghelia harului Său, pentru a-l salva Hristos ar fi acceptat aceeași viață de trudă și umilință și aceeași moarte înjosoare” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 135).

Citește din nou Ioan 3:16, înlocuind cuvintele „lumea” și „oricine” cu numele tău. Cum poți învăța permanent, mai ales când ești ispitit, să-ți însușești această minunată promisiune?

7 Citește 1 Corinteni 1:18-24. Ce spune Pavel despre cruce și cum o așază în contrast cu „înțelepciunea lumii”? De ce mesajul crucii este atât de important astăzi, când predomină materialismul (ideea că întreaga realitate nu ar fi decât materie, ceea ce ar însemna că nu există Dumnezeu, nici lumea supranaturală)?

Crucea lui Hristos este punctul central al istoriei mântuirii. „Veșnicia nu va putea niciodată cuprinde adâncimea iubirii manifestate la crucea de pe Golgota. Acolo iubirea infinită a lui Hristos și egoismul fără limite al lui Satana au stat față-n față” (Stephen N. Haskell, *The Cross and Its Shadow*, Bible Training School, 1914). În timp ce, în umilință, Isus Se oferea pe Sine ca răscumpărare pentru omenire, Satana, în egoismul lui, Îl cufunda în suferință și agonie. Hristos nu a murit de moartea naturală pe care fiecare om trebuie să o înfrunte. El a murit de moartea a doua, astfel încât toți aceia care Îl acceptă să nu mai fie nevoiți să o îndure.

Cu privire la semnificația crucii există câteva aspecte importante de reținut: **(1)** Jertfa lui Hristos este revelația supremă a dreptății lui Dumnezeu în privința păcatului (Romani 3:21-26). **(2)** Ea reprezintă revelația supremă a iubirii lui Dumnezeu pentru cei păcătoși (Romani 5:8). **(3)** Crucea constituie marea sursă de putere pentru a rupe lanțurile păcatului (Romani 6:22,23; 1 Corinteni 1:17-24). **(4)** Ea este singura noastră speranță pentru viața veșnică (Filipeni 3:9-11; Ioan 3:14-16; 1 Ioan 5:11,12). **(5)** Este singurul antidot la o viitoare rebeliune în univers (Apocalipsa 7:13-17; 22:3).

Niciunul dintre aceste adevăruri esențiale despre Golgota nu poate fi exprimat de „înțelepciunea lumii”. Dimpotrivă, predicarea crucii este o „nebunie” din perspectiva înțelepciunii lumii, care adesea nici măcar nu recunoaște cel mai evident adevăr care ar putea exista, și anume faptul că, da, Creatorul există (vezi Romani 1:18-20). Înțelepciunea lumească nu-L poate recunoaște pe Isus sau mântuirea pe care El o oferă prin moartea Lui înlocuitoare pe cruce.

Indiferent de valoarea „înțelepciunii lumii”, de ce nu ar trebui niciodată ca aceasta să ne influențeze convingerile despre Isus și speranța oferită prin cruce (1 Corinteni 1:21)?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolele 74 și 78; *Calea către Hristos*, capitolul 3

„Am văzut că cerul întreg este interesat de mântuirea noastră; și noi să fim indiferenți? Să fim nepăsători, ca și când ar fi un lucru de mică importanță dacă suntem salvați sau pierduți? Să desconsiderăm noi sacrificiul făcut pentru noi? Unii așa au făcut. Au desconsiderat harul care le-a fost oferit și și-au atras dezaprobarea lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu nu poate fi întristat la nesfârșit. Dacă va mai fi întristat, curând Se va îndepărta. După ce Dumnezeu a făcut tot ce se putea face pentru a-i salva pe oameni, dacă ei dovedesc, prin viața lor, că desconsideră harul oferit de Isus, moartea va fi partea lor și va fi scump plătită. Va fi o moarte teribilă; pentru că ei vor trebui să simtă agonia pe care a simțit-o Domnul Hristos pe cruce ca să plătească mântuirea pe care ei au refuzat-o. Atunci își vor da seama ce au pierdut – viața veșnică și moștenirea nepieritoare. Marele sacrificiu făcut pentru salvarea sufletelor demonstrează care este valoarea lor. Odată pierdut, sufletul prețios este pentru totdeauna pierdut” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, p. 124).

Studiu zilnic: 2 Samuel 16 – 22; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 8 (de la par. „Rugați-vă fără încetare”)

1. Cine blestema, vântura praf și arunca pietre împotriva lui David?

2. Cine i-a dat „bunul sfat” lui Absalom și cine l-a nimicit?

3. Care era cea mai mare nenorocire ce i s-ar fi putut întâmpla lui David?

4. Cum a fost Dumnezeu „potolit față de țară”?

5. Care este cea mai mare putere a creștinului?

Privire generală

Moartea înlocuitoare a Domnului Isus este adevărul de anvergură cosmică cel mai important. Isus Hristos este jertfa ispășitoare, fiindcă El a murit pentru păcatele noastre (Romani 3:25; 4:25; 1 Corinteni 15:3; Evrei 2:17; 1 Ioan 2:2; 4:10). Cea mai mare jertfă adusă vreodată a fost cea când Împăratul întregului univers a venit în lumea noastră păcătoasă, a trăit fără păcat ca om și a murit în locul nostru. Creștinismul veritabil are în centru răstignirea lui Hristos (1 Corinteni 2:2).

Ellen G. White afirmă elocvent acest lucru: „Sacrificiul Domnului Hristos ca jertfă de ispășire pentru păcat constituie marele adevăr în jurul căruia se adună toate celelalte. Pentru a fi corect înțeles și apreciat, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalipsa, trebuie studiat în lumina care vine de la crucea Golgotei. Vă prezint mărețul monument al milei și al regenerării, al mântuirii și al răscumpărării – Fiul lui Dumnezeu înălțat pe cruce. Aceasta trebuie să fie baza oricărei cuvântări rostite de pastorii noștri” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 315). Ea adaugă: „Dintre toți cei ce poartă numele de creștini, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie cei mai remarcabili în ce privește înălțarea lui Hristos în fața lumii” (*Ibidem*, p. 156). Moartea lui Isus pe cruce este piatra de temelie pe care se sprijină toate învățăturile biblice.

Isus Hristos a venit din mai multe motive: **(1)** ca să răscumpere omenirea – El s-a născut ca om ca să moară pentru noi (Marcu 10:45; Ioan 3:16,17); **(2)** ca să ne dezvăluie adevăratul caracter al lui Dumnezeu (Ioan 1:14; 10:28-30; 14:6-9); **(3)** ca să-l învingă pe Satana și să respingă falsele lui pretenții (Matei 4:1-11; Ioan 12:31; 16:11; Evrei 2:14) și **(4)** ca să dovedească faptul că Adam ar fi putut asculta de Dumnezeu așa cum Domnul Hristos, în umanitatea Lui, a împlinit cu desăvârșire toată Legea și a trăit o viață sfântă, fără păcat (Psalmii 16:10; Luca 1:35; Ioan 8:46; 14:30; Faptele 2:24; 1 Corinteni 15:22,45; 1 Ioan 3:5).

Comentariu

Robul care suferă

Despre Robul Domnului găsim în cartea Isaia cinci imnuri recunoscute de teologi: **(1)** Isaia 42:1-9; **(2)** Isaia 49:1-7; **(3)** Isaia 50:4-9; **(4)** Isaia 52:13 – 53:12 și **(5)** Isaia 61:1-3. Aceste poeme prezintă lucrarea lui Isus

Hristos. El Și-a început slujirea publică cu pasajul din Isaia 61:1,2, care vorbește despre misiunea Lui (vezi Luca 4:16-21). Dar cea mai frumoasă și mai elaborată expunere despre semnificația morții lui Hristos din Biblie este Isaia 53. Imnul-cheie despre Robul care suferă, ce începe în capitolul 52 și continuă în capitolul 53, este simetric structurat (5 strofe, fiecare a câte 3 versuri, care pot fi marcate după cum urmează):

- (1) **Isaia 52:13-15 – Enigma:** Imnul începe cu o enigmă: acest Rob este înțelept și foarte înălțat, pe de o parte, dar, pe de altă parte, El este desfigurat, detestat de ceilalți și schimonosit.
- (2) **Isaia 53:1-3 – Respingerea:** Aceste versete indică umilința absolută a Robului. El a suferit, a fost disprețuit și respins și a devenit un „om al durerii”.
- (3) **Isaia 53:4-6 – Ispășirea:** Acest segment constituie miezul temei, exprimând motivul pentru toată suferința și moartea lui Isus. Fiindcă El „durerile noastre le-a luat asupra Lui”, „suferințele noastre le-a purtat”, a fost „străpuns pentru păcatele noastre” și „zdrobit pentru fărădelegile noastre”, iar „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor”.
- (4) **Isaia 53:7-9 – Supunerea Lui:** Aceste texte descriu suferința, procesul, moartea și îngroparea lui Isus.
- (5) **Isaia 53:10-12 – Înălțarea Lui:** Imnul culminează cu învierea Celui care a fost jertfa pentru vină, cu reușita și victoria Lui. El îi va îndreptăți pe mulți pentru că „a purtat păcatele multora” și Și-a împărțit prada cu ei. Moartea Lui a fost voluntară, înlocuitoare și ispășitoare; ulterior, rezultatele morții Sale triumfătoare sunt puse în dreptul credincioșilor în cadrul lucrării Lui de mijlocire pentru ei.

Capitolul 53 din Isaia este pasajul biblic pe care îl citea eunucul etiopian. Evanghelistul Filip i-a explicat că textul conține vestea bună despre Isus Hristos. Urmarea a fost convertirea și botezul etiopianului (Faptele 8:26-39).

Hristos pe cruce – punctul central al teologiei

Paradoxal, moartea lui Isus este garanția vieții și ne aduce viața veșnică (Ioan 3:16,17; Romani 3:22-26; 1 Ioan 5:11,12). Nicio teorie nu poate explica pe deplin uriașa semnificație a morții lui Isus pe cruce. Chiar dacă putem alcătui un întreg mozaic de motive ale morții Lui, un asemenea tablou ar surprinde doar o frântură din sensul enorm al crucii. Hristos pe cruce dezvăluie iubirea de nepătruns a lui Dumnezeu pentru

păcătoși, dreptatea Sa, adevărul Său, splendoarea caracterului Său sfânt, imuabilitatea Legii Sale, natura detestabilă a păcatului, caracterul sigur al modului Său de guvernare, victoria Lui asupra păcatului, cine sunt cei implicați în marea luptă și victoria definitivă a lui Isus asupra lui Satana și a forțelor răului.

Din aceste motive, moartea lui Isus ocupă un loc decisiv și dominant în teologia noastră adventistă. Nimic nu poate înlocui rolul central și importanța supremă a morții lui Hristos (Romani 1:16,17; 3:22-26; 1 Corinteni 1:30; 2:2; Efeseni 4:21; Filipeni 1:21; Coloseni 1:27,28). Ce s-a întâmplat la cruce este un act de salvare fără egal, de nereprodus, unic, irepetabil (Evrei 9:28; 10:12,14), din care derivă toate binecuvântările mântuitoare, inclusiv lucrarea de mijlocire a lui Isus pentru noi astăzi. Nimic nu poate îmbunătăți sau completa crucea și nimeni nu mai poate adăuga nimic la sacrificiul extraordinar pe care Isus l-a făcut pentru oameni; mântuirea este completă în El (Romani 3:21-26; 1 Corinteni 1:18,23,24; 2:2; Galateni 2:16,21; Efeseni 2:4-10). Moartea ispășitoare a lui Isus la Golgota este ca un izvor din care țâșnesc toate celelalte binecuvântări sau, altfel spus, ispășirea Sa se aseamănă cu o ghindă care conține tot stejarul.

Fără îndoială, lucrarea de ispășire a Domnului Hristos a fost desăvârșită. Ellen G. White explică: „Atunci când a privit la sacrificiul Fiului Său, Dumnezeu S-a înclinat în semn de recunoaștere a perfecțiunii lui. «Este suficient», a zis El. «Ispășirea este desăvârșită»” (în *The Review and Herald*, 24 sept. 1901; subl. ad.). „Marele nostru Preot a adus singura jertfă care are valoare pentru salvarea noastră. Când S-a dat pe Sine pe cruce, o ispășire perfectă a fost făcută pentru păcatele oamenilor” (în *The Signs of the Times*, 28 iun. 1899).

Isus S-a făcut păcat și blestem pentru *noi* (Isaia 53:3-6; 2 Corinteni 5:21; Galateni 3:13) ca noi să putem trăi. Ceea ce a fost realizat la cruce cu aproape două mii de ani în urmă trebuie să fie acum aplicat, actualizat și înglobat în viața noastră ca să fim refăcuți după chipul lui Dumnezeu și să avem viață din belșug (Ioan 10:10). Hristos este Mijlocitorul nostru (1 Timotei 2:6) fiindcă este Mântuitorul nostru. Mijlocirea Lui este o continuare a acțiunii Lui salvatoare în dreptul nostru și în acest fel aplică lucrarea Sa de la cruce în favoarea noastră. Avem nevoie de moartea și viața Lui ca să fim vii din punct de vedere spiritual (Romani 3:24,25; 5:10). Raoul Dederen evidențiază rolul central al morții lui Isus: „În timp ce jertfa pentru păcat a fost adusă o dată pentru totdeauna pe cru-

ce (Evrei 7:27; 9:28; 10:11-14), Hristos cel înălțat la cer face disponibile pentru noi toate beneficiile jertfei Sale ispășitoare” („Christ: His Person and Work”, în *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, Review and Herald, 2000, p. 187).

Stabilitate cosmică

Întregul univers este în siguranță pentru totdeauna datorită jertfei lui Hristos. Limbajul omenesc nu este în stare să descrie măreția și uriașele ei beneficii (Coloseni 1:19,20; 2:15; Efeseni 1:10; 6:12; Filipeni 2:9,10). Răzvrătirea și păcatul nu vor mai avea loc niciodată în cer datorită sacrificiului suprem al lui Isus Hristos la Golgota.

Ellen G. White explică adecvat că binele întregului univers de-a lungul veacurilor depinde de lucrarea pe care Isus a realizat-o la cruce: „Nu doar oamenii, ci și îngerii Îi vor atribui onoare și slavă Răscumpărătorului, fiindcă până și ei sunt în siguranță doar datorită suferințelor Fiului lui Dumnezeu. Locuitorii lumilor necăzute sunt feriți de apostazie prin eficacitatea a ceea ce a avut loc la cruce. Ea [crucea] este cea care a dezvăluit de fapt amăgirile lui Satana și i-a respins pretențiile. Nu doar cei care sunt spălați în sângele lui Isus, ci și sfinții îngeri sunt atrași la El prin actul Lui suprem de oferire a propriei vieți pentru păcatele lumii” (Manuscris nepublicat, MS 41, 1892).

„Când Hristos a strigat: «S-a sfârșit!», lumile necăzute au fost puse la adăpost. Pentru ele, lupta s-a dat și victoria a fost câștigată. De atunci înainte, Satana nu avea să mai beneficieze de simpatia universului. Argumentului adus de diavol, și anume că lepădarea de sine era imposibilă pentru Dumnezeu și prin urmare pe nedrept pretinsă de la ființele inteligente create de El, i s-a dat un răspuns pentru totdeauna. Pretențiile lui Satana au fost înlăturate definitiv. Universul ceresc și-a găsit siguranța într-o supunere pe vecie” (în *The Review and Herald*, 12 martie 1901, p. 271).

„Îngerii Îi atribuie onoare și slavă lui Hristos, deoarece nici chiar ei nu sunt în siguranță decât dacă privesc la suferințele Fiului lui Dumnezeu. Îngerii cerului sunt feriți de apostazie prin eficacitatea a ceea ce a avut loc la cruce. Fără cruce, ei nu ar fi mai feriți de rău decât au fost îngerii înainte de căderea lui Satana” (în *The Signs of the Times*, 30 decembrie 1889, p. 345).

Știința crucii

Ellen G. White declară: „Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc

să-l adâncească și va fi obiectul lor de studiu de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumparați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 19, 20; vezi și *Tragedia veacurilor*, p. 651, 652).

Ellen G. White ne sfătuiește să ne însușim știința crucii și să le-o predăm și tinerilor noștri: „Dezvăluirea iubirii lui Dumnezeu față de oameni se concentrează la cruce. Limba nu poate descrie semnificația ei deplină, pana de scris nu o poate zugrăvi, mintea omului nu o poate cuprinde. [...] Hristos răstignit pentru păcatele noastre, Hristos înviat, Hristos înălțat la cer – aceasta este știința mântuirii pe care trebuie să ne-o însușim și să o transmitem mai departe” (*Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 178). „Tinerii să facă din Cuvântul lui Dumnezeu hrana minții și a sufletului. Crucea lui Hristos să facă obiectul de studiu al întregii educații, centrul oricărei învățături și al oricărui studiu” (*Divina vindecare*, p. 460).

Aplicație

- 1 Care este sensul următoarei afirmații a lui Ellen G. White: „Taina crucii explică toate celelalte taine” (*Tragedia veacurilor*, p. 652)?
- 2 Dacă de-a lungul veșniciei vom studia știința mântuirii și vom găsi mereu ceva nou de admirat și de care să fim uimiți, ce ne spune acest fapt despre semnificația morții lui Hristos la Golgota?
- 3 Pavel afirmă că pentru unii crucea este o nebunie, iar pentru alții este o pricină de poticnire. Pentru cei credincioși, ea este „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24). De ce crezi că Pavel este îndreptățit să facă o asemenea afirmație?

5 – 11 noiembrie

Victoria lui Isus asupra morții

Sabat după-amiază

De memorat: „Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: «Nu te teme! Eu sunt _____ și _____, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile _____ și ale Locuinței _____.»” (Apocalipsa 1:17,18).

Punctul central al credinței creștine este învierea lui Isus. Pavel a evidențiat foarte bine acest lucru când a scris: „Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și, dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți” (1 Corinteni 15:16-18). Vom analiza în detaliu acest aspect săptămâna viitoare. Așadar, oricât ar accentua Pavel moartea lui Hristos și oricâtă importanță ar avea – „n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2) –, ea nu ne este de niciun folos fără înviere. Da, învierea lui Isus este de o importanță crucială, atât pentru întreaga credință creștină, cât și pentru planul de mântuire. Dar ar fi greu de înțeles de ce învierea lui Isus și odată cu ea și învierea noastră sunt atât de importante, dacă – așa cum cred mulți – cei morți în Hristos s-ar desfăta deja în bucuria raiului ceresc, fiind „plecați acasă la Domnul”.

De înțeles: Importanța învierii lui Isus și toate dovezile convingătoare pe care El ni le-a dat ca să credem în ea.

12 noiembrie: Ziua AMiCUS

Misiunea lui Isus părea că se sfârșise și eșuase odată cu moartea Lui pe cruce. Satana reușise să-l instige pe Iuda să-L trădeze pe Mântuitorul (Luca 22:3,4; Ioan 13:26,27) și pe conducătorii preoților și pe bătrâni să ceară moartea lui Isus (Matei 26:59; 27:20). După ce Isus a fost arestat, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit” (Matei 26:56), iar Petru L-a re-negat de trei ori (Matei 26:69-75). Acum, Isus zăcea într-un mormânt săpat într-o stâncă, cu o piatră mare sigilată la intrare, era păzit de gărzi romane (Matei 27:57-66) și supravegheat de puteri demonice nevăzute. „Dacă ar fi putut, el [Satana] L-ar fi ținut pe Hristos încuiat în mormânt” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 12, p. 412). În timpul misiunii Sale pe pământ, Domnul Hristos prezisese nu doar moartea Sa pe cruce, ci și învierea Lui. Folosind limbajul oriental, care este incluziv – un segment dintr-o zi este calculat ca zi întreagă –, Isus a menționat că, „după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului” (Matei 12:39,40). În alte ocazii, Isus a scos în evidență că avea să fie omorât, dar în a treia zi urma să învie (Matei 16:21; 17:22,23; 20:17-19). Conducătorii preoților și fariseii erau conștienți de aceste afirmații și au luat măsuri prin care sperau să împiedice învierea Lui.

1 Citește Matei 27:62-66. În ce fel aceste acțiuni au contribuit mai târziu la înmulțirea dovezilor despre învierea lui Isus?

Toate măsurile de siguranță luate pentru a-L ține pe Isus încuiat în mormânt nu au făcut decât ca biruința Lui asupra morții și oștirilor răului să fie și mai vizibilă. De asemenea, acești bărbați cu siguranță auziseră de minunile lui Isus, iar pe unele le și văzuseră. Și cu toate acestea să creadă ei că o gardă lângă mormânt avea să-L împiedice să învie pe Acela care a putut face atât de multe minuni? Apoi, pentru ce să își dorească o strajă la mormânt? În caz că ucenicii ar fi vrut să fure corpul ca apoi să pretindă că Isus înviase? Dacă oamenii ar fi întrebat: „Bine, atunci unde este Isus cel înviat?” ucenicii ar fi putut spune: „Doar credeți-ne pe cuvânt!”?

Acțiunile preoților conducători au dovedit cât de frică le era de Isus, chiar și după ce El murise. Până la urmă poate că, în străfundul inimii lor, ei se temeau că Isus chiar putea să învie.

Biruința lui Isus asupra lui Satana și a puterilor răului a fost asigurată pe cruce și confirmată de mormântul gol. „Când Isus a fost pus în mormânt, Satana a triumfat. El îndrăznește să creadă că Mântuitorul nu-și va mai relua viața. [...] S-a înfuriat grozav când îngerii lui au fugit la apropierea trimisului ceresc. Când L-a văzut pe Hristos ridicându-Se în triumf, și-a dat seama că împărăția lui va avea sfârșit și că el va trebui să moară în cele din urmă” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 782). Deși omul-Isus a murit, Dumnezeu-Isus nu a murit. În divinitatea Lui, Hristos deținea puterea de a rupe legăturile morții.

2 Citește Matei 28:1-6; Ioan 10:17,18; Romani 8:11. Cine s-a implicat direct în învierea lui Isus?

În timpul misiunii Lui în Samaria-Pereea, Isus a afirmat că El avea puterea să-și dea viața și să o ia iarăși (Ioan 10:17,18). Martei i-a spus: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11:25). În alte pasaje învierea Sa apare ca un act al lui Dumnezeu (Faptele 2:24; Romani 8:11; Galateni 1:1; Evrei 13:20). Chiar și un înger puternic al Domnului a fost implicat în gloriosul eveniment (Matei 28:1,2).

În paralel, Matei 28:11-15 arată eforturile inutile și absurde ale conducătorilor și preoților de a continua lupta împotriva lui Isus. Garda romană le-a spus acestora „toate cele întâmplare” (Matei 28:11). Se subînțelege că soldații de pază au văzut momentul învierii. Ce altceva pot însemna cuvintele lor? Că un înger ar fi venit din cer, ar fi dat piatra la o parte, s-a așezat pe ea, gărzile au leșinat, iar când și-au revenit mormântul era gol? În timp ce soldații romani erau inconștienți, cine ar fi putut lua corpul lui Isus? Îngerul? Sau poate ucenicii? Sau altcineva l-ar fi putut fura? Orice s-ar fi întâmplat, era evident că trupul lui Isus dispăruse.

Venirea unui înger din cer, leșinul de frică al bărbaților și mormântul gol aveau să fie destul de năucitoare pentru conducătorii religioși. Faptul că le-„au dat ostașilor mulți bani” (Matei 28:12) pentru a le cumpăra tăcerea înseamnă că, orice le-ar fi spus soldații, preoții au fost tulburați profund. Și bineînțeles că nu le-au spus altceva decât despre învierea lui Isus.

Unii iau în derâdere că primii care L-au văzut pe Isus înviat au fost niște romani. De ce? În ce fel acest adevăr este simbolic pentru ce urma să se întâmple, și anume Evanghelia predicată și neevreilor?

3 Citește Matei 27:51-53. Ce aflăm din acest extraordinar pasaj despre învierea lui Isus și ce a adus ea?

Un cutremur a marcat moartea lui Isus (Matei 27:50,51) și un altul I-a marcat învierea (Matei 28:2). În clipa când Isus a murit, „pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora” (Matei 27:51-53). Acești sfinți au fost înviați și proslăviți ca martori ai învierii lui Isus și de asemenea ca exemple (prototipuri) ale celor ce vor învia la învierea finală. Astfel, imediat după învierea lui Isus, mulți din poporul evreu au primit dovezi grăitoare ca să creadă în învierea Domnului și să-L accepte ca Mântuitor al lor, ceea ce mulți au și făcut, inclusiv numeroși preoți (vezi Faptele 6:7).

„În timpul lucrării Sale, Isus readusese morții la viață. Înviase pe fiul văduvei din Nain, pe fiica unui conducător și pe Lazăr. Dar aceștia nu erau îmbrăcați în nemurire. După înviere, au fost încă supuși morții. Dar aceia care au ieșit din mormânt la învierea lui Hristos au fost înviați pentru viața veșnică. Ei s-au înălțat cu El, ca trofee ale biruinței Sale asupra morții și mormântului. [...] Aceștia au mers în cetate și s-au arătat multora, spunând: «Hristos a înviat din morți și noi am înviat cu El.» În felul acesta, a fost immortalizat adevărul sfânt al învierii” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 786).

Omenește vorbind, conducătorii preoților erau în avantaj în multe privințe. Ei dețineau puterea religioasă și au putut convinge până și autoritățile romane și mulțimea să-i susțină în intrigile lor. Dar au uitat că „Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea!” (Daniel 4:32). Minciunile lor au fost contrazise de existența acelor sfinți înviați.

Indiferent cât de mult se pot înrăutăți lucrurile în prezent, de ce ne putem încrede în victoria supremă a lui Dumnezeu pentru noi, în timp ce ne lupțăm încă în această lume căzută?

4 Citește Ioan 20:11-29; 1 Corinteni 15:5-8. Cum au reacționat ucenicii când L-au întâlnit prima dată pe Isus cel înviat?

Cei doi îngeri de la mormântul gol i-au spus Mariei Magdalena și altor femei că Isus înviase (Matei 28:1,5-7; Marcu 16:1-7; Luca 23:55; 24:1-11). Dar la scurt timp Isus li S-a arătat și ucenicilor, iar ei i S-au închinat (Matei 28:1,9,10; Ioan 20:14-18). El i S-a arătat și lui Petru (Luca 24:34; 1 Corinteni 15:5) și celor doi ucenici pe drumul spre Emaus, iar inimile acestora ardeau în timp ce El le vorbea (Marcu 16:12; Luca 24:13-35). Când Isus a intrat în camera de sus, ucenicii au fost mai întâi cuprinși de panică, dar apoi s-au umplut de bucurie și uimire de ceea ce se întâmpla (Luca 24:33-49; Ioan 20:19-23). O săptămână mai târziu, Isus a intrat iarăși în aceeași încăpere fără să deschidă ușile, iar atunci chiar și Toma a crezut în învierea Lui (Ioan 20:24-29).

În cele 40 de zile dintre învierea și înălțarea Lui la cer, Isus „S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată” (1 Corinteni 15:6) și lui Iacov (1 Corinteni 15:7). Isus S-a alăturat unor ucenici pe malul Mării Galileei și a luat micul dejun cu ei, după care a vorbit cu Petru (Ioan 21:1-23). Este posibil să fi fost și alte apariții ale lui Isus (Faptele 1:3) înainte de ultima, cu ocazia înălțării la cer (Luca 24:50-53; Faptele 1:1-11). Și Pavel s-a considerat un martor ocular al lui Isus cel înviat, care i S-a arătat pe drumul spre Damasc (1 Corinteni 15:8; compară cu Faptele 9:1-9).

Când ceilalți ucenici i-au spus pentru prima dată lui Toma, care lipse, că Îl văzuseră pe Domnul înviat, Toma a reacționat: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25). O săptămână mai târziu, când Isus li S-a arătat din nou ucenicilor, de data aceasta cu Toma printre ei, Isus i-a zis acestuia: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios” (Ioan 20:27). Apoi, Toma a mărturisit: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Iar Isus a adăugat: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

„Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.” Chiar dacă nu L-ai văzut cu ochii tăi pe Isus cel înviat, ce motive ai pentru credința ta în Isus?

5 Citește 1 Corinteni 15:20 în lumina pasajului din Deuteronomul 26:1-11. În ce sens se referă Pavel la Isus cel înviat ca la „pârğa celor adormiți”?

Darul „celor dintâi roade” era o practică agricolă antică în Israel cu o profundă semnificație religioasă. Acest dar constituia o recunoaștere sfântă a lui Dumnezeu ca Dătător milos, care le încredințase administratorilor Săi pământul, pe care cultivau recoltele, gata acum să fie culese (vezi Exodul 23:19; 34:26; Leviticul 2:11-16; Deuteronomul 26:1-11). Primele roade arătau nu doar începerea secerișului, ci și calitatea roadelor. Potrivit lui Wayne Grudem, „atunci când Îl numește pe Hristos «pârğa/primul rod» (gr., *aparchē*), Pavel folosește o metaforă din domeniul agriculturii pentru a arăta că noi vom fi ca Isus. După cum «primele roade» sau prima degustare a recoltei arătau cum avea să fie restul recoltei, tot astfel și Hristos, fiind «pârğa/primul rod», arată cum vor fi trupurile noastre la înviere, când, la ultimul «seceriș» al lui Dumnezeu, El ne va învia și ne va duce în prezența Sa” (*Systematic Theology*, Zondervan, 1994, p. 615).

Merită amintit că Isus a ieșit din mormânt într-un trup omenesc glorificat, dar încă purta semnele crucificării (Ioan 20:20,27). Să însemne că și copiii înviați ai lui Dumnezeu vor purta semnele fizice ale suferințelor lor? Apostolul Pavel, de exemplu, va continua să aibă în trupul lui proslăvit acel „țepuș în carne” (2 Corinteni 12:7) și „semnele Domnului Isus” (Galateni 6:17)? Până la moarte, Pavel „avea să poarte neîntrerupt în trupul lui semnele slavei lui Hristos, pentru că ochii îi fuseseră orbiți de lumina cerească [vezi Faptele 9:1-9]” (Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 275). Dar aceasta nu înseamnă că el sau oricine altcineva dintre cei răscumparați și glorificați va învia cu semnele suferințelor îndurate (compară cu 1 Corinteni 15:50-54). În cazul Său personal, Hristos „va purta veșnic semnele acestei cruzimi. Fiecare urmă lăsată de cuie va spune povestea răscumparării minunate a omului și prețul scump care a fost plătit pentru el” (Ellen G. White, *Scrieri timpurii*, p. 179). Semnele Lui sunt garanția că ale noastre vor fi șterse pentru totdeauna.

Domnul Hristos va purta pentru totdeauna cicatricile crucificării. Ce ne transmite acest lucru despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi și cât a costat ea? Cât a investit Dumnezeirea în mântuirea noastră?

**Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/*
*Viața lui Iisus, capitolele 80 – 84***

Gândirea modernă nu crede lucruri precum învierea lui Isus. Dar dovezile istorice sunt atât de grăitoare încât chiar și aceia care nu pot accepta realitatea învierii sunt constrânși să admită că mulți oameni *au crezut* că L-au văzut pe Isus înviat. Astfel, mare parte din apologetica anti-înviere reprezintă încercarea de a explica ce i-ar fi putut determina pe acești oameni diverși să creadă că L-au văzut pe Isus înviat.

Unii susțin că toți ucenicii au avut halucinații cu Isus înviat; alții afirmă că în realitate Isus nu a murit, ci doar a leșinat și apoi Și-a revenit după ce a fost dat jos de pe cruce. Iar când Și-a făcut iarăși apariția, adepții Lui au crezut că fusese înviat. Iar unii (n-o să îți vină să crezi) susțin că Isus a avut un frate geamăn pe care ucenicii l-au confundat cu Isus cel înviat. Altfel spus, dovezile istorice referitoare la învierea lui Isus sunt atât de puternice încât acestea sunt argumentele scornite de oameni în încercarea de a le respinge. Dată fiind importanța învierii, n-ar trebui să fim surprinși de numeroasele motive întemeiate ce ne-au fost date pentru a crede în ea.

**Studiu zilnic: 2 Samuel 23 – 1 Împărați 5; Ellen G. White, *Rugăciunea,*
capitolul 9 (până la par. „Rugăciunea se prinde de puterea infinită”)**

1. Cum nu era casa lui David înaintea lui Dumnezeu?

2. Pe cine nu a muștrat David niciodată?

3. De ce a cerut Solomon de la Domnul o inimă pricepută?

4. Câți oameni supravegheau în medie căpeteniile peste cei ce purtau poveri și tăiau pietre?

5. **Ce posibilitate oferă rugăciunea scurtă?**

Privire generală

Crucea reprezintă victoria lui Isus asupra păcatului, a morții și a diavolului, iar învierea Lui constituie evenimentul triumfal culminant. Moartea nu-L putea reține pe Isus, fiindcă El nu a comis niciodată vreun păcat. Moartea lui Isus este punctul cel mai însemnat al realizărilor Lui; totuși, crucea fără înviere ar deveni doar o filozofie frumoasă despre slujire neegoistă și nu ar avea nicio semnificație salvatoare. De asemenea, crucea fără înviere ar fi o demonstrație a iubirii necondiționate, dar fără nicio putere de transformare a vieții și fără să aducă o soluție decisivă la problema păcatului și a morții, incapabilă de a oferi viața veșnică celor care cred (Romani 3:21-26).

Învierea lui Hristos este esențială. Datorită învierii Sale, și cei neprihăniți pot fi înviați. El are, și este, cheia pentru a deschide toate celelalte morminte. Apostolul Pavel clarifică acest adevăr despre Hristos: „El este capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel Întâi Născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate” (Coloseni 1:18). Hristos deține o poziție și o autoritate unică, deoarece El este Creatorul. El a experimentat învierea ca rezultat al cooperării întregii Trinități (Ioan 10:17,18; Faptele 2:24; Romani 8:11; Galateni 1:1). El are puterea de a-i ridica pe oameni din morți (Ioan 11:25) deoarece a învins moartea. Chiar dacă unii au fost înviați înaintea Lui, precum Moise și Lazăr, ei au fost înviați doar ca o anticipare a morții victorioase a lui Isus (Efeseni 1:4; 1 Petru 1:20; Apocalipsa 13:8). Viața, moartea și învierea perfectă a lui Hristos sunt temeiul unei vieți noi pentru toți aceia care cred în El. Fără moartea Lui, nu există viață veșnică. După cum prin Adam a venit moartea, tot astfel prin Isus Hristos „a venit și învierea morților” și în El „toți vor învia” (1 Corinteni 15:21,22). Hristos este „pârgha celor adormiți”/ „primul rod dintre cei care au adormit” (NTR) (1 Corinteni 15:20).

Comentariu

Hristos este viu

„Isus Hristos a înviat! Este viu!” Această declarație a fost categoric cea mai șocantă și emoționantă veste proclamată în ziua învierii (Marcu 16:6; Luca 24:34). Astăzi este încă cea mai extraordinară veste a Evangheliei. Moartea nu L-a putut reține pe Isus deoarece El era neprihănit și nu păcătuse niciodată (Ioan 14:30; 2 Corinteni 5:21; Evrei 4:15). Hristos le-a prezis ucenicilor moartea și învierea Lui de multe ori, dar ei nu au înțeles,

fiindcă mesajul Lui nu avea nicio logică pentru ei la momentul acela (Matei 16:21; Marcu 8:31,32; Luca 18:31-34). La ultima cină cu ucenicii Lui, Isus a vestit că El avea să trăiască iarăși, chiar dacă urma să fie trădat și să moară (vezi Matei 26:29; compară cu Marcu 14:25).

Când luăm parte la Cina Domnului, arătăm prin participarea noastră că și noi credem în învierea Lui, după cum afirmă Pavel: „Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El” (1 Corinteni 11:26). Când se botează, oamenii își confirmă credința în învierea lui Hristos și dorința de a trăi o nouă viață de credință: „Toți câți am fost botezați în Isus Hristos. [...] Am fost îngropați [...] pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți [...] tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:3,4). Astfel, botezul creștin este practicat ca o aducere-aminte a morții, îngropării și învierii lui Isus.

După mai bine de 60 de ani, apostolul Ioan L-a întâlnit pe Isus cel glorificat. Isus i S-a arătat lui Ioan și i-a zis: „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor” (Apocalipsa 1:18). Creștinismul este în esență viața pe care o primim de la Isus fiindcă El a murit pentru noi. El ne poate da această viață deoarece a fost înviat. Pentru că trăiește, El ne poate atribui tot ceea ce a realizat la cruce prin mijlocirea Lui în favoarea noastră.

Evangelhia învierii (1 Corinteni 15)

Cea mai bună explicație a semnificației învierii lui Hristos este prezentată în 1 Corinteni 15, unde apostolul Pavel arată de ce învierea Lui este importantă. În primul rând, Pavel oferă motivul istoric și susține că există mulți martori ai învierii lui Isus. Dacă mărturia lor ar fi respinsă, atunci toți cei care mărturisesc că s-au întâlnit cu Isus ar fi martori mincinoși. Hristos i S-a arătat lui Petru, apostolilor, lui Iacov, celor 500 și lui Pavel însuși (1 Corinteni 15:5-8). Apoi Pavel se lansează într-o argumentare teologică a învierii și prezintă mai multe aspecte esențiale:

- (1)** Dacă nu ar exista o înviere a morților, atunci nici Isus Hristos nu ar fi înviat (1 Corinteni 15:13,16).
- (2)** Dacă Hristos nu ar fi înviat, atunci predicarea noastră ar fi zadarnică (1 Corinteni 15:14).
- (3)** Dacă Isus nu ar fi înviat, atunci credința noastră ar fi zadarnică (1 Corinteni 15:14). Adjectivul grecesc *kenos* mai înseamnă și „nefolositor, inutil” sau „gol”. Credința noastră și-ar pierde conținutul și puterea dacă Isus ar fi încă mort.

- (4) Dacă Hristos nu ar fi înviat, atunci cei morți nu vor învia (1 Corinteni 15:15). Nu ar fi nicio speranță după moarte.
- (5) Dacă Hristos nu ar fi înviat, noi am fi martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă mărturisim că Dumnezeu L-a înviat pe Isus (1 Corinteni 15:15). Deci, dacă Isus nu ar fi înviat, atunci imaginea despre Dumnezeu și caracterul Lui ar fi distorsionat și L-am interpreta greșit. Dar Tatăl L-a înviat cu adevărat pe Isus dintre cei morți.
- (6) Dacă Isus nu ar fi înviat, credința noastră ar fi inutilă (1 Cor. 15:17). Sensul adjectivului *mataios* ar fi „lipsit de valoare”. Credința noastră în Dumnezeu nu ar avea nicio relevanță pentru viața noastră.
- (7) Dacă Isus nu ar fi înviat, nu ar exista iertare pentru greșelile noastre și noi am rămâne în păcatele noastre (1 Corinteni 15:17). Ca păcătoși, noi merităm doar condamnarea la moarte.
- (8) Dacă Hristos nu ar fi înviat, atunci nu ar exista nicio înviere a celor care au murit în Hristos (1 Corinteni 15:18) și deci nici viața veșnică.
- (9) Dacă Hristos nu ar fi înviat și dacă doar pentru viața aceasta ne-am pus speranța în El, atunci am fi cei mai de compătimit oameni (1 Cor. 15:19). Pavel folosește adjectivul *eleinos*, care înseamnă „nenorocit, nefericit”. Așadar, dacă am avea doar o învățătură spirituală bună despre Isus, care ar avea legătură doar cu viața aceasta pământească, am fi cei mai nenorociți, potrivit lui Pavel, fiindcă Isus a fost crucificat și a murit și deci moartea este soarta finală a tuturor.
- (10) Dacă morții nu vor învia, atunci ar trebui „«să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri»” (1 Corinteni 15:32). Mottoul nostru în viață ar trebui deci să fie *carpe diem* (Trăiește clipa!) ca să gustăm cel puțin un pic de fericire și bucurie.

Apoi Pavel face o observație practică din lumea agricolă pentru a ilustra învierea: „Ce semeni tu nu înviază dacă nu moare mai întâi” (1 Corinteni 15:36). Grăunțele trebuie ca mai întâi să fie îngropat în pământ pentru ca mai târziu să producă o nouă viață, la o scară mai mare (de exemplu, dintr-o sămânță va răsări un copac întreg). Deși trupul nostru supus putrezirii va muri, un trup nepieritor va învia (Corinteni 15:42) datorită puterii creatoare a lui Dumnezeu. Apoi, „vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15:49). La a doua venire a lui Hristos (1 Corinteni 15:23), cei care dorm în țărâna pământului vor fi înviați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi” (1 Corinteni 15:52), „căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire” (1 Corinteni 15:53). „«Moartea a fost înghițită de biruință»” (1 Corinteni 15:54; compară cu Isaia 25:8).

Apoi, Pavel scrie despre gloriosul strigăt de victorie (termenul „biruință” este folosit de trei ori în această secțiune finală a capitolului): „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:55). Slăvit fie Domnul pentru că acest triumf asupra morții le este dat celor credincioși în Isus Hristos! Cât de recunoscători ar trebui să fim (1 Corinteni 15:57)!

Speranța proclamată

Apostolul Pavel le reamintește elocvent primilor creștini despre cei care au trecut la odihnă în credință, sperând să-L vadă pe Isus la a doua Sa venire. Pavel îi încurajează pe cei rămași să nu fie deznădăjduiți sau să dispare, fiindcă ei, ca și noi, au o speranță: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhangel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:13-18). Observăm că la a doua venire Isus nu va păși pe acest pământ, ci va rămâne în aer în timp ce morții neprihăniți sunt înviați, iar sfinții cei vii, transformați. Împreună vom fi luați ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh ca să fim pentru totdeauna cu El.

Cei care mor în Domnul nu trebuie să se îngrijoreze de nimic, fiindcă vor trăi iarăși. Ioan proclamă: „«Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează»” (Apocalipsa 14:13).

Aplicație

- 1 De ce învierea lui Isus este atât de importantă? Cum ar fi fost dacă El doar ar fi murit pentru noi și ne-ar fi arătat cum să trăim o viață de ascultare, de slujire neegoistă și de iubire?
- 2 De ce rânduiala botezului celebrează învierea lui Hristos?
- 3 Ce este mai important dintr-o perspectivă teologică: rugăciunea lui Isus Hristos în Ghetsimani, moartea Lui pe cruce la Golgota sau învierea Sa? Care a fost, și este, miezul tuturor acțiunilor lui Isus și de ce?

12 – 18 noiembrie

Speranța, în Noul Testament

Sabat după-amiază

De memorat: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat _____ și această viață este _____. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5:11,12).

Deși au scris în greacă, toți scriitorii Noului Testament (cu excepția lui Luca) au fost evrei și, firește, au abordat natura umană din perspectiva iudaică holistică, nu din perspectiva păgână, greacă. Astfel, pentru Hristos și apostoli, speranța creștină nu era o speranță nouă, ci mai degrabă manifestarea speranței din vechime, pe care patriarhii și profeții o nutriseră deja. De exemplu, Hristos a menționat că Avraam a văzut mai dinainte ziua Lui și s-a bucurat (Ioan 8:56). Iuda a afirmat că Enoh a prorocit despre cea de-a doua venire (Iuda 14 și 15). Și cartea Evrei afirmă că eroii credinței așteptau o răsplată cerească pe care nu o vor primi până nu o vom primi și noi pe a noastră (Evrei 11:39,40). Această afirmație ar fi fost lipsită de sens dacă sufletul lor ar fi fost deja în ceruri cu Domnul. Atunci când accentuează că doar aceia care sunt în Hristos au viața veșnică (1 Ioan 5:11,12), Ioan respinge teoria nemuririi naturale a sufletului.

De înțeles: Nu există viață veșnică fără o relație mântuitoare cu Hristos. Speranța exprimată în Noul Testament este deci o speranță axată pe Isus. Ea este singura speranță că existența actuală, cea supusă morții, va deveni într-o zi nemuritoare.

19 noiembrie: Dar pentru Speranța TV România (colectă)

Istoricul antic grec Herodot (sec. V î.Hr.) a scris despre un trib care, la nașterea unui copil, iniția o perioadă de doliu ca anticipare a suferinței pe care copilul avea să o îndure dacă ar fi trăit până la vârsta adultă. Oricât de ciudat ni s-ar părea, acest ritual are o logică. Viața poate fi destul de dură, da, chiar dacă ne încredem în Dumnezeu și în speranța veșniciei. Imaginează-ți însă cât de greu trebuie să le fie acelor care nu au nicio speranță dincolo de scurta și prea adesea tumultuoasa existență de aici. Mulți scriitori seculari s-au exprimat în legătură cu lipsa de sens a existenței umane, deoarece nu doar că murim cu toții, dar și trăim cu conștientizarea că vom muri într-o zi. Și această conștientizare este ceea ce face ca viața, care de multe ori este grea și plină de durere în sine, să pară lipsită de orice valoare. Un gânditor s-a referit la oameni ca la nimic altceva decât „o bucată de carne care se strică pe niște oase care se descompun”. Destul de macabru spus, dar, din nou, greu de contrazis logic.

Desigur, spre deosebire de toate acestea, avem promisiunea biblică a vieții veșnice *în Isus*. Și aceasta este cheia: avem această speranță în Isus și în ceea ce moartea și învierea Lui ne oferă. Altfel, ce speranță am avea?

1 Ce spune Pavel în 1 Corinteni 15:12-19 despre legătura strânsă dintre învierea lui Isus și speranța învierii noastre?

Pavel este clar: învierea noastră este inseparabil legată de învierea lui Isus. Dacă nu vom învia înseamnă că Hristos n-a înviat și, dacă Hristos n-a înviat, atunci... Atunci ce? „Credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre.” Cu alte cuvinte, când vom muri, așa vom rămâne, și încă pentru totdeauna. Deci totul ar fi lipsit de sens. Cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 15:32 pot fi înțelese în mai multe feluri, dar în niciun caz el nu spune că, „dacă nu înviază morții”, „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”.

Dacă existența noastră actuală s-ar rezuma la o protoplasmă pe bază de carbon și nu am avea la dispoziție decât cei „șaptezeci de ani” (Psalmii 90:10), am fi într-o mare încurcătură. Nu e de mirare că Ellen G. White a spus: „Cerul merită totul pentru noi și, dacă pierdem cerul, pierdem totul” (*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 349).

Gândește-te cât de valoroase sunt speranța și credința noastră. De ce trebuie să facem tot ce putem, prin harul lui Dumnezeu, ca să le păstrăm?

2 Citește Ioan 14:1-3. Au trecut aproape două mii de ani de când Isus a promis că Se întoarce. Cum îi putem ajuta pe alții să vadă că, în ciuda timpului îndelungat scurs, această promisiune este relevantă și pentru generația noastră?

De patru ori a afirmat Isus în cartea Apocalipsa: „Eu vin curând!” (Apocalipsa 3:11; 22:7,12,20). Această așteptare a venirii Sale curând a impulsionat misiunea bisericii apostolice și a umplut de speranță viața a nenumărați creștini de-a lungul secolelor. Dar generație după generație au murit, și evenimentul promis nu a avut încă loc. Așa că mulți se întreabă: Cât să mai predicăm că „Isus vine curând”? Au creat aceste cuvinte o așteptare nerealistă? (Vezi 2 Petru 3:4.)

Mulți creștini s-au plâns de „întârzierea” prelungită (vezi Matei 25:5). Dar de unde știm noi că este într-adevăr o mare întârziere? Care ar fi fost timpul exact ca Hristos să Se întoarcă? Ar fi fost acum 50, 150 sau 500 de ani? Ceea ce contează cu adevărat este promisiunea biblică, și anume că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

În ciuda secolelor care au trecut de când Isus S-a înălțat la cer, promisiunea venirii Sale rămâne relevantă, chiar și astăzi. De ce? Pentru că nu avem altceva decât scurta noastră viață (Psalmii 90:10), urmată de o odihnă inconstientă în mormânt (Eclesiastul 9:5,10) și apoi de învierea finală, fără nicio posibilitate ulterioară de a ne schimba soarta (Evrei 9:27). În ce-i privește pe cei morți (după cum s-a afirmat în studiul 3), cea de-a doua venire a lui Isus va avea loc la o clipă distanță de momentul în care au murit, fiindcă toți cei morți dorm și nu mai știu nimic. Pentru tine, personal (la fel ca pentru toți copiii lui Dumnezeu din fiecare epocă), întoarcerea lui Isus nu este decât la o clipă distanță după ce vei muri. Înseamnă că este foarte curând, nu-i așa?

Fiecare zi care trece ne aduce mai aproape de glorioasa arătare a Domnului Isus Hristos pe norii cerului. Deși nu știm *când* va veni, putem fi siguri că *va veni*, și aceasta este ceea ce contează cu adevărat.

Un pastor a afirmat într-o predică faptul că pentru el nu conta când avea să revină Isus. Tot ce conta pentru el era că Isus Se întoarce. Cum ți se pare raționamentul acesta și cum te-ar putea ajuta în cazul în care ai fi descurajat că Isus nu S-a întors încă?

Cu ocazia unei minuni, Isus a hrănit cinci mii de oameni doar dintr-o cantitate mică de pâine și pește (Ioan 6:1-14). Înțelegând că mulțimea intenționa atunci să-L proclame împărat (Ioan 6:15), Isus a trecut cu ucenicii de partea cealaltă a Mării Galileei. Dar în ziua următoare mulțimea L-a urmat acolo, unde El a ținut impresionanta Lui predică despre Pâinea vieții, cu un accent deosebit asupra darului vieții veșnice (Ioan 6:22-59).

3 Citește Ioan 6:26-51. Cum a legat Isus darul vieții veșnice de învierea finală a celor dreپți?

În predica Sa, Isus a evidențiat trei concepte de bază cu privire la viața veșnică. **(1)** S-a identificat pe Sine ca „Pâinea [...] care se coboară din cer și dă lumii viața” (Ioan 6:33,58). Declarând „Eu sunt [gr., *egō eimi*] Pâinea vieții” (Ioan 6:35,48), Isus S-a prezentat ca Marele „Eu sunt” din Vechiul Testament (Exodul 3:14). **(2)** Isus a explicat că în El putem avea garanția vieții veșnice: „Cine vine la Mine” și „cine crede în Mine” va avea această binecuvântare (Ioan 6:35). Apoi **(3)** Isus a corelat darul nemuririi cu învierea finală, asigurându-și publicul de trei ori: „și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40,44,54).

Isus a mai făcut și această promisiune minunată: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6:47). Așadar, darul vieții veșnice este deja o realitate prezentă. Dar aceasta nu înseamnă că acela care crede nu va muri niciodată, deoarece însăși expresia „îl voi învia” (Ioan 6:40) presupune o revenire la viață după ce cineva a murit. Tabloul este clar. Fără Hristos, nu avem viața veșnică. Dar, și după ce L-am acceptat pe Isus și avem asigurarea vieții veșnice, deocamdată rămânem muritori și prin urmare supuși morții firești. La a doua Sa venire, Isus ne va da pe loc darul nemuririi, care era deja al nostru. Darul este asigurat nu datorită unei presupuse nemuriri naturale a sufletului, ci datorită neprihănirii lui Isus care ajunge la noi prin credința în El.

Meditează la cuvintele lui Isus, și anume că, dacă crezi în El, ai chiar acum viața veșnică! Cum te ajută această minunată promisiune să înfrunți realitatea dureroasă – chiar dacă temporară – a condiției noastre actuale de muritori?

Tesalonicenii erau convinși că viața veșnică avea să le fie oferită exclusiv acelor care rămâneau în viață până la a doua venire. „Cu multă grijă păziseră viețile prietenilor lor, ca nu cumva aceștia să moară și astfel să piardă binecuvântarea pe care așteptau să o primească la venirea Domnului lor” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 258).

4 Citește 1 Tesaloniceni 4:13-18. Cum a corectat Pavel înțelegerea lor greșită?

A existat de-a lungul istoriei tendința de a citi mai mult decât afirmă de fapt textul biblic: „va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4:14). Mulți dintre cei care acceptă teoria nemuririi naturale a sufletului sugerează că Isus, la a doua Sa venire, va aduce cu Sine din cer sufletele celor neprihăniți care au murit și care ar fi deja în cer cu Dumnezeu. Acele suflete ar fi astfel reunite cu respectivele lor trupuri înviate. Dar o asemenea interpretare nu este în armonie cu învățăturile generale ale lui Pavel pe această temă.

Citește cuvintele unui teolog neadventist referitoare la sensul real al acestui verset: „Motivul pentru care creștinii tesaloniceni pot avea speranță atunci când îi plâng pe membrii bisericii lor care au murit este că Dumnezeu «îi va aduce», adică îi va învia pe acești creștini decedați și va face ca ei să fie prezenți la revenirea lui Isus, astfel încât ei să fie «cu El». Implicația este că acești creștini care au murit nu vor fi într-un oarecare dezavantaj la *parusia*, sau a doua venire a lui Hristos, ci vor fi «cu El» în așa fel încât se vor bucura în mod egal cu credincioșii aflați în viață de slava aferentă întoarcerii Sale” (Jeffrey A. D. Weima, 1-2 *Thessalonians*, Baker Academic, 2014, p. 319).

Dacă sufletele celor neprihăniți care au murit ar fi deja cu Domnul în cer, Pavel nu ar mai fi menționat nimic despre învierea finală ca speranță creștină; el ar fi putut să menționeze doar că cei drepti erau deja cu Domnul. Dar, în schimb, el spune că „cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4:14) vor fi înviați la sfârșitul timpului.

Speranța în învierea din zilele finale le-a adus mângâiere tesalonicenilor îndurerați. Aceeși speranță ne poate ajuta și pe noi să înfruntăm cu încredere momentele dureroase când gheara rece a morții îi răpește pe cei dragi de lângă noi.

5 Citește 1 Corinteni 15:51-55. Ce „taină” explică Pavel?

Unii predicatori populari sugerează că „taină” (1 Corinteni 15:51) reprezintă „răpirea secretă” a bisericii, care trebuie să se întâmple cu șapte ani înainte de a doua venire în slavă a lui Hristos. În timpul acestei răpiri secrete, creștinii credincioși ar fi duși la cer instantaneu, lin și discret, în timp ce toți ceilalți ar rămâne aici întrebându-se ce li s-a întâmplat primilor. De exemplu, unii s-ar trezi într-o mașină fără șofer pentru că șoferul ar fi fost răpit la cer și din el nu ar mai fi rămas decât îmbrăcămintea. Seria bestseller în 16 volume *Left Behind* (Lăsat în urmă), transformată în patru filme, a promovat această învățătură falsă, la care au fost expuși milioane de oameni.

Desigur, niciun pasaj biblic nu susține o asemenea distincție artificială între răpire și a doua venire. „Taina” la care se referă Pavel este pur și simplu transformarea celor dreپți care sunt în viață pentru a se uni cu cei dreپți înviați la a doua venire a lui Isus. Aceasta este „răpirea”. Nu există nicio „răpire secretă”, fiindcă a doua venire va fi văzută de toți oamenii (Apocalipsa 1:7), și atât învierea celor morți, cât și transformarea celor vii vor avea loc la sunetul trâmbiței când va reveni Isus (1 Corinteni 15:51,52). A doua venire a lui Isus va constitui cea mai uimitoare întâlnire din toate timpurile. Cei neprihăniți care sunt în viață sunt schimbați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi” (1 Corinteni 15:52). La sunetul glasului lui Dumnezeu, ei sunt glorificați; acum ei sunt făcuți nemuritori și, împreună cu sfinții înviați, sunt luați să se întâlnească cu Domnul lor în aer. Îngerii „vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31).

„Copilașii sunt duși de îngeri în brațele mamelor lor. Prieteni, mult timp despărțiți prin moarte, sunt uniți pentru a nu se mai despărți niciodată și, în cântări de bucurie, se înalță împreună spre cetatea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 645).

Aceasta este o făgăduință uimitoare, atât de diferită de tot ce am cunoscut, încât este greu să o cuprindem cu mintea. Gândește-te la vastitatea universului și la incredibila complexitate a vieții de aici. Ce ne învață toate acestea despre puterea Lui de a-i transforma pe cei vii și a-i învia pe cei morți la a doua venire a lui Isus?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, Faptele apostolilor, capitolele 25 și 30

„Romanii”, scria Stephen Cave, „erau foarte familiarizați cu credința creștinilor că într-o zi vor ieși în trup din mormânt, așa că au făcut tot ce au putut ca să-și bată joc de acele speranțe și să le frângă. În consemnarea unei persecuții din Galia anului 177 d.Hr. se afirmă că martirii au fost mai întâi executați, apoi cadavrele le-au fost lăsate să putrezească neîngropate timp de șase zile înainte de a fi arse, iar cenușa lor a fost aruncată în fluviul Ron. «Acum să vedem dacă vor mai învia», este consemnat că ar fi declarat romanii” (*Immortality: The Quest to Live Forever and How It Drives Civilization*, Crown Publishers, 2012, p. 104, 105). Acest exemplu de scepticism, oricât de dramatic, este irelevant. Puterea care L-a înviat pe Isus poate să facă același lucru și pentru noi, indiferent de starea corpului nostru. În definitiv, dacă aceeași putere a creat și susține întregul cosmos, cu siguranță îi poate transforma pe cei vii și învia pe cei morți.

Studiu zilnic: 1 Împărați 6 – 12; Ellen G. White, Rugăciunea, capitoul 9 (de la par. „Rugăciunea se prinde de puterea infinită”)

1. Care era numărul minim al heruvimilor de la intrarea și din interiorul Locului Preasfânt?

2. Ce dimensiune aveau pietrele de temelie de la casa lui Solomon?

3. Ce obiect din Locul Preasfânt se vedea din Locul Sfânt?

4. Ce a observat împărăteasa din Seba în casa lui Solomon?

5. Pe cine nu poate birui vrăjmașul?

Privire generală

Nici pasajele din Noul Testament care vorbesc despre înviere, fie scrise de Pavel, fie de alți autori sau rostite de Isus Însuși, nu spun nimic despre suflete sau duhuri nemuritoare care ar fi deja în cer. Speranța din Noul Testament stă în înviere și în a doua venire a lui Hristos. Pasajele menționate în acest studiu în legătură cu starea morților sunt următoarele:

- **Evrei 11:39,40** – Eroii credinței nu își primesc răsplata cerească până când nu o primim și noi pe a noastră.
- **1 Ioan 5:11,12** – Doar cei ce acceptă să trăiască în Hristos primesc viața veșnică. Prin urmare, implicațiile sunt clare: nu suntem înzestrați cu „suflete” nemuritoare, deoarece doar cei care Îl aleg pe Isus vor primi viața veșnică.
- **1 Corinteni 15:12-19** – Speranța noastră în ce privește viața veșnică și învierea derivă din învierea lui Isus. Dacă nu vom învia atunci înseamnă că Isus nu a înviat. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci toți am muri și am rămâne așa pentru totdeauna.
- **Ioan 14:1-3** – Isus a promis că ne va pregăti un loc și că va veni să ne ia. Această promisiune ar fi de prisos dacă noi am fi deja în cer.
- **Ioan 6:35-54** – Isus spune de patru ori că îi va învia pe oameni în ziua de apoi. Dacă vor fi înviați, atunci oamenii trebuie să fi murit mai întâi, ceea ce exclude posibilitatea ca ei să trăiască pe undeva ca suflete/duhuri.
- **1 Tesaloniceni 4:13-18** – Dumnezeu îi va învia pe credincioșii care au murit și lor li se vor alătura cei vii la acel moment. Învierea finală nu ar avea sens dacă sufletele ar fi deja în cer.
- **1 Corinteni 15:51-55** – „Taina” este transformarea celor neprihăniți care sunt vii la a doua venire. Învierea morților și transformarea dreptilor vii au loc în același timp.

Comentariu

Să analizăm mai îndeaproape capitolul 15 din 1 Corinteni, deoarece două dintre pasajele studiate în această săptămână sunt din acest capitol, plin de detalii despre învierea lui Isus, învierea noastră și modul

în care vom fi schimbați și vom primi trupuri nemuritoare la a doua Sa venire (1 Corinteni 15:35-44). În orice caz, vom dobândi nemurirea doar datorită puterii susținătoare a lui Dumnezeu. „Absența morții nu înseamnă că viața omului va fi independentă de Dumnezeu, singurul care are nemurirea neîmprumutată, inerentă (1 Timotei 6:16). Ființele umane glorificate vor continua să depindă de Creatorul lor pentru rămânerea lor în viață” (Roy E. Gane, „Atonement Forever in God’s New Heaven and New Earth”, în *Salvation: Contours of Adventist Soteriology*, Andrews University Press, 2018, p. 254).

Râul vieții și pomul vieții, menționate în Apocalipsa 22, demonstrează că oamenii vor fi întotdeauna dependenți de unica Sursă a vieții, de Dumnezeu. Tot El va fi și lumina lor (Apocalipsa 22:5), deși aceasta nu înseamnă să soarele și luna nu vor mai fi. Faptul că oamenii vor mânca din pom și vor bea apă din râu este o dovadă că vor fi înviați cu o formă trupească, fizică, și nu vor fi niște duhuri fără corp. Oamenii vor fi înviați „ca să trăiască pentru totdeauna în trup, nu cu trupul (gr., *soma*) actual firesc/nespirtual (gr., *psuchikos*), care se degradează și moare, ci cu trupul (*soma*) care este nemuritor fiindcă este spiritual (*pneumatikos*; 1 Corinteni 15:44; vezi contextul în v. 42-43, 45-54). Trupul este schimbat (v. 52), dar persoana nu devine un duh fără corp” (*Ibidem*).

1 Corinteni 15

În 1 Corinteni 15, Pavel abordează convingerea falsă că nu există o înviere viitoare a trupului. Această erezie derivă din credința elenistică gnostică într-un suflet nemuritor, pe care unii sau mai mulți credincioși corinteni ar fi îmbrățișat-o. Pavel argumentează că o negare a învierii în trup a credincioșilor este o negare a învierii în trup a lui Isus. Dacă oamenii nu vor fi înviați în trup, atunci evident nici Isus nu a înviat (1 Corinteni 15:12-19). Și, dacă așa ar sta lucrurile, atunci ar trebui să fim cei mai de compătimit dintre toți oamenii, fiindcă noi credem o minciună și drept urmare niciunul dintre noi nu va fi iertat de păcatele lui. Deci aceia dintre noi care sunt în viață și aceia care au murit nu au nicio speranță de viață veșnică.

În schimb, despre Isus se spune că este „cel dintâi rod” al celor care au adormit (murit). „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos, dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod, apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos” (1 Corinteni 15:22,23). Metafora derivă din agricultură, de la primul cules. După cum primele roade care se coc arată că va urma curând întreaga recoltă, și Hristos a fost primul, urmat de recoltă, care va consta din toți aceia care „sunt ai lui Hristos”.

Termenul grecesc pentru „cel dintâi rod” este *aparche* și înseamnă, în primul și în primul rând, „primele roade/roade timpurii”, apoi „un dar proporțional” din câștiguri (ofrandă sau dar de mulțumire), după care, în al treilea rând, ar putea însemna „un dar”. Israelii aduceau la templu „primele roade”, primul snop din seceriș, iar preotul îl legăna înaintea Domnului. Toate aceste acte aveau loc pe data de 16 a lunii nisan și constituiau un fel de memento al garanției unui seceriș deplin.

Un aspect fascinant este că Isus a înviat pe 16 nisan. Deci El a servit drept garanție, primul snop, rodul timpuriu, din recolta bogată a tuturor credincioșilor care vor învia și ei într-o zi. Dar este important de observat că secerișul are loc doar atunci când „El vine” iarăși. Așadar, nu există nicio recoltă care să fie deja în mod fizic în cer, cu excepția celor despre care ni se spune că au fost înviați sau luați direct la cer, precum Enoh, Ilie și Moise și cei care au ieșit din morminte la învierea lui Isus (Matei 27:52). „Viața nouă” a lui Isus (Romani 6:4) arată spre noua viață și înviere a tuturor credincioșilor.

Deși a spus că „toți vor învia”, Pavel nu sugerează sub nicio formă că toți vor primi viața veșnică. Pavel nu credea în mântuirea universală (Romani 2:5-12; Efeseni 5:6; 2 Tesaloniceni 1:6-10) și explică faptul că oamenii care vor învia la a doua venire sunt cei „în Hristos”. Pavel folosește expresia „în Hristos” în epistolele sale pentru a se referi la o relație și o unitate strânsă între credincios și Hristos. Pavel evidențiază că învierea lui Isus a realizat mai mult decât revenirea Lui Însuși la viață. Învierea lui Isus pune viața veșnică la dispoziția tuturor care au avut credință în El.

„În urmă, va veni sfârșitul” (1 Corinteni 15:24). Sfârșitul este caracterizat de o distrugere „a oricărei domnii, oricărei stăpâniri și oricărei puteri” (v. 24), cu referire la domeniile și puterile lui Satana. Pavel folosește termenii „stăpânire” și „putere” cu referire la stăpânirea umană și puterile demonice (Romani 13:1-3; Efeseni 1:21; 6:12). La a doua venire, judecata divină se va pronunța în dreptul lui Satana, inclusiv al celor care aleg să urmeze calea răului și a distrugerii. Pavel adaugă: „Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Corinteni 15:26). Această acțiune de exterminare nu va avea loc decât după mia de ani (Apocalipsa 20:1-10), când cei nelegiuți vor fi readuși la viață și li se va dovedi că Dumnezeu este drept în ce privește nimicirea răului. Apoi, ei vor pieri în focul veșnic. Acest foc este veșnic întrucât urmările vor dura veșnic. Din această moarte nu există nicio cale de întoarcere.

După ce explică faptul că, de fapt, trupul este cel care va fi înviat la înviere și folosește metafora seminței semănate, care va deveni o plantă vie chiar dacă este îngropată în pământ, Pavel merge mai departe afirmând că trupul înviat va fi unul nou (1 Corinteni 15:35-41). Sămânța nu arată ca planta care va deveni, totuși ea se transformă într-o plantă. În același fel și noi vom primi trupuri noi.

În acest punct, Pavel evidențiază patru diferențe ce pot fi anticipate cu ocazia învierii morților drepti. Mai întâi, corpul pământesc este degradabil – supus bolii și morții –, dar va fi făcut nedegradabil, nepieritor. În al doilea rând, de la rușine vom trece la un corp glorificat – rușine, fiindcă suntem păcătoși, dar corpul înviat nu va avea limitările păcatului, va fi perfect. În al treilea rând, corpul nostru este slab, fiindcă păcatul afectează totul, inclusiv capacitatea noastră de a rezista păcatului; în schimb, corpul nostru va fi înviat având putere în el. În final, corpul natural pământesc va fi transformat într-un corp spiritual.

În versetele care urmează, Pavel explică diferența dintre un corp natural/firesc și unul spiritual/duhovnicesc. În primul rând, nu trebuie să deducem că apostolul vrea să spună că doar trupul firesc/natural este un trup real, și nu și cel duhovnicesc/spiritual, doar pentru că trupul duhovnicesc va fi eliberat de blestemul păcatului. Noi moștenim trupul firesc de la Adam de după cădere (cu limitări precum boală, foame, durere, epuizare și moarte), pe când trupul duhovnicesc îl dobândim prin Isus. „«Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.» Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață” (1 Corinteni 15:45). Lui Adam i s-a dat viață, dar Hristos dă viață. Isus nu a primit doar viață în mod pasiv, ci oferă viață veșnică oricui crede în El. Corpul care le va fi dat credincioșilor este unul spiritual, duhovnicesc, un trup ceresc, ceea ce înseamnă că este înzestrat cu natura spirituală a lui Hristos, și nu cu natura umană păcătoasă.

După această explicație, Pavel îi conduce pe cititori printr-o exegeză a „tainei” – învățătura că „toți vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:51). La a doua venire, cei care vor fi transformați și duși printre nori cu Isus vor face parte din două categorii de oameni de pe pământ: cei care au murit și cei care vor fi încă în viață. „Schimbarea” va presupune o înviere în trup a celor morți în Hristos și o transformare a corpului celor drepti care vor fi în viață. Oamenii din ambele categorii vor fi transformați din ființe muritoare în ființe nemuritoare „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță” (1 Corinteni 15:52).

Moartea își va pierde înțepătura și biruința (1 Corinteni 15:55). Păcatul cauzează moartea. Este o otravă mortală. Dar, datorită morții lui Isus pe cruce și a învierii Sale, El a câștigat victoria asupra păcatului și a morții. Avem promisiunea certă a unei vieți veșnice, a unor trupuri cerești transformate și a unui sfârșit pentru păcat și moarte, toate acestea datorită faptului că a înviat Isus.

Aplicație

- 1 Ce speranță găsești în mod special în dreptul tău în 1 Corinteni 15? Ce versete îți vorbesc personal și de ce?
- 2 Isus a fost rodul timpuriu al secerișului care ne garantează realitatea că va urma un seceriș al credincioșilor care vor fi înviați. La a doua venire, credincioșii vor fi înviați și luați la cer. Ce anume abia aștepti la a doua venire a lui Isus? Să-L vezi pe El? Să-i vezi pe cei dragi? Să afli ce s-a petrecut în spatele cortinei? Alte lucruri? Împărtășește-ți speranțele și dorurile în cadrul grupei.
- 3 La a doua venire, noi vom fi schimbați. Corpul nostru degradabil și muritor va fi transformat într-un corp nedegradabil și nemuritor. Are vreo importanță pentru viitor dezvoltarea caracterului nostru acum? Explică. Cum te ajută să iei decizi mai bune în viață chiar acum faptul că știi că într-o zi vom fi înviați?

19 – 25 noiembrie

Pasaje care se contrazic?

Sabat după-amiază

De memorat: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți _____, dar tocmai ele _____ despre Mine” (Ioan 5:39).

Petru ne avertizează: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (1 Petru 3:15). Pavel ne îndeamnă și el: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra Lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă” (2 Timotei 4:2,3). Prin urmare, ar trebui să analizăm nu doar acele pasaje care pot fi explicate ușor în acord cu convingerile noastre, ci să abordăm și pasajele care sunt de obicei folosite pentru a da o învățătură diferită de ceea ce credem noi.

Să urmărim exemplul inspirator al lui Isus. „Hristos Însuși n-a lăsat nerostit niciun singur cuvânt din adevăr, dar l-a rostit întotdeauna cu iubire. [...] El n-a fost niciodată aspru, n-a rostit niciodată în mod inutil vreun cuvânt sever, niciodată n-a provocat unei inimi sensibile o suferință nenecesară. El n-a criticat slăbiciunea omenească” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 353).

De înțeles: Pasajele provocatoare folosite de unii ca să justifice noțiunea de nemurire naturală a sufletului ar trebui să ne întărească propriile convingeri și să ne ajute să răspundem cu bunăvoință celor care pun sub semnul întrebării învățătura Bibliei.

26 noiembrie: Ziua Prevenirii Violenței

1 De ce pasajul din Luca 16:19-31 nu este o descriere literală a vieții de dincolo?

Unii teologi sugerează că pasajul din Luca 16:19-31 ar trebui interpretat literal, și anume ca o descriere a stării morților. Dar această perspectivă ar duce la numeroase concluzii nebiblice și ar contrazice multe pasaje pe care deja le-am analizat. În primul rând, ar trebui să admitem că raiul și iadul sunt suficient de aproape cât să permită o conversație între locuitorii lor (Luca 16:23-31). Ar mai trebui să presupunem și că în viața de după moarte, în timp ce corpul zace în mormânt, rămâne o formă conștientă a sufletului care are ochi, un deget, o limbă și care simte până și setea (Luca 16:23,24). Dacă aceasta ar fi o descriere a stării omului în moarte, atunci cu siguranță raiul nu ar fi un loc al bucuriei, fiindcă cei salvați ar putea să urmărească nesfârșitele chinuri ale celor dragi pierduți și chiar să dialogheze cu ei (Luca 16:23-31). Cum ar putea o mamă să fie fericită în rai în timp ce se uită la agonia continuă a iubitului ei copil din iad? Într-un asemenea context, ar fi practic imposibil de împlinit promisiunea lui Dumnezeu că nu va mai fi nici tânguire, nici tipăt, nici durere (Apocalipsa 21:4).

Din cauza unor astfel de incoerențe, mulți teologi moderni consideră narațiunea despre Lazăr și omul bogat drept o ilustrație în care nu toate detaliile pot fi interpretate literal. George E. Ladd, deși nu este adventist, pare să fie adventist când afirmă că această povestire a fost probabil „o parabolă cu elemente împrumutate din gândirea iudaică a vremii și nu are scopul de a transmite nimic despre starea morților” („Eschatology”, în *The New Bible Dictionary*, Eedermans, 1962, p. 388). Pilda bogatului nemilosiv prezintă un contrast izbitor între bine îmbrăcatul „bogat” și „un sărac numit Lazăr, plin de bube” (Luca 16:19,20). Pasajul transmite că: **(1)** statutul și recunoașterea socială din prezent nu reprezintă un criteriu pentru răsplata viitoare și **(2)** destinul veșnic al fiecărei persoane este decis în această viață și nu poate fi schimbat în viața de dincolo (Luca 16:25,26).

Citește Luca 16:31. Ce mesaj ar trebui să ne însușim din cuvintele tari ale lui Isus cu privire la autoritatea Bibliei și modul în care ne raportăm la ea?

Unul dintre textele biblice cel mai des folosite pentru a dovedi că sufletul este nemuritor e **Luca 23:43**. Citește-l în mai multe traduceri și versiuni ale Bibliei și vei observa că aproape toate îl redau la fel, dând impresia că exact în ziua în care a murit Isus, El și tâlharul au fost împreună în rai. Nu ar trebui să fim surprinși, deoarece aceste traduceri sunt realizate de specialiști care cred în nemurirea naturală a sufletului. Dar este aceasta cea mai bună traducere a textului?

2 Compară Luca 23:43 cu Ioan 20:17 și cu Ioan 14:1-3. În ce mod promisiunea făcută tâlharului pocăit de pe cruce ar trebui interpretată în lumina cuvintelor lui Isus adresate Mariei Magdalena și a făgăduinței făcute ucenicilor?

Supoziția că Isus și tâlharul au mers în rai în aceeași zi contrazice cuvintele lui Isus adresate Mariei Magdalena după înviere, care transmit că El încă nu mersese în prezența Tatălui în cer (Ioan 20:17). Această idee greșită, și anume că Isus și tâlharul pocăit au mers în cer în aceeași zi, mai contrazice și promisiunea făcută de Isus ucenicilor că aveau să fie luați la cer abia la a doua Sa venire (Ioan 14:1-3).

Problema în Luca 23:43 este dacă adverbul „astăzi” (gr., *sēmeron*) determină verbul care vine după el („a fi”) sau pe cel de dinaintea lui („a spune”). Wilson Paroschi admite că gramatical este practic imposibil de stabilit alternativa corectă. „Luca însă are tendința clară de a folosi acest adverb legat de verbul care este în fața lui. Acesta este cazul în 14 din cele 20 de folosiri ale lui *sēmeron* din Luca și din Faptele apostolilor” („The Significance of a Comma: An Analysis of Luke 23:43”, în *Ministry*, iunie 2013, p. 7). Așadar interpretarea cea mai firească a versetului 43 din Luca 23 ar fi: „Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu Mine în rai.” Formularea „îți spun astăzi” evidențiază relevanța și solemnitatea afirmației: „vei fi cu Mine în rai”. Pe scurt, Isus îi promitea tâlharului, chiar atunci și acolo, că avea să fie mântuit. De altfel, versiunea EDCR a Bibliei Cornilescu (vezi în aplicația YouVersion) redă astfel într-o notă acest text: „Adevărat îți spun astăzi: vei fi cu Mine în rai.”

Citește Luca 23:39-43. În ciuda păcatului său, a faptului că nu avea nimic de oferit lui Dumnezeu, tâlharului pocăit i s-a promis viața veșnică în Hristos. În ce fel acest episod transmite marele adevăr al mântuirii doar prin credință? În ce privințe suntem și noi exact ca acel tâlhar? În ce fel ne deosebim?

3 Citește Filipeni 1:21-24 și 1 Tesaloniceni 4:13-18. Când se aștepta Pavel să fie „cu Hristos” și „cu Domnul”?

Pavel era mânat de pasiunea de a trăi „în Hristos” acum (2 Corinteni 5:17) și „cu Domnul” Hristos după a doua Sa venire (1 Tesaloniceni 4:17). Nici măcar moartea nu putea să-i smulgă certitudinea că Îi aparține Domnului Său. Citește argumentele lui în **Romani 8:38,39** și **Romani 14:8**. Cu această certitudine în suflet, Pavel se referea la credincioșii decedați drept „cei ce au adormit în El [Isus]” (1 Tesaloniceni 4:14) și care vor fi înviați la a doua venire a lui Isus ca să primească viața veșnică (1 Corinteni 15:16-18; 1 Tesaloniceni 4:13-18).

Prin exprimarea dorinței de a se muta și a fi „împreună cu Hristos” (Filipeni 1:23), a vrut Pavel să spună că, după ce murea, sufletul lui avea să se mute și să trăiască în mod conștient cu Hristos? Nicidecum! În acest text, „Pavel dă glas dorinței sale de a părăsi această viață și a fi cu Hristos, fără a face referire la vreun interval de timp care s-ar scurge între cele două evenimente, ca și cum prin moarte s-ar fi dus imediat la cer. Acest verset nu afirmă însă că Pavel se aștepta să meargă la ceruri odată cu moartea sa. El afirmase foarte clar că își va primi răsplata la a doua venire a lui Hristos (2 Timotei 4:8)” (*Biblia de studiu*, Editura Viață și Sănătate, 2014, comentariu la Filipeni 1:23).

Dar de ce prefera Pavel să moară în loc să trăiască? Pentru că atunci s-ar fi putut odihni în sfârșit de toate necazurile lui, fără să fie nevoit să mai sufere fizic, în trup (1 Corinteni 9:27). Și s-ar fi odihnit cu deplina certitudine că avea să primească „coroana neprihănirii” la a doua venire a lui Isus (2 Timotei 4:6-8). Deși cu siguranță nu voia să moară, Pavel știa ce avea să urmeze după moarte.

Cine nu s-a gândit, mai ales în momentele grele, ce bine ar fi să închidă ochii în moarte și, următorul lucru pe care să-l știe, să fie acela de a fi „cu Domnul”? Cum ne ajută acest gând să înțelegem ce a vrut Pavel să spună în Filipeni?

4 Citește 1 Petru 3:13-20. Cum le-a predicat Hristos „duhurilor din închisoare [...] în zilele lui Noe”? (Vezi și Geneza 4:10.)

Comentatorii care cred în nemurirea naturală a sufletului susțin că Hristos le-a predicat „duhurilor din închisoare” (1 Petru 3:19) în timp ce El încă Se odihnea în mormânt. Din perspectiva lor, spiritul Lui lipsit de trup s-a dus în iad și le-a predicat spiritelor fără trup ale antediluvienilor. Dar această idee fantezistă este inacceptabilă biblic, fiindcă nu există o a doua posibilitate de salvare pentru cei morți (Evrei 9:27,28). De ce le-ar predica Isus celor fără nicio altă șansă la mântuire? În același timp, această teorie contrazice învățătura Bibliei că morții rămân inconștienți în mormânt până la învierea finală (Iov 14:10-12; Ps. 146:4; Ecles. 9:5,10; 1 Cor. 15:16-18; 1 Tes. 4:13-15). În plus, și dacă am presupune că, în timp ce Se afla cu trupul în mormânt, Isus a coborât în iad ca să le predice antediluvienilor nelegiuți, de ce doar aceștia să fi auzit mesajul Lui? Să nu fi fost și alți oameni pierduți care să ardă în iad cu ei?

Este lipsită de sens și sugestia că Isus le-ar fi predicat îngerilor căzuți neascultători din zilele lui Noe. În timp ce despre „duhurile din închisoare” se spune că „fuseseră răzvrătite odinioară” (1 Petru 3:19,20), Biblia spune că îngerii răi sunt în continuare răzvrătiți astăzi (Efeseni 6:12; 1 Petru 5:8). Mai mult, îngerii căzuți sunt „puși în lanțuri veșnice, în întineric”, „pentru judecata zilei celei mari” (Iuda 6), fără nicio posibilitate de a fi salvați. De remarcat că duhurile din închisoare din 1 Petru 3:19 sunt identificate în versetul 20 cu antediluvienii răzvrătiți din „zilele lui Noe”. Termenul „duh” (gr., *pneuma*) este folosit în acest text (și în tot Noul Testament, precum 1 Cor. 16:18; Gal. 6:18) cu referire la oameni vii care aud și acceptă invitația la mântuire. Cuvintele „în închisoare” se referă, evident, nu la o închisoare propriu-zisă, ci la închisoarea păcatului în care se află natura umană nenăscută din nou (Rom. 6:1-23; 7:7-25). Isus le-a predicat antediluvienilor nepocăiți prin intermediul lui Noe, care a fost instruit de Dumnezeu (Evrei 11:7) și a devenit un „propovăduitor al neprihănirii” pentru contemporanii săi (2 Petru 2:5). Versetele lui Petru au fost scrise în contextul a ceea ce înseamnă a fi credincios; ele nu constituie un comentariu cu privire la starea morților.

5 Citește Apocalipsa 6:9-11. Cum pot striga de „sub altar” „sufletele” martirilor morți?

Ruperea celei de-a cincea peceti din Apocalipsa dezvăluie o scenă neobișnuită. Sufletele martirilor sunt văzute, metaforic vorbind, „sub altar” strigând către Dumnezeu după răzbunare (Apoc. 6:9-11). Unii comentatori tind să identifice acest „altar” cu altarul tămâierii menționat în legătură cu a șaptea pecete (Apoc. 8:1-6). Dar referirea la „sânge” (în loc de „tămâie”) din Apocalipsa 6:9-11 ne face să vedem aici o trimitere la altarul pentru arderea-de-tot, pe care se vărsa sângele jertfelor (Lev. 4:18,30,34). După cum se obișnuia ca altarul să fie uns cu sângele jertfelor, și sângele martirilor s-a vărsat simbolic pe altarul lui Dumnezeu, când martirii și-au pierdut viața rămânând credincioși Cuvântului lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus (Apoc. 6:9; vezi și Apoc. 12:17; 14:12). Și „sufletele” de sub altar reprezintă un simbol. Luat literal, ar trebui să concluzionăm că martirii nu sunt pe deplin fericiți în cer, fiindcă încă strigă să fie răzbunați. Nu prea par să se bucure de răsplata mântuirii, nu-i așa? Dorința de răzbunare îți poate face viața foarte nefericită. Dar să îți faci nefericită și moartea?

Este important să ne amintim că Ioan nu a văzut cerul așa cum este în realitate. „Nu există cai albi, roșii, negri sau galbeni, călăriți de războinici. Isus nu apare acolo sub forma unui miel cu o rană de cuțit care sângerează. Cele patru fiare nu reprezintă creaturi înaripate reale cu trăsăturile specifice respectivelor animale. [...] În același fel, nu există «suflete» care stau sub vreun altar din cer. Întreaga scenă constituia o reprezentare plastică și simbolică” (*Comentariul biblic adventist*, vol. 7, p. 778). George E. Ladd, neadventist fiind, nota: „În exemplul de față [Apoc. 6:9-11], altarul este clar cel al jertfelor, pe care se vărsa sângele jertfei. Faptul că Ioan a văzut sufletele martirilor *sub altar* nu are nicio legătură cu starea morților sau cu situația lor din stadiul intermediar; este doar un mod viu de a reprezenta faptul că ei au fost martirizați în Numele Dumnezeului lor” (*A Commentary on the Revelation of John*, p. 103).

Cine (mai ales dintre victimele nedreptății) nu a strigat să se facă dreptate? De ce noi, prin credință, trebuie să avem încredere că în final dreptatea, care lipsește atât de mult în această lume, se va face negreșit? Ce mângâiere găsești în această promisiune minunată?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, capitolul 21; *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolul 78; *Principiile fundamentale ale educației creștine*, capitolul „Profesorii – exemple de integritate creștină”

„În parabola despre omul bogat și săracul Lazăr, Domnul Hristos arată că destinul veșnic al oamenilor este hotărât în timpul acestei vieți. Harul lui Dumnezeu îi este oferit fiecărui suflet de-a lungul timpului de probă. Dar, dacă își risipesc ocaziile, dedicându-se satisfacțiilor egoiste, oamenii se despart singuri de viața veșnică. După moarte nu le va mai fi acordat niciun alt timp de probă. Oamenii așază, prin propria alegere, o prăpastie de netrecut între ei și Dumnezeu” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 260).

„Când martirajul părea singura cale de a scăpa de chin, primii creștini se bucurau că erau considerați demni să sufere pentru Hristos, care a fost crucificat pentru ei. Exemplul lor valoros va fi o mângâiere și o încurajare pentru poporul lui Dumnezeu care va trece printr-un timp de criză cum nu a mai fost niciodată” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 213).

Studiu zilnic: 1 Împărați 13 – 19;
Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 10

1. Cât timp au stat unul lângă altul măgarul și leul din 1 Împărați 17?

2. Ce expresie folosește autorul cărții 1 Împărați pentru a descrie păcatul dintre David și Bat-Şeba?

3. Ce meniu zilnic primea Ilie lângă pâraul Cherit, când și de câte ori?

4. Ce a mâncat Ilie înainte de a călători spre muntele lui Dumnezeu?

5. Care este sfatul pentru rugăciunile lungi și rostite cu voce puternică?

Privire generală

Acest studiu analizează pasajele biblice indicate de unii că ar susține nemurirea sufletului și/sau existența unui iad care arde veșnic. Pasajele sunt următoarele:

- (1) Luca 16:19-31** – o parabolă despre un om bogat și un om sărac, pe nume Lazăr. Deși unii susțin că această parabolă este o descriere literală a vieții de după moarte, un studiu mai aprofundat asupra contextului demonstrează că Isus a folosit mai degrabă parabola pentru (a) a arăta că statutul de bogat nu garantează intrarea în cer și (b) a-i îndemna pe oameni să asculte de Scripturi.
- (2) Luca 23:43** – Isus îi spune tâlharului de pe cruce: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.” La o comparare cu alte pasaje, în care Isus afirmă că nu Se suie încă la Dumnezeu în duminica învierii (Ioan 20:17) și că noi vom fi cu El după ce Se va întoarce să ne ia (Ioan 14:1-3), reiese clar că Isus nu promite că El și tâlharul aveau să se întâlnească în cer chiar în acea zi. Mai degrabă, tâlharul va merge în cer după înviere. Întreaga propoziție a lui Isus este fără echivoc: „Îți spun astăzi: vei fi cu Mine în rai” (EDCR, notă la Luca 23:43).
- (3) Filipeni 1:21-24 și 1 Tesaloniceni 4:13-18** – Pavel spune că el abia așteaptă să fie „cu Domnul”, dar nu precizează intervalul de timp dintre moartea și învierea sa.
- (4) 1 Petru 3:13-20** – Faptul că Isus le-a predicat „duhurilor din închisoare [...] în zilele lui Noe” nu înseamnă că El a transmis personal un mesaj antediluvienilor neascultători din iad, ci constituie, în schimb, o avertizare cu privire la închisoarea păcatului, rostită de Noe prin Duhul Sfânt.
- (5) Apocalipsa 6:9-11** – Sufletele martirilor care strigă după dreptate de sub altarul arderilor-de-tot nu sunt suflete în sens literal; acestea sunt un simbol al acelor care au fost omorâți datorită credințioșiei lor față de Dumnezeu.

Comentariu

Să analizăm mai îndeaproape două dintre pasajele studiate în această săptămână: **(1)** bogatul și Lazăr (Luca 16:19-31) și **(2)** sufletele martirilor care strigă după răzbunare (Apocalipsa 6:9-11).

Bogatul și Lazăr (Luca 16:19-31)

Isus a povestit despre omul bogat și despre Lazăr pentru a demonstra cât de importante sunt alegerile pe care le facem cât suntem în viață. Isus nu a spus această ilustrație ca să ne ofere informații despre viața de după moarte. Persoana sau lucrul căruia îi suntem consacrați aici – fie că e vorba sau nu de Hristos – nu se mai poate schimba după moarte (Evrei 9:27).

Mai mult, parabola subliniază că, dacă cineva nu are grijă să se lase învățat de Scripturi, atunci, și dacă ar vedea pe un om sculându-se dintre morți, nu va fi convins să creadă. Cu alte cuvinte, dacă un om are acces la Scripturi și cu toate acestea nu își schimbă comportamentul, și în cazul în care ar veni cineva la el să-i spună despre un iad îngrozitor, tot nu ar conta pentru el. Isus exprimă clar că un om fie are o inimă deschisă față de Dumnezeu, fie o inimă împietrită și că doar atitudinea sau deschiderea inimii lui față de Dumnezeu va fi elementul care îl va duce la pocăință și la o viață schimbată (Ezechiel 36:26,27). Nu avem nicio scuză, pentru că toți avem nevoie de Scripturile care ne spun despre Dumnezeu (Luca 16:29-31).

Nimic din contextul acestei parabole nu sugerează că Isus aborda aici starea morților. În schimb, în pasajul anterior, Isus predică despre egoism, câștigul necinstit și buna administrare, cu precădere a banilor. Apoi, El trece la pilda despre bogat și Lazăr, subliniind că bogăția nu garantează o veșnicie fericită în cer. Cu alte cuvinte, viața veșnică se bazează pe acceptarea lucrării mântuitoare a lui Hristos în dreptul nostru. Moise și prorocii au arătat spre Mesia.

Unii au protestat că această povestire nu ar trebui numită parabolă fiindcă începe cu: „Era un om bogat”, în loc să se specifice că este o pildă. Dar acest argument nu ține, pentru că mai sunt și alte parabole care încep în același fel, precum pilda precedentă, care începe cu aceeași expresie: „Un om bogat avea...” (Luca 16:1).

Și detaliile povestirii demonstrează cât de neîntemeiată este ideea de iad arzând. În primul rând, ar fi imposibil ca cineva ars de viu să simtă că se răcorește doar pentru că limba îi este atinsă de un deget înmuiat în apă. Pe deasupra, distanța mică dintre rai și iad ar face imposibilă fericirea cuiva în ceruri dacă ar putea, în orice moment, să aibă o conversație cu cineva drag chiar în apropierea lui, care ar arde o veșnicie. Promisiunea din cartea Apocalipsa că nu vor mai fi nici durere, nici tân-guire, nici lacrimi în cer nu s-ar mai împlini niciodată (Apocalipsa 21:4).

Putem să fim recunoscători că această parabolă nu reprezintă realitatea. Noi slujim unui Dumnezeu care nu torturează pe nimeni pe vecie. Roy Gane enumeră trei probleme majore în legătură cu un iad care arde veșnic:

- (1) „Oare Dumnezeu le va da fructe din pomul vieții celor nelegiuiți ca să-i țină vii în iad? Dacă da, acest lucru ar fi în contradicție cu învățătura biblică potrivit căreia doar mântuiții se bucură de dreptul la rodul acestui pom (Apocalipsa 22:14). Este de luat în considerare capitolul 3 din Geneza, unde Dumnezeu le-a interzis lui Adam și Evei, care tocmai păcătuiseră, accesul la pomul vieții tocmai pentru a-i împiedica să trăiască veșnic (Apocalipsa 22:22-24) și, drept urmare, ei au murit (Geneza 5:5 cu privire la moartea lui Adam).
- (2) În Apocalipsa 20, «iazul de foc» care îi distruge pe cei nelegiuiți acoperă o suprafață mare a pământului din jurul Noului Ierusalim (Apocalipsa 20:8-10). Nu există niciun indiciu în Apocalipsa 21 și 22 că «iazul» topit rămâne un element definitiv al noului pământ.
- (3) Aceia care sunt aruncați în «iazul de foc» suferă «moartea a doua», care este ultima moarte (Apocalipsa 20:14,15; 21:8). Prin urmare, ei mor; nu continuă să trăiască veșnic într-o suferință infernală” (Roy Gane, „Atonement Forever in God’s New Heaven and New Earth”, în *Salvation: Contours of Adventist Soteriology*, p. 255, 256).

Sufletele martirilor (Apocalipsa 6:9-11)

Dat fiind că se face referire la înjunghiere și la sânge, altarul menționat aici este altarul pentru arderea-de-tot mai degrabă decât altarul tămâierii. Deoarece sângele animalelor era vărsat la picioarele altarului, la fel sângele sfinților a fost oferit simbolic lui Dumnezeu ca o jertfă. Sfinții de sub altar au murit datorită mărturiei lor credincioase față de Evanghelie. Deși a fost o tragedie, moartea lor reprezintă și un triumf fiindcă ei au murit în Hristos (Apocalipsa 14:13).

„Sufletele” strigă după răzbunare în sensul de a li se face dreptate legală. „Lui Dumnezeu I se cere să conducă un proces legal care să se încheie cu un verdict ce le va face dreptate sfinților martirizați” (Joel N. Musvosvi, *Vengeance in the Apocalypse*, Andrews University Seminary Doctoral Dissertation Series 17, 1993, p. 232). Sfinții au fost persecutați pe nedrept și au murit fiindcă I-au fost credincioși lui Dumnezeu și s-au consacrat cu înflăcărare predicării Evangheliei. Dreptatea după care ei strigă le aparține, dar, mai important, strigă și ca să se vadă caracterul lui Dumnezeu ca adevărat, sfânt și drept.

Există câteva motive pentru care acești sfinți nu ar trebui considerați „suflete” în sens literal care strigă la Dumnezeu, ci mai degrabă o reprezentare simbolică a sângelui sfinților care strigă după dreptate.

În primul rând, este semnificativ faptul că altarul pentru arderea-de-tot se afla în curtea templului, deoarece, după cum punctează Ranko Stefanovic, aceasta înseamnă „că scena prezentată aici nu are loc în templul din cer, ci pe pământ” (*Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, Andrews University Press, 2009, p. 244). Astfel, curtea exterioară simbolizează pământul. Prin urmare, „sufletele celor ce fuseseră înjunghiați” strigă de pe pământ și nu pot fi deci duhuri care sunt „vii” în ceruri.

În al doilea rând, după ce sfinților le sunt date haine albe, care reprezintă neprihănirea lui Hristos, martirilor li se spune să „se mai odihnească puțină vreme”, „până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă”, al fraților și surorilor lor care aveau să fie omorâți cum au fost și ei (Apocalipsa 6:11). Deci li se spune, la propriu, să se mai odihnească puțină vreme. Termenul pentru „odihnă” este *anapauo* și este tradus cu „odihnă, reconfortare, a opri sau chiar a muri”. Mai este folosit și în Apocalipsa 14:13 – „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni [*anapau*] de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează.»” Această categorie de oameni apare din nou atunci când sunt readuși la viață la a doua venire: „Și am văzut sufletelor celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus [...]. Ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani” (Apocalipsa 20:4). Este clar că la momentul acesta ei revin la „viață”. Ei nu erau deja duhuri/spirite vii, altminteri această afirmație ar fi nenecesară. Așadar, descrierea „odihnei” lor pentru puțină vreme, atunci când este combinată cu ideea de „somm”, folosită în Biblie pentru ideea de moarte, îl ajută pe cititor să înțeleagă că sfinții decapitați mai trebuiau să stea în mormintele lor încă puțină vreme, adică până la a doua venire a lui Hristos.

Aplicație

- 1 Deoarece ideea principală din pilda despre bogatul nemilostiv și Lazăr este aceea de a rămâne la învățăturile Scripturii și de a le lăsa să ne schimbe viața, tu ce crezi că ai nevoie să-L lași pe Dumnezeu să-ți spună? Ceva legat de acumularea de bunuri materiale, bogății și trăirea unei vieți în lux, ca omul bogat? Sau despre cu totul alte lucruri? Poate despre egoismul ascuns în alte forme? Poftești după ce au alții în loc să fii

mulțumit cu propriile lucruri? Ai convingerea că propriile opinii și metode sunt cele mai bune? În ce domeniu al vieții ai nevoie de puterea lui Dumnezeu care să te schimbe? Ia-ți timp pentru a preda totul lui Dumnezeu în rugăciune.

2 Moartea de martir nu este ceva ce ne dorim. Dar Isus a zis: „Cine își va păstra viața o va pierde și cine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga” (Matei 10:39). Putem ajunge atât de preocupați să nu ne pierdem viața, încât să uităm de misiunea noastră de a le spune altora despre Isus. Cum putem pune această misiune pe primul loc?

3 Ce putem învăța despre diferența dintre a striga după răzbunare umană și a striga ca Dumnezeu să facă dreptate divină? Cum să facem să lăsăm mai mult lucrurile în mâna lui Dumnezeu și să avem încredere că El Se va îngriji de aspectele ce țin de viața noastră?

26 noiembrie – 2 decembrie

Flăcările iadului

Sabat după-amiază

De memorat: „Cercetați _____ lucrurile și păstrați _____”
(1 Tesaloniceni 5:21).

În faimoasa operă *Divina comedie*, a poetului italian Dante Alighieri (1265-1321), este vorba despre o călătorie fictivă a sufletului după moarte. Sufletul mergea fie în infern, iad, în inima pământului; fie în purgatoriu, unde duhul se putea purifica și astfel devenea demn de înălțarea la cer; fie în rai, în însăși prezența lui Dumnezeu.

Deși este doar o ficțiune, poemul lui Dante a ajuns să aibă o mare influență asupra teologiei creștine, în special a teologiei romano-catolice. Ideea de bază că sufletul nemuritor merge fie în infern, fie în purgatoriu, fie în paradis constituie piatra de temelie a acestei biserici. Multe confesiuni protestante conservatoare cred și ele în existența unui suflet nemuritor, care după moarte fie urcă spre rai, fie coboară în iad. În definitiv, dacă sufletul omului nu moare niciodată, atunci trebuie să meargă undeva după ce trupul moare. Pe scurt, o înțelegere greșită a naturii umane a dus la crunte erezii teologice.

De înțeles: Care sunt o parte din teoriile greșite despre ce se întâmplă după moarte și care este perspectiva biblică.

2 – 10 decembrie: Săptămâna de Rugăciune

1 **Compară Marcu 9:42-48 cu Isaia 66:24. Cum înțelegi expresia „viermele lor nu moare”?** _____

Unii interpretează substantivul la singular „vierme” (Marcu 9:48) ca o trimitere la presupusul suflet, sau duh, dezbrăcat de trup al celor răi, care după moarte ar zbura în iad, unde nu ar muri niciodată și ar îndura chinul veșnic. Dar această interpretare nu reflectă conceptul biblic de moarte ca stare în care omul nu mai știe nimic; totodată ignoră și contextul veterotestamentar al acestui pasaj. De fapt, „«viermele», la singular, este folosit la modul general pentru a indica «viermii» – nu semnifică un singur vierme. Termenul se referă la viermii care se hrănesc din corpurile în descompunere” (Robert G. Bratcher, Eugene A. Nida, *A Translator’s Handbook on the Gospel of Mark*, p. 304). Această figură de stil se numește „metonimie”.

În Marcu 9:48 Isus citează Isaia 66:24. Recitește **Isaia 66:24**. Această scenă metaforică înfiorătoare descrie un câmp de luptă în care vrăjmașii lui Dumnezeu sunt morți, decimați. Corpurile care nu au fost mistuite de foc intră în putrefacție sub acțiunea viermilor sau poate sunt consumate mai întâi de viermi și apoi de foc. Oricum ar fi, nu există nicio referire la vreun suflet care să scape de distrugerea corpului și să își ia zborul spre iad.

Dar cum rămâne cu viermele care nu moare niciodată? Limbajul metaforic din Isaia 66:24 (citat în Marcu 9:48) nu transmite că acei viermi ar fi nemuritori. Ci accentul se pune pe faptul că viermii nu își lasă treaba neterminată. Cu alte cuvinte, ei continuă să devoreze trupurile celor răi până ce sunt distruse. În schimb, copiii credincioși ai lui Dumnezeu vor locui bucuroși în ceruri noi și pe un pământ nou și I se vor închina lui Dumnezeu chiar în prezența Lui (Isaia 66:22,23). Date fiind aceste destine diferite, nu ne miră afirmația lui Isus că va fi mai bine pentru cineva să intre în Împărăția lui Dumnezeu fără o parte esențială din corp – fără o mână, un picior sau chiar fără un ochi – decât să aibă un corp întreg care va fi distrus de viermi și de foc (Marcu 9:42-48).

În final, vom fi ori în totalitate salvați, ori în totalitate pierduți. Nu există cale de mijloc. Vom avea viața veșnică sau ne vom confrunta cu nimicirea veșnică. Ce alegeri trebuie să faci azi?

În broșura pentru copii intitulată „Priveliștea iadului” (engl., *The Sight of Hell*), preotul romano-catolic John Furniss (1809-1865) ilustra chinul veșnic prin intermediul unei mingi uriașe de fier masiv, mai mare decât cerul și pământul. „O pasăre vine o dată la o sută de milioane de ani și doar atinge mingea uriașă de fier cu o pană din aripile ei.” Autorul susține că arderea păcătoșilor în iad continuă chiar și după ce respectiva minge de fier este roasă de atingerile ocazionale ale penelor. Partea tristă este că mulți protestanți din ziua de azi cred în ceva similar care li se întâmplă celor pierduți.

2 Citește Maleahi 4:1 și Iuda 7. Cum ne ajută aceste texte să înțelegem noțiunea de foc veșnic sau ideea, exprimată de Isus, că cel pierdut va merge în „focul veșnic” (Matei 18:8) sau în „focul care nu se stinge” (Marcu 9:43)?

Termenul „veșnic” (ebr., *'olam*; gr., *aion, aionios*) are diferite sensuri, în funcție de context. De exemplu, când este asociat cu Dumnezeu (Deut. 33:27, „cel veșnic”), exprimă veșnicia Sa. Când se referă la oameni (Exodul 21:6, „pentru totdeauna”), este limitat la durata de viață a oamenilor. Atunci când descrie focul (Matei 18:8; 25:41, „cel veșnic”), sugerează că acesta nu se va stinge până nu va mistui cu totul ceea ce arde. Aceasta înseamnă că focul veșnic va fi „veșnic” în sensul că îi va mistui pe cei nelegiuiți total și ireversibil, nelăsând „nici rădăcină, nici ramură” (Maleahi 4:1). Teoria unei pedepse fără sfârșit aplicate celor nelegiuiți are implicații serioase. Dacă cei răi sunt pedepsiți veșnic, atunci răul nu va fi niciodată eradicat. De asemenea, viața omului derivă din Dumnezeu (Deut. 32:39; Ps. 36:9), care nu dorește „moartea păcătosului” (Ezechiel 33:11). Atunci de ce ar continua El să susțină viața celor răi? Doar ca să sufere în chinuri nesfârșite? Nu ar fi mai logic ca El să pună capăt existenței lor și gata? Dacă cei răi vor fi pedepsiți „după faptele lor” (Apoc. 20:12), atunci de ce o viață scurtă de om să fie pedepsită la nesfârșit? Toate referirile pe care Biblia le face la „focul veșnic” ar trebui văzute ca trimiteri la „iazul de foc” de după cei o mie de ani din Apocalipsa 20 (vezi studiul 13). Deci este nebiblic să vorbim despre un iad deja prezent care arde mereu.

Oricât de groaznice ar fi văpăile iadului, cum transmite conceptul de iad adevărul despre iubirea lui Dumnezeu, mai ales în contrast cu ideea de chin veșnic?

Biserica Romano-Catolică susține că morții care nu merită iadul, dar care nu sunt pregătiți încă pentru rai se pot purifica de păcate în purgatoriu, iar apoi pot urca în rai. Suferințele lor din purgatoriu pot fi reduse cu ajutorul rugăciunilor și al penitențelor din partea celor dragi. *Catehismul Bisericii Catolice* vorbește clar despre purgatoriu: „Toți cei care mor în harul și prietenia lui Dumnezeu, dar încă nu sunt curățiți cu desăvârșire au în adevăr asigurarea salvării veșnice; dar, după moarte, ei trec prin procesul purificării, ca să dobândească sfințenia necesară pentru a intra în bucuria cerului” (*Catechism of the Catholic Church*, 1995, p. 291). Apoi se mai spune și că suferințele lor pot fi ușurate de rugăciunile celor dragi, precum și de alte fapte făcute în numele morților. „Biserica mai recomandă și pomenile, indulgențele și actele de penitență înfăptuite pentru cei morți” (*Ibidem*).

3 Citește **Eclesiastul 9:10**; **Ezechiel 18:20-22** și **Evrei 9:26,27**. Cum resping aceste pasaje teoria purgatorului?

Doctrina despre purgatoriu combină noțiunea păgână de iad în flăcări cu practica păgână a rugăciunilor pentru morți. Această dogmă este inacceptabilă pentru cei care cred învățăturile Bibliei, conform cărora: **(1)** morții se odihnesc în mormântul lor fără să știe nimic (Ecles. 9:10), **(2)** neprihănirea unui om păcătos nu poate fi transferată asupra altui om păcătos (Ezech. 18:20-22), **(3)** singurul nostru Mijlocitor este Isus Hristos (1 Tim. 2:5) și **(4)** moartea este urmată de judecata finală, fără o a doua șansă de pocăință (Evrei 9:27).

O și mai gravă implicație a teoriei nebiblice a purgatorului este că se distorsionează caracterul lui Dumnezeu. De fapt, „lucrarea lui Satana de la căderea lui este să Îl interpreteze greșit pe Tatăl nostru ceresc. El a inspirat doctrina despre nemurirea sufletului. [...] Ideea unui iad care arde veșnic a fost opera lui Satana; purgatoriul este invenția lui. Aceste învățături denaturează caracterul lui Dumnezeu, pentru ca El să fie considerat sever, răzbunător, arbitrar și neiertător” (Ellen G. White, *Manuscrisul 51*, 1890). În locul ideii că morții dorm, așteptând revenirea lui Isus, a apărut ideea că ei sunt în purgatoriu, suferind până când cineva reușește să-i scoată de acolo.

Ce ne învață ereziile ca purgatoriul sau chinul veșnic despre importanța doctrinei corecte? De ce și ceea ce credem este important, nu doar în cine credem?

Deși nu acceptă învățătura despre purgatoriu, mulți protestanți cred totuși că sufletele morților drepti se bucură deja de rai în prezența lui Dumnezeu. Unii susțin că aceste „suflete” sunt doar duhuri fără trup, în timp ce alții cred că acestea sunt duhuri fără trup, dar acoperite de un corp spiritual de slavă. Oricare ar fi presupusa stare metafizică a acestor morți „vii”, aceste teorii subminează doctrina biblică a învierii și judecării finale a morților. De ce să mai existe o înviere și o judecată (Apocalipsa 20:12-14), dacă sufletele celor drepti s-ar bucura deja de rai?

4 Citește Faptele 2:29,34,35 și 1 Corinteni 15:16-18. Ce lumină aduc aceste pasaje cu privire la starea morților și a celor care așteaptă învierea?

Biblia spune că toate ființele care sunt deja în cer au fost **(1)** fie strămutate în cer de vii, ca în cazul lui Enoh (Geneza 5:24) și al lui Ilie (2 Împărați 2:9-11), **(2)** fie au fost înviate, ca Moise (Iuda 9) și ca oamenii înviați odată cu Hristos (Matei 27:51-53). După cum am văzut deja, sufletele „de sub altar” care strigă la Dumnezeu după răzbunare (Apocalipsa 6:9-11) reprezintă doar o metaforă a dreptății, nu o dovadă a nemuririi naturale a sufletului. În caz contrar, chiar nu s-ar putea spune că acești oameni se bucură de răsplata lor veșnică.

În realitate, mormântul este un loc de odihnă pentru cei morți, care, fără să fie conștienți de nimic, așteaptă învierea, când le va fi redată existența conștientă. Morții, chiar și morții cei drepti, nu sunt suflete fără trup plutind prin cer și așteptând cu răbdare să se reunească cu trupurile lor la învierea de la sfârșitul timpului. În plus, ce ar mai însemna cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 15:18 (unde afirmă că, dacă nu ar fi o înviere a morților, atunci cei ce au adormit în Hristos ar fi pierduți)? Cum să fie pierduți dacă ei s-ar afla deja în starea de beatitudine din cer și ar fi acolo de mult, de când au murit? Doctrina-cheie din Noul Testament, cea a învierii la revenirea lui Isus, este anulată de falsa învățătură că morții cei drepti își iau zborul spre răsplata veșnică imediat ce mor. Totuși auzim mereu acest lucru, mai ales la înmormântări.

Cum îi ajută pe oameni vestea bună că morții dorm în pământ, în sensul că ei se odihnesc într-adevăr și nu mai știu ce este durerea?

5 Citește 1 Ioan 5:3-12. De ce apostolul Ioan limitează viața veșnică doar la aceia care Îl au pe Fiul?

Doctrina biblică a nemuririi condiționate a omului – spre deosebire de teoria nebiblică a nemuririi naturale a sufletului – este prezentată clar în 1 Ioan 5:11,12. Pentru a înțelege acest pasaj important, trebuie să ne amintim că numai Dumnezeu are „nemurirea” (1 Timotei 6:15,16) și este singura Sursă a vieții (Psalmii 36:9; Coloseni 1:15-17; Evrei 1:2).

Când păcatul a intrat în lume prin căderea lui Adam și a Evei (Geneza 3), ei și toți urmașii lor (inclusiv noi) am ajuns sub blestemul morții fizice și am pierdut darul vieții veșnice. Dar Dumnezeu nostru iubitor a pus în aplicare planul de mântuire, pentru ca oamenii să își recapete viața veșnică, viața care trebuia să fie a lor de la început. Pavel afirmă: „În El, Dumnezeu ne-a ales *înainte de întemeierea lumii*, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui” (Efeseni 1:4) și explică: „După cum printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea”, la fel, printr-un „singur om, adică în Isus Hristos”, darul prețios al vieții veșnice a fost pus la dispoziția tuturor oamenilor (Romani 5:12,15; vezi 12-21). Aici, Pavel face o referire clară la omul Adam care a adus păcatul și moartea în lumea noastră. Fără acel moment al căderii în păcat, nu s-ar înțelege istoria cuprinsă mai departe în Biblie.

Apostolul Ioan adaugă: „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5:11,12). Întregul tablou se clarifică în lumina afirmațiilor lui Isus: „Oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40) și „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25). Aceasta înseamnă că viața veșnică este un dar de la Dumnezeu prin Isus, un dar care ne este garantat în prezent, dar de care ne vom bucura pe deplin doar după învierea celor neprihăniți. Concluzia este foarte simplă: dacă viața veșnică le este oferită doar celor ce sunt în Hristos, atunci cei care nu sunt în El nu au viața veșnică (1 Ioan 5:11,12). În schimb, teoria nemuririi naturale a sufletului acordă viața veșnică – fie în rai, fie în iad – tuturor oamenilor, chiar și celor care nu sunt în Hristos. Oricât de populară ar fi, această învățătură nu este biblică.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, capitolele 33 și 34

„Pe eroarea fundamentală a nemuririi naturale a sufletului se bazează doctrina stării conștiente în moarte, doctrină care, ca și cea a chinului veșnic, este contrară Scripturii, rațiunii și simțului de omenie. Potrivit credinței populare, cei răscumpărați care se află în cer sunt conștienți de tot ce se petrece pe pământ, mai ales de tot ce se întâmplă în viața prietenilor de care s-au despărțit. Dar cum ar putea cei morți să fie fericiți știind necazurile celor vii, fiind martori la păcatele comise de cei dragi și văzându-i cum trec prin atâtea suferințe, dezamăgiri și necazuri în viață? De câtă fericire cerească ar avea parte cei care plutesc deasupra prietenilor lor de pe pământ? O, cât de revoltătoare este credința că, îndată ce suflarea părăsește trupul, sufletul celui nepocăit este încredințat flăcărilor iadului! Ce suferință cumplită trebuie să fie pentru cei care își văd prietenii mergând în mormânt nepregătiți, numai pentru a începe o veșnicie de durere și păcat!” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 545).

Studiu zilnic: 1 Împărați 20 – 2 Împărați 4;
Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 11 (până la par. „Dacă vrem ca rugăciunile noastre să fie ascultate...”)

1. Cine l-a ațâțat pe Ahab să facă mai rău decât alții înaintea Domnului?

2. Ce a exclamat Elisei când Ilie s-a înălțat la cer?

3. De ce anume avea nevoie Elisei ca mâna Domnului să fie peste el și să procească?

4. Ce minuni de înmulțire a făcut profetul Elisei în 2 Împărați 4?

5. **Ce argument este cel mai elocvent în favoarea noastră?**

Privire generală

Destinul veșnic al celor neprihăniți și al celor nelegiuți este descris într-un contrast izbitor. Prima categorie primește viața veșnică, iar cealaltă va suporta sentința dureroasă de condamnare și va fi anihilată în totalitate. Marea minciună despre pedeapsa veșnică și suferința perpetuă a celor răi în iad este întemeiată pe amăgirea satanică rostită în Grădina Edenului: „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4).

Acest text contrazice învățătura biblică referitoare la nemurirea sufletului. Pe baza primei minciuni, cum că neascultarea nu va aduce moarte, s-a clădit o altă amăgire: când mori, doar trupul îți este lipsit de viață, nu și duhul/spiritul. Astfel, dacă omul are un suflet nemuritor sau un duh care nu poate muri, păcătosul va fi veșnic pedepsit de Dumnezeu într-un iad de foc chinuitor. Această viziune înfiorător de negativă Îl prezintă pe Dumnezeu ca un monstru și un tiran. O altă invenție foarte populară îi induce în eroare pe oameni prin falsa speranță că, după ce vor muri, vor trece printr-un proces de purificare și de îmbunătățire, care culminează cu salvarea lor și primirea vieții veșnice în rai. Această minciună elimină responsabilitatea pentru propriile acțiuni din această viață.

Comentariu

Diverse viziuni asupra pedepșirii în iad

Aceste perspective asupra focului veșnic din iad concurează în creștinism:

- 1. Viziunea tradițională:** *Focul iadului îi chinuie pe oameni veșnic, fără încetare.* Iadul ar exista ca un loc real undeva, în lumea de dedesubt, unde un foc real ar chinui sufletele nemuritoare pe vecie. Potrivit acestei perspective, suferința celor nelegiuți urmează imediat după moarte și se întinde pe durata veșniciei.
- 2. Viziunea condiționalistă sau a anihilării:** *Iazul de foc îi mistuie ireversibil și total pe cei nelegiuți, pe îngerii răi și pe diavol la judecata de apoi.* Prin natura lor, ființele umane nu sunt nemuritoare și nu dețin un suflet nemuritor. Ca păcătoși, oamenii sunt condamnați la moarte veșnică dacă nu Îl acceptă pe Isus Hristos ca Mântuitor personal. Nemurirea este condiționată de acceptarea harului lui Dumnezeu și de manifestarea credinței în Isus (Ioan 3:16; 5:24;

Romani 3:21-31; Efeseni 2:1-10). Iadul, infernul, nu este un loc în care sufletele sau duhurile celor răi merg imediat după moarte, ci este înțeles ca un „iaz de foc” în care cei nelegiuți vor fi mistuiți în întregime la sfârșitul istoriei umane (Maleahi 4:1; Matei 25:41; 2 Tesaloniceni 1:6-10; Apocalipsa 20:9,10,14,15). Acest foc, pregătit pentru diavol și pentru îngerii căzuți, îi va anihila, împreună cu cei răi, la judecata finală, sau executorie. Efectele focului sunt definitive. Nimeni nu poate stinge flăcările atâta timp cât ard. Focul are consecințe veșnice și își va atinge scopul: distrugerea răului, a păcatului, a morții, a celor răi, a îngerilor răzvrățiți și a lui Satana însuși. Rezultatul este descris drept „moartea a doua”, din care nu există răscumpărare sau scăpare; moartea a doua este eradicarea răului.

- 3. Viziunea restauraționistă sau universalistă:** *Focul iadului îi va purifica și îi va salva pe toți în cele din urmă.* Universalisții cred că toți oamenii vor fi salvați în final, inclusiv cei nelegiuți, îngerii răi și Satana, fiindcă focul iadului îi va purifica. Această înțelegere se bazează pe recunoașterea faptului că, după moarte, sufletul nemuritor al celor răi nu poate merge imediat în cer, dar va suferi în focul judecării lui Dumnezeu. Acest foc îi va curăța treptat și apoi, la un anumit moment din viitor (momentul exact va depinde de răspunsul fiecărui individ la procesul de purificare), fiecare va fi în sfârșit salvat. (Pentru o evaluare a acestor trei diferite perspective, vezi Jiří Moskala, „The Current Theological Debate Regarding Eternal Punishment in Hell and the Immortality of the Soul”, în *Andrews University Seminary Studies* vol. 53, nr. 1, 2015, p. 91-125.)

Expresii problematice

Există câteva exprimări biblice dificile legate de doctrina despre iad și ele trebuie explicate deoarece adesea sensul lor este scos din context:

(1) Viermele care nu moare (Isaia 66:24)

Cum trebuie să interpretăm formularea biblică: „Căci viermele [ebr., *tola'im*] lor [al celor nelegiuți] nu va muri și focul lor nu se va stinge”? În contextul capitolelor 65 și 66 din Isaia, nelegiuții sunt aceia care nu îi slujesc Domnului, care s-au răzvrătit împotriva Lui (Isaia 66:3) și care, în final, sunt „uciși de Domnul” (Isaia 66:16). În primul rând, descrierea este una fizică. Acești oameni răi pot fi văzuți, au trupuri fizice. Viermii nu consumă suflete sau duhuri imateriale ale celor decedați. În al doilea

rând, nicăieri nu se subînțelege din textul biblic că acești viermi dețin nemurirea. Viermii nu primesc darul vieții veșnice. Nicio minune divină nu este înfăptuită în dreptul lor. În al treilea rând, această imagine a viermilor care devorează trupurile moarte ale celor răi este o metaforă asemănătoare cu imaginea focului care nu se va stinge.

(2) Focul care nu se va stinge (Isaia 66:24)

„Și, când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea, căci viermele lor nu va muri și focul lor *nu se va stinge și vor fi o pricină de groază pentru orice făptură*” (Isaia 66:24, subl. ad.; vezi și Isaia 66:15,17). A stinge un foc înseamnă a-l opri, a-l împiedica să mai ardă sau a-l stopa înainte să-și facă treaba. Astfel, prin extensie, un foc ce „nu se va stinge” înseamnă că nu a fost stins pentru că nu este nicio putere care să-l oprească din ceea ce aduce la îndeplinire: distrugerea totală. Focului nu i se poate opune rezistență sau nu poate fi respins. Astfel, sensul imaginii focului este clar: aceste persoane moarte nu au nicio șansă să trăiască din nou. Judecata asupra celor răi este irevocabilă și înseamnă că sentința lui Dumnezeu de nimicire nu se va opri până când nu se va realiza o mistuire totală. Nu există nicio scăpare din această moarte definitivă. Nimeni nu îi poate salva pe cei răi de la acest sfârșit teribil. Nicio răsturnare de situație nu este posibilă. Sentința este finală, definitivă, iar distrugerea, totală. Nu va fi întreruptă până când trupurile nu vor pieri; în acest fel, destinul final al celor nelegiuți este irevocabil și definitiv. Berry Webb exprimă următoarea concluzie în legătură cu versetul 24 din Isaia 66: „Așa cum e exprimat, pare să descrie distrugerea totală în loc de chinul veșnic. Trupurile sunt moarte” (*The Message of Isaiah: On Eagles' Wings*, Inter-Varsity Press, 1996, p. 251).

Profetul Isaia explică distrugerea finală, și totală, a Edomului și o descrie în termenii obișnuiți ai focului care va mistui Edomul. Focul arde zi și noapte; „nu se va stinge”; „fumul lui se va înălța în veci” și astfel se va preface în „pucioasă” (Isaia 34:10,9). Ulterior, această imagine va fi preluată și aplicată clar în Apocalipsa 14:10,11 și Apocalipsa 20:10, în pasaje încărcate de simbolism. Limbajul este metaforic și face trimitere la sentința lui Dumnezeu de distrugere ireversibilă și totală. În mod similar, Ezechiel afirmă: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Iată, voi aprinde un foc în tine care *va mistui* orice copac verde și orice copac uscat: nimeni nu va putea stinge flacăra aprinsă și totul va fi ars de ea, de

la miazăzi până la miazănoapte. Și orice făptură va vedea că Eu, Domnul, l-am aprins, și nu se va stinge nicidecum!» (Ezechiel 20:47,48; subl. ad.; vezi Ieremia 7:20).

Ralph Bowels își încheie interpretarea versetului 11 din Apocalipsa 14 cu următoarea concluzie: „Interpretarea tradițională a elementelor din acest verset omite structura paralelei răsturnate din Apocalipsa 14:9-11. Când se observă chiasmul, se vede că sensul textului nu confirmă ideea de «chin veșnic». În schimb, textul acesta se armonizează cu interpretarea conceptului de nemurire condiționată. Conform acestuia, Dumnezeu îi va aduce în cele din urmă și în totalitate pe dușmanii Lui la judecată, urmarea fiind distrugerea absolută, exterminarea” („Does Revelation 14:11 Teach Eternal Torment? Examining a Proof-Text on Hell”, în *Evangelical Quarterly* vol. 73, nr. 1, 2001, p. 36).

Focul înțeles ca judecata lui Dumnezeu implică faptul că urmarea lui este veșnică și că pentru rău nu mai există posibilitatea de revenire. Soarta răului va fi sub controlul lui Dumnezeu pe vecie. Răul nu va mai apărea a doua oară, este eliminat cu desăvârșire și nu va mai exista. Distrugerea lui este totală. Dumnezeu nu va întreține în mod miraculos un foc nici nu îi va menține în viață în vreun fel, într-o anumită formă veșnică, pe cei nelegiuți, pe îngerii căzuți și pe diavol ca să îi pedepsească la nesfârșit. Această amăgire abordează foarte speculativ învățătura biblică referitoare la punerea în aplicare a judecății. După cum înainte de răzvrătirea lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu a existat o armonie perfectă în cer, la fel va fi din nou când răul și toate formele lui vor fi distruse.

(3) Veșnic, pentru totdeauna, pururea

Termenii „veșnic” și „etern” (ebr., *'olam*) au un pronunțat caracter relativ în Sfintele Scripturi. Au trei sensuri posibile: (1) „veșnicie” cu un început și un sfârșit (de exemplu, sclavii din Exodul 21:6 – *'olam* are în acest context sensul de „pe viață”; preoția din Exodul 40:15; Numeri 25:13); (2) „veșnicie” cu un început, dar fără un sfârșit (viața veșnică a tuturor celor răscumpărați; vezi Marcu 10:30; Ioan 3:16,36; Ioan 5:24) și, în final, (3) veșnicie fără început și fără sfârșit (care îi aparține doar lui Dumnezeu; vezi 1 Timotei 6:16; compară cu Deuteronomul 33:27). Contextul textului este cel care stabilește întotdeauna sensul precis al termenului folosit cu sensul de veșnic. Celor care cred în Dumnezeu, nemurirea le este oferită ca un dar prin Isus Hristos (Ioan 11:26; Coloseni 3:3,4).

(4) Termenul „ocară” din Daniel 12:2

„Și mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2). Termenul „ocară” (ebr., *dera'on*, „repulsie, aversiune, dezgust”) este folosit în Biblia ebraică doar în Daniel 12:2 și în Isaia 66:24. Sensul acestui termen este garantat de contextul textului: este vorba despre condamnare în raport cu judecata și cu învierea. Daniel vorbește despre condamnarea veșnică și rușinea celor răi, iar Isaia explică faptul că cei nelegiuiți vor fi distruși din cauză că nimeni nu poate opri focul mistuitor din a-și atinge scopul nimicirii. Oamenii răzvrățiți, nepocăiți sunt condamnați la o inexistență eternă, dar celor neprihăniți le este oferită viața veșnică.

Aplicație

- 1 Care este diferența dintre viziunea populară despre iad și tabloul biblic despre iazul de foc? Este iazul de foc real? Sau este doar figură de stil? Dezbateți în cadrul grupei.
- 2 Cum le poți explica membrilor grupei tale într-un limbaj simplu că oamenii nu merg în rai sau în iad (ori în purgatoriu) imediat după ce mor? Cum ar putea fi aceasta o veste bună?
- 3 Putem scăpa de focul iadului? De ce da sau de ce nu? Dacă da, explică modul în care Dumnezeu va face ca această posibilitate să devină o realitate în viața noastră.

3 – 9 decembrie

Înșelăciunile de la sfârșitul timpului

Sabat după-amiază

De memorat: „Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un _____ . Nu este mare lucru dar dacă și _____ se prefac în _____ ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor” (2 Corinteni 11:14,15).

Lumea noastră actuală a ajuns o amestecătură de supranatural și mistic, sub influența filmelor de la Hollywood, care nu are nicio problemă să producă filme pe teme religioase și mistice într-un ghiveci de rătăcire și amăgire. Vechea minciună „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4) a inspirat multe din cele mai citite cărți și cele mai vizionate filme ale ultimilor zece ani, precum și multe jocuri video. Fără îndoială, suntem expuși și ispitiți la vederea acestui tărâm fermecat al lui Satana, care se poate prezenta într-o multitudine de forme, iar în unele cazuri se prezintă ascuns chiar sub poleiala științei.

Unele dintre cele mai înșelătoare fenomene sunt așa-zisele „experiențe din preajma morții”, când cei care au „murit” s-au reîntors la viață cu povești despre viața de dincolo. Mulți iau aceste manifestări drept o dovadă a nemuririi sufletului.

De înțeles: Amăgirile din vremea sfârșitului, inclusiv misticismul, experiențele din preajma morții, reîncarnarea, necromanția, cultul strămoșilor și altele sunt subiecte periculoase de care ar trebui să fim conștienți, dar fără a ne lăsa influențați de ele.

2 – 10 decembrie: Săptămâna de Rugăciune

10 decembrie: Dar pentru Săptămâna de Rugăciune (colectă)

Lumea noastră a fost inundată de valurile puternice ale misticismului. Termenul „misticism” înglobează o diversitate de idei. Din perspectivă religioasă, înseamnă unirea dintre individ și divinitate sau Absolut, într-un fel de experiență spirituală sau transă. Acest fenomen caracterizează închinarea inclusiv în unele biserici. Manifestările misticismului pot varia ca formă și intensitate, dar întotdeauna au tendința de a înlocui autoritatea Cuvântului scris al lui Dumnezeu cu experiențele subiective ale individului. Biblia își pierde mult din rolul ei de a indica învățăturile adevărate, iar creștinul rămâne vulnerabil în fața propriilor experiențe. Acest gen de religie subiectivă nu oferă protecție împotriva amăgirilor, mai ales a acelorora din vremea sfârșitului.

1 În lumina cuvintelor lui Isus din **Matei 7:21-27**, ce înseamnă să ne zidim casa spirituală „pe stâncă”, nu „pe nisip”?

Există o tendință puternică în lumea creștină postmodernă de a minimaliza relevanța învățăturilor biblice, considerate ecouri serbede ale unei forme învechite de religie. În acest demers, *învățăturile* Domnului Hristos sunt artificial înlocuite cu *persoana* Domnului Hristos – pe baza argumentului că, de exemplu, unele relatări biblice nu pot fi adevărate fiindcă Isus, așa cum e înțeles de postmoderni, nu ar fi permis niciodată să se întâmple după cum este scris. Sentimentele și gusturile personale ajung să devină criteriu de interpretare a Scripturilor sau chiar de respingere evidentă a ceea ce învață Biblia, deseori chiar în legătură cu ascultarea de Dumnezeu, despre care Isus a spus că este esențială pentru ca cineva să-și zidească propria casă pe stâncă.

Aceia care consideră că nu contează ce cred ca doctrină atâta timp cât cred în Isus Hristos se află pe un teren periculos. Inchizitorii catolici care au condamnat la moarte un număr incalculabil de protestanți au crezut în Isus Hristos. Cei care au „scos draci” în numele lui Isus (Matei 7:22) crezuseră în El. „Afirmția că nu este deloc important ce cred oamenii este una dintre cele mai reușite înșelăciuni ale lui Satana. El știe că, atunci când este acceptat cu iubire, adevărul sfințește sufletul. De aceea el caută continuu să-l înlocuiască prin teorii false, mituri și o altă evanghelie” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 520).

Cum putem lupta împotriva tendinței de a ne lăsa emoțiile și dorințele să ne determine să acționăm contrar Bibliei?

Un argument popular în sprijinul ideii de nemurire naturală a sufletului este „experiența din preajma morții”. În cartea sa *Life after Life* ([1975], *Viață după viață*), Raymond A. Moody, Jr. prezintă rezultatele studiului său desfășurat pe cinci ani, pe mai mult de 100 de persoane intrate în „moarte clinică” și care ulterior au revenit la viață. Aceste persoane au pretins că, înainte să revină la viață, au văzut o ființă de lumină duioasă și caldă – fapt considerat „o dovadă mișcătoare a supraviețuirii sufletului uman dincolo de moarte”. De-a lungul anilor, multe cărți asemănătoare au fost publicate, promovând aceleași idei. (Vezi studiul 2.)

2 Citește 1 Împărați 17:22-24; 2 Împărați 4:34-37; Marcu 5:41-43; Luca 7:14-17 și Ioan 11:40-44. Vorbesc aceste pasaje despre o existență conștientă a morților reveniți la viață? De ce este important de știut acest lucru?

Toate experiențele din apropierea morții raportate în literatura modernă sunt despre oameni considerați morți din punct de vedere *clinic*, dar nu *cu adevărat* morți – spre deosebire de Lazăr, mort de patru zile, al cărui cadavru intrase în putrefacție (Ioan 11:39). Nici Lazăr, nici vreunul dintre cei înviați în timpurile biblice nu a menționat vreo experiență din viața de dincolo, fie din rai, din purgatoriu sau din iad. Acesta este de fapt un argument al tăcerii, în deplină concordanță cu învățăturile biblice privind starea inconștientă a celor morți.

Cum rămâne cu experiențele din preajma morții atât de frecvent relate azi? Dacă acceptăm învățătura biblică potrivit căreia morții nu știu nimic (Iov 3:11-13; Ps. 115:17; 146:4; Ecl. 9:10), atunci ne rămân două posibilități: e vorba fie de o halucinație psihochimică naturală în anumite stări extreme, fie de o experiență înșelătoare satanică, de origine supranaturală (2 Cor. 11:14). Amăgirea lui Satana ar putea fi o explicație, mai ales pentru că, în unele cazuri, acești oameni pretind că au vorbit cu rudele lor decedate. Însă ar putea fi și o combinație între cele două posibilități. Deoarece această amăgire predomină și este foarte convingătoare pentru unii, este extrem de important să rămânem strâns legați de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, în ciuda oricăror experiențe pe care noi sau alții le-am putea avea și care sunt împotriva a ceea ce susține Biblia.

Mai nou, experiențele din apropierea morții se prezintă în numele științei. Ce învățăm de aici despre cât de atenți trebuie să fim chiar și în ce privește fenomenele presupus „dovedite” de știință?

Noțiunea păgână de suflet nemuritor stă la baza teoriei nebiblice a reîncarnării, sau transmigrației sufletului. Această teorie a fost adoptată de unele religii mondiale semnificative. În timp ce majoritatea creștinilor cred în existența unui suflet nemuritor care locuiește definitiv în rai sau în iad după moarte, cei care cred în reîncarnare susțin că sufletul nemuritor traversează multe cicluri de moarte și renaștere aici, pe pământ. Unii cred că reîncarnarea este un proces de evoluție spirituală care îi permite sufletului să atingă niveluri superioare de cunoaștere și moralitate în parcursul său spre perfecțiune. Hindușii cred că sufletul etern trece printr-o progresie a conștiinței – sau prin *samsara* – în șase tipuri de viață: acvatică, a plantelor, a reptilelor și insectelor, a păsărilor, a animalelor și a ființelor umane, inclusiv a locuitorilor cerului.

3 Citește Evrei 9:25-28 și 1 Petru 3:18. Dacă Isus a murit „o singură dată” și, în același fel, toți oamenii mor doar „o singură dată”, de ce chiar și unii presupuși creștini cred într-o formă de reîncarnare?

Mulți oameni cred nu în ce *ar trebui* să creadă, ci în ce *vor* să creadă. Dacă o teorie le aduce pace și confort existențial, le e suficient ca s-o îmbrățișeze. Dar cei care iau în serios Biblia sub nicio formă nu pot accepta teoria reîncarnării. Iată de ce: **(1)** reîncarnarea contrazice învățăturile biblice referitoare la caracterul muritor al „sufletului” și la învierea trupului (1 Tesaloniceni 4:13-18); **(2)** contrazice învățătura despre mântuirea prin har, prin credința în lucrarea răscumpărătoare a lui Isus Hristos (Efeseni 2:8-10), și o înlocuiește cu faptele omenești; **(3)** contrazice învățătura biblică potrivit căreia destinul veșnic este hotărât pentru totdeauna de deciziile pe care omul le ia în această viață (Matei 22:1-14; Matei 25:31-46); **(4)** această teorie minimalizează semnificația și relevanța celei de-a doua veniri a lui Isus (Ioan 14:1-3) și **(5)** propune persoanei în cauză unele oportunități după moarte pentru a-și depăși dificultățile din viață, ceea ce este nebiblic (Evrei 9:27).

Pe scurt, în credința creștină nu există loc pentru conceptul de reîncarnare.

Cuvântul „necromanție” derivă din termenii grecești *nekros* („mort”) și *manteia* („divinație”). Practicată din timpuri străvechi, necromanția este o formă de invocare a presupuselor spirite active ale morților în vederea obținerii cunoașterii, deseori despre evenimente viitoare. Cultul strămoșilor, în schimb, este datina venerării strămoșilor care au decedat, sub motiv că ei fac încă parte din familie, iar spiritele lor, s-ar crede, pot influența acțiunile celor vii. Aceste practici păgâne pot fi foarte atractive pentru aceia care cred în nemurirea sufletului și cărora le e dor de cei dragi care au murit.

4 Citește 1 Samuel 28:3-25. Ce lecții spirituale extragi din experiența lui Saul cu vrăjitoarea din En-Dor care contrazic orice așa-zisă comunicare cu morții?

Biblia afirmă foarte clar că toți spiritiștii, toate mediumurile, toți vrăjitorii și necromanții din perioada teocrației antice a poporului Israel erau o urâciune înaintea Domnului și trebuiau omorâți cu pietre (Leviticul 19:31; 20:6,27; Deuteronomul 18:9-14). Potrivit cu această lege, Saul eliminase toți vrăjitorii și spiritiștii din Israel (1 Samuel 28:3,9).

Dar, după ce a fost lepădat de Domnul, Saul însuși s-a dus în cetatea canaanită En-Dor ca să consulte o vrăjitoare (1 Samuel 28:6,7,15; compară cu Iosua 17:11; Psalmii 83:10). El i-a cerut vrăjitoarei să-l scoale din morți pe profetul Samuel, despre care se spune că a apărut în vedenia necromantei și a vorbit cu Saul (1 Samuel 28:13-19). Duhul amăgitor, care a pretins că este Samuel, i-a spus lui Saul: „Mâine, tu și fiii tăi veți fi împreună cu mine” (1 Samuel 28:19). În timp ce prezicea moartea lui Saul, duhul înșelător care luase doar înfățișarea lui Samuel a reafirmat teoria nebiblică a nemuririi naturale a sufletului. A fost o amăgire puternică, dar Saul, în cunoștință de cauză, ar fi trebuit să nu ajungă implicat în ceea ce el însuși condamnase în trecut.

După mai bine de două secole, profetul Isaia a avut un mesaj în această privință. Citește-l în **Isaia 8:19,20** (vezi și **Isaia 19:3**).

Cât de des, în condiții de stres, facem lucruri despre care știm că sunt greșite! De ce credința, rugăciunea și ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă singura noastră apărare de noi înșine?

Similare cu necromanția sunt și personificările demonice ale celor morți și alte apariții demonice. Personificarea poate fi sub forma unui membru decedat al familiei, a unui prieten sau a oricui altcuiva. Atât înfățișarea fizică, cât și vocea sunt foarte asemănătoare cu ale celor decedați. Toate aceste înșelăciuni satanice vor fi folosite pentru a-i amăgi pe cei care nu sunt bine ancorați în Cuvântul lui Dumnezeu. Ellen G. White avertizează: „Dându-se drept sfinții apostoli, aceste spirite mincinoase contrazic ce au scris aceștia sub inspirația Duhului Sfânt când au fost pe pământ” (*Tragedia veacurilor*, p. 624). Mai mult chiar, „ca încununare a mării drame de înșelăciune, Satana însuși Îl va întruchipa pe Domnul Hristos (*Ibidem*, p. 624).

5 Citește 2 Corinteni 11:14,15 și Efeseni 6:10-18. Cum ar trebui să ne apărăm de aceste amăgiri demonice?

Apostolul Pavel rostește o avertizare serioasă în **Efeseni 6:12**. Recitește acest verset. Ne putem pune la adăpost de aceste amăgiri doar dacă suntem îmbrăcați cu „toată armura lui Dumnezeu” (v. 11, NTR), descrisă în Efeseni 6:13-18. Personificările și întruchipările satanice pot fi foarte înspăimântătoare și înșelătoare, dar nu îi pot duce în eroare pe cei apărați de Dumnezeu și ancorați în Cuvântul Său. Din perspectivă doctrinară, cei care cred în învățătura biblică a nemuririi condiționate a omului știu că orice apariție sau comunicare cu morții este de la Satana și trebuie respinsă prin puterea harului lui Dumnezeu. Din nou, oricât de puternică, aparent reală și convingătoare ar fi manifestarea, noi trebuie să rămânem întotdeauna neclintiți la învățătura că morții dorm în mormânt.

Imaginează-ți însă că pierzi pe cineva drag și apoi ai impresia că acea persoană dragă ți se arată. Și își exprimă iubirea față de tine. Și îți spune cât de mult îi e dor de tine. Și spune lucruri pe care, da, doar ea le-ar cunoaște. Și îți spune că acum se află într-un loc mai bun. Dacă nu ești perfect ancorat în ce susține Biblia cu privire la starea morților, cât de ușor ai putea cădea pradă acestei amăgiri! Mai ales dacă îți și *dorești* să crezi amăgirea.

Ce înseamnă să îmbrăcăm „toată armura lui Dumnezeu” (NTR)? În sens practic, cum facem acest lucru zi de zi în fiecare domeniu al vieții noastre, nu doar în ce privește amăgirile din vremea sfârșitului?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Evangelizare*, secțiunea 18; *Confruntarea cu ispita*, capitolul „Spiritismul”

Există o fundație care susține că lucrează la crearea unei tehnologii de intrare în contact cu morții. Numindu-i pe morți PMP (persoane post-materiale), site-ul fundației pretinde că, atunci când mor, oamenii doar trec „într-o altă fază a eternului”. Mai mult, cei de la Soulphone susțin că vor concepe o tehnologie în trei faze de comunicare între persoanele materiale și cele post-materiale. Prima fază „va permite comunicarea prin mesaje-text cu familia, prietenii și experții post-materiali din orice domeniu de activitate”. Faza a doua presupune „posibilitatea de a vorbi cu cei dragi care trăiesc într-o altă parte a eternului”. Și a treia fază, se spune, va crea posibilitatea „auzirii și vederii acelor care experimentează domeniul tuturor posibilităților dintr-un punct de observare diferit”. Deosebit de înfricoșătoare este modalitatea de testare dacă morții care comunică sunt cu adevărat cei care pretind că sunt.

„Uneori, duhurile se arată unor persoane sub înfățișarea prietenilor lor decedați, le povestesc întâmplări din viața lor și fac lucruri pe care le făceau în timpul vieții” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 684).

Studiu zilnic: 2 Împărați 5 – 11; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 11 (de la par. „Dacă vrem ca rugăciunile noastre să fie ascultate...” până la par. „Dumnezeu răspunde la rugăciune la timpul rânduit de El”)

1. Din ce cauză au părăsit sirienii tabăra de război?

2. Ce dar a transportat Hazael pentru Elisei și în ce fel?

3. La ce idoli s-a închinat Iehu?

4. În ce loc a murit Atalia?

5. **Ce se întâmplă dacă ne rugăm fără să ne cunoaștem pe noi înșine?**

Privire generală

Lumea noastră acceptă din ce în ce mai mult manifestările supranaturale. Misticismul, relatările despre experiențe din apropierea morții, credința în reîncarnare, necromanția, cultul strămoșilor și spiritismul contribuie la normalizarea acestor lucruri în societatea noastră și la confuzia cu privire la viața de după moarte. Dar Dumnezeu ia foarte în serios tot ce are legătură cu spiritismul, iar Biblia ne avertizează printr-un limbaj categoric cu privire la aceste practici deoarece ele sunt o amăgire a lui Satana. La avertismentele precedente, cartea Apocalipsa adaugă că la sfârșitul timpului acțiunea de amăgire a lui Satana se va intensifica (vezi în special Apocalipsa 9:5,6,10,11,19; 12:9; 16:13,14). Prin urmare, este extrem de important să avem arme împotriva unei asemenea înșelăciuni. Trebuie să fim întemeiați pe Cuvântul lui Dumnezeu și umpluți cu Duhul Sfânt ca să rămânem tari în adevăr și să nu cădem în plasele lui Satana.

Comentariu

În acest studiu ne vom concentra pe ce putem face ca să fim puternici în fața capcanelor diavolului și vom studia mai aprofundat capitolul 6 din Efeseni și accentul pe care Pavel îl pune pe armura lui Dumnezeu.

Armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:10-18)

În cartea Efeseni, Pavel folosește mai multe metafore pentru a descrie biserica. În primul rând, el numește biserica templul/locașul/casa lui Dumnezeu (Efeseni 2:19-22); biserica este o clădire în care locuiește Dumnezeu în persoana Duhului Sfânt. În al doilea rând, biserica este trupul lui Hristos (Efeseni 4:1-16), în cadrul căruia noi colaborăm, fiecare făcându-și partea ca să putem crește în Hristos. În al treilea rând, biserica este mireasa lui Hristos (Efeseni 5:25-27), Hristos fiind Mirele care Își pregătește mireasa (El este cel care acționează în fiecare din noi, transformându-ne și convertindu-ne.) Ultima metaforă a lui Pavel este cea a bisericii văzute ca o armată (Efeseni 6:10-17). Această armată este bine pregătită pentru bătălie.

Pavel începe prin a-i încuraja pe credincioși să se întărească „în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10). Primul termen folosit pentru „a se întări” este *endunamoo*, al cărui sens de bază este acela de

„a fi în stare” sau „a avea puterea” de a face ceva. Astfel, Pavel îi îndeamnă pe credincioși să creadă că au puterea de care au nevoie pentru a face ce trebuie făcut în bătălia spirituală din lume. Ei au această capacitate datorită „tăriei” lui Hristos.

După acest îndemn, Pavel le spune credincioșilor să ia armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:11). Apostolul folosește stilul discursurilor de luptă din Vechiul Testament (Deuteronomul 20:2-4; 2 Cronici 20:13-19; 32:6-8) pentru a-i inspira și motiva pe credincioși să se încreadă în ce poate face Dumnezeu. Dar Pavel specifică faptul că scopul întregii armuri este de a „ține piept [...] uneltirilor diavolului” (Efeseni 6:11). Termenul grecesc pentru „uneltiri” este *methodeia*, care înseamnă „șiretenie”. Mai este folosit doar o singură dată în Noul Testament, tot în Efeseni: „Ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia [*methodeia*] lor în mijloacele de amăgire” (Efeseni 4:14). În acest pasaj, Pavel pune în contrast faptul că noi suntem zidiți ca o biserică unită în credința și cunoașterea de Dumnezeu cu faptul de a fi niște copii animați de orice sună bine, dar care în realitate vine de la Satana. Apostolul Pavel îi mai avertizează pe credincioși să fie vigilenți „ca să nu lăsam pe Satana să aibă un câștig de la noi, căci nu suntem în neștiință despre planurile lui” (2 Corinteni 2:11).

Amăgirea lui Satana este reală, periculoasă și prezentă în toate secolele. Dar cartea Apocalipsa ne spune că șarpele este furios din cauză că „știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). Prin urmare e logic că, cu cât ne apropiem de sfârșit, cu atât Satana va deveni mai furios, turbat și în același timp ocupat. În epistolele lui, Pavel folosește deseori verbele „a sta” și „a rămâne” (Romani 14:4; 1 Corinteni 16:13; Filipeni 1:27; 4:1; 1 Tesaloniceni 3:7,8) și îi somează pe credincioși să rămână sau să stea tari. În acest pasaj, Pavel folosește „a sta/a rămâne” de patru ori (Efeseni 6:11,13,14, NTR). El repetă pentru a sublinia că ei trebuie să rămână în Hristos. Pentru ca să rămână tari împotriva uneltirilor diavolului, ei trebuie să poarte armura lui Dumnezeu.

Interesant, Pavel nu spune că oamenii credincioși ar trebui să lupte împotriva diavolului, ci să stea tari. De ce? Pentru că Dumnezeu este Cel care luptă. De fapt, Dumnezeu a câștigat deja victoria la cruce și prin înviere; așadar, biruința finală la întoarcerea Sa este asigurată. Noi doar trebuie să rămânem neclintii și să ne prindem strâns de Dumnezeu și de Cuvântul Său.

Pavel continuă, afirmând că noi nu luptăm împotriva cărnii și sângeului, ci împotriva conducerilor, împotriva autorităților, împotriva puterilor acestui veac (Efeseni 6:12, NTR). Termenul „luptă” derivă din grecescul *pale*, care înseamnă „bătălie” sau „conflict”. Este foarte interesant că acest cuvânt apare doar o singură dată în Noul Testament, adică aici. Ne-am putea înșela gândind că bătălia noastră se dă împotriva oamenilor, dar de fapt este împotriva puterilor satanice. Conflictul cosmic este împotriva tuturor forțelor satanice, care sunt descrise prin diferiți termeni, poate pentru a demonstra cât de amplă este amenințarea.

Deoarece lumea forțelor satanice este invizibilă, putem foarte ușor să ne liniștim și să uităm că dușmanul, și opoziția lui față de Dumnezeu, chiar există. Dar Pavel nu este neștiutor în privința confruntării dintre bine și rău. A dat piept cu ea de multe ori de-a lungul lucrării sale; Satana a încercat să-l anihileze ani la rând. Așa că Pavel a naufragiat, a fost bătut, lovit cu pietre și alungat din cetăți, iar majoritatea acestor lucruri s-au întâmplat de mai multe ori. Pavel arată că nu doar oamenii au fost împotriva lui, ci în spatele opoziției lor exista o putere. Totuși Dumnezeu a continuat să-i dea forța să meargă înainte, și astfel dorința lui de a predica Cuvântul nu s-a diminuat.

A lua armura lui Dumnezeu este o metaforă și sugerează să ținem la diferitele aspecte ale Cuvântului lui Dumnezeu și la încrederea în El. Metafora este construită pe imaginea armurii soldatului roman. „Centura” adevărului cu care să ne legăm mijlocul (Efeseni 6:14) ne amintește de cât de imperios necesar este să ținem de adevăr și să nu-l lășăm să ne scape, „ca să lucrăm împreună cu adevărul” (3 Ioan 8). Platoșa neprihănirii (Efeseni 6:14) ar trebui să ne determine să ne gândim la ce a făcut Hristos pentru noi pe măsură ce suntem acoperiți cu neprihănirea Sa, deoarece nu ne putem făuri o neprihănire proprie. Domnul Isus este Cel care ne transformă prin prezența Sa. Ca încălțăminte, avem nevoie de zelul Evangheliei păcii (Efeseni 6:15). Aici este singurul loc din Biblie în care Evanghelia este numită Evanghelia păcii. Evanghelia, vestea bună despre Isus, le aduce pace aceluia care Îl acceptă pe Isus în viața lor. Pavel ne spune să primim Evanghelia, dar și să o ducem oriunde mergem și să le oferim celorlalți speranța ei. Scutul credinței (Efeseni 6:16) servește la pararea săgeților celui rău. Diavolul știe ce să țintească din caracterul fiecăruia dintre noi ca să ne facă să ne împiedicăm și să cădem: cuvinte aspre la unii, alcool sau sex la alții. Dar luarea scutului credinței înseamnă rezistență la îndoială, păcat și ispită, pentru că avem

încredere că Dumnezeu are puterea de care avem nevoie. El a promis că, atunci când suntem slabi, El este tare (2 Corinteni 12:10).

Coiful mântuirii (Efeseni 6:17) ne amintește de speranța vieții veșnice datorită jertfei și învierii lui Hristos. Asigurarea mântuirii ne menține mintea liniștită. În final, sabia Duhului (Efeseni 6:17), care este Cuvântul lui Dumnezeu, arată nevoia noastră după Scriptură ca armă pe care s-o folosim împotriva uneltirilor diavolului. Din acest motiv, memorarea versetelor biblice este de o mare importanță. Dacă ținem scutul credinței într-o mână și Cuvântul lui Dumnezeu (sabia) în cealaltă, atunci nu avem nicio mână liberă cu care să apucăm răz bunare, răutate, răspunsuri tăioase, imoralitate, comportament lipsit de etică, ispită, senzualitate, ură sau înșelăciune. Dacă folosim ca arme ale noastre doar credința și Cuvântul, nu vom cădea în descurajare și disperare așa de des.

Pavel încheie acest pasaj spunându-ne să ne rugăm permanent prin Duhul (Efeseni 6:18). Dacă nu vrem să cădem din cauza intrigilor lui Satana, atunci avem nevoie să ne rugăm. Trebuie să ne rugăm pentru Duhul Sfânt; trebuie să ne rugăm pentru puterea de a rezista; trebuie să ne rugăm pentru tărie în fața ispitei; trebuie să ne rugăm pentru înțelepciunea de a lua decizii cu Dumnezeu; trebuie să ne rugăm pentru dragoste față de oameni; trebuie să ne rugăm pentru o credință mai mare; trebuie să ne rugăm pentru îndrăzneala de a vorbi despre Hristos. Satana vrea să ne sperie sau să ne ademenească departe de Dumnezeu cu perspective de distracții, senzații și libertate, dar Dumnezeu vrea să ne echipeze să rămânem în Hristos deoarece adevărata libertate și fericire vin doar de la El.

Aplicație

- 1 Pentru ce aspect din viața ta ai nevoie de putere ca să îți piept? Trebuie să aperi pe cineva sau ceva ori să fii mai îndrăzneț în a-L predica pe Hristos? Roagă-te să îmbraci armura lui Dumnezeu în viața ta și, n mind fiecare element al ei, cere-I lui Dumnezeu să te echipeze complet. Roagă-te pentru aceasta în fiecare zi timp de o lună și urmărește ce schimbări se produc în viața ta.
- 2 Gândește-te la cineva pe care îl cunoști personal și care se luptă cu tentațiile diavolului. Ia-ți timp să te rogi ca persoana respectivă să îmbrace armura lui Dumnezeu. Din nou, menționează fiecare element al armurii și cere-I lui Dumnezeu ca mintea și inima acestei persoane să fie schimbate și protejate de atacurile diavolului.

10 – 16 decembrie

Perspectiva biblică

Sabat după-amiază

De memorat: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin și _____ vostru, _____ vostru și _____ vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23).

Cartea Apocalipsa vorbește despre două mari forme de globalizare care se vor manifesta înainte de a doua venire a lui Isus. Capitolul 13 din Apocalipsa descrie globalizarea *ereziei*, când „tot pământul” se va mira și va merge după fiara care iese din mare (Apocalipsa 13:3,7,8,12,16), în timp ce capitolul 14 subliniază globalizarea *adevărului*, când „Evanghelia veșnică” va fi predicată „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (v. 6, 7). În acele „vremuri grele” (2 Timotei 3:1), „orice vânt de învățătură” va sufla (Efeseni 4:14) și oamenii „își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite” (2 Timotei 4:4). „Satana îi va atrage pe oameni sub influența amăgirilor lui prin cele două mari erezii: nemurirea sufletului și sfințenia duminicii. În timp ce prima creează condițiile propice spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 588).

De înțeles: Până când se vor manifesta aceste fenomene, să rămânem tari în credință și în tot adevărul pe care îl avem despre natura omului și a morții; să căutăm să fim călăuziți de Duhul Sfânt cu scopul de a fi pregătiți la venirea în slavă a lui Hristos!

1 Care sunt cele patru dimensiuni ale creșterii Domnului Isus menționate în Luca 2:52?

Isus a fost Omul perfect, iar creșterea Sa a inclus toate dimensiunile de bază ale existenței umane. „Isus creștea în înțelepciune [mental], în statură [fizic] și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu [spiritual] și înaintea oamenilor [social]” (Luca 2:52). „Mintea Sa era activă și pătrunzătoare, cu o gândire și o înțelepciune ce Îi depășeau vârsta. Pe lângă acestea, caracterul Lui era armonios. Puterile minții și ale corpului se dezvoltau treptat, urmând legile naturale ale copilăriei. De mic, Isus a dat dovadă de o drăgălășenie deosebită în purtare. Măinile Sale binevoitoare erau întotdeauna gata să-i ajute pe alții. El avea o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura și o onestitate care niciodată nu sacrifică integritatea. Deși era neclintit ca o stâncă în privința principiilor, viața Sa dovedea gingășia amabilității neegoiste” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 68, 69).

2 Citește Matei 4:23. Cum putem implementa cât mai eficient azi cele trei aspecte ale lucrării lui Isus – învățare, predicare și vindecare?

Dacă recunoaștem că omul este o ființă complexă și indivizibilă, atunci nu ne putem limita religia la aspectele spirituale. Adevărul ne cuprinde de fapt întreaga ființă, acoperă toată durata vieții și înglobează toate dimensiunile existenței noastre. Aspectele noastre fizice și spirituale sunt atât de bine integrate încât efectiv nu pot fi separate. Și, deși ca ființe căzute nu vom putea niciodată egala descrierea lui Isus de mai sus, prin harul lui Dumnezeu noi trebuie să-L imităm, fiindcă lucrarea de răscumpărare este aceea de a reface în om chipul Făcătorului său, de a readuce acest chip la starea de perfecțiune cu care a fost creat și de a promova dezvoltarea corpului, a minții și a sufletului. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu caută să o facă în viața poporului Său ca parte a procesului de pregătire pentru întoarcerea lui Isus.

Când ne comparăm cu Isus, ne putem descuraja ușor. Dar, dacă ne fixăm privirea asupra jertfei lui Hristos, vom putea evita dezamăgirea din cauza comparației între ce vedem în noi și ce vedem la Isus?

Teoria dualistă despre un trup muritor și un suflet nemuritor a dat naștere la diferite teorii cu privire la corpul uman. De exemplu, pentru filozofii greci antici, corpul uman era închisoarea sufletului, care era eliberat la moarte. Ca un ecou al acestui concept păgân, astăzi mulți creștini cred că trupul este locuința temporară a sufletului nemuritor, care se va reuni cu trupul la înviere. În schimb, panteiștii au divinizat corpul uman; ei cred că Dumnezeu și universul sunt unul și același lucru. Din perspectiva lor, toate lucrurile sunt ale lui Dumnezeu și corpul uman este parte din substanța divină unică, integrală și universală. Fiind înconjurați de teorii contradictorii pe această temă, noi trebuie să rămânem neclintiți la ceea ce Biblia susține despre natura omului.

3 Citește 1 Corinteni 6:19,20 și 1 Corinteni 10:31. Ce schimbări pozitive adoptăm în stilul de viață când înțelegem că trupul nostru este „al lui Dumnezeu” și „templul Duhului Sfânt”?

Adam și Eva au fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1:26,27), lucru care se reflecta nu doar în caracterul lor, ci și în aspectul lor fizic. Fiindcă acel chip a fost pătat și chiar ascuns de prezența păcatului, lucrarea de răscumpărare înseamnă readucerea oamenilor la starea lor inițială, inclusiv a sănătății fizice, în măsura în care este posibil pentru niște ființe fără acces la pomul vieții. Această restaurare este un proces de-o viață, care se va încheia doar la a doua venire a lui Isus, când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și când trupul muritor se va îmbrăca în nemurire (1 Corinteni 15:53,54).

Apostolul Ioan i-a scris prietenului său Gaius: „Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” (3 Ioan 2). Dacă admitem că ființa umană este o entitate indivizibilă și că religia cuprinde toate aspectele vieții umane, atunci ar trebui să considerăm de asemenea că sănătatea fizică este o datorie religioasă. Ar trebui să fim călăuziți de principiul inspirat: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Dar să nu uităm că trăim încă într-o lume în care oamenii buni pot face tot posibilul, dar să sufere totuși consecințele naturii umane păcătoase și ale mediului păcătos. Așadar, să ne încredem în Dumnezeu și să facem tot posibilul, iar rezultatele să le lăsăm în seama lui Dumnezeu!

Unii oameni cred că omul se schimbă dacă schimbă mediul. Categorie, trebuie să evităm locuri și împrejurări care ne pot face mai vulnerabili în fața ispitei (Psalmii 1:1; Proverbele 5:1-8). Dar problema noastră cu ispita și păcatul poate fi rezolvată doar prin transformarea inimii (sau a minții). Hristos a atins miezul problemei când a afirmat: „dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebulia” (Marcu 7:21,22). Aceasta înseamnă că, pentru schimbarea comportamentului, mintea noastră are nevoie de transformare.

4 Citește 1 Corinteni 2:16; Psalmii 24:3,4; Romani 12:2; Filipeni 4:8 și Coloseni 3:2. Ce înseamnă a avea „gândul lui Hristos”?

Domnul a promis că, în cadrul „legământului nou”, avea să pună Legea Sa în mintea oamenilor și să le-o scrie pe inimă (Ieremia 31:31-33; compară cu Evrei 8:8-10; 10:16). Nu este de mirare deci că în Predica de pe Munte Isus a extins și adâncit semnificația poruncilor lui Dumnezeu până la nivelul gândurilor și intențiilor (vezi Matei 5:17-48). Așadar, putem birui ispita doar prin harul transformator al lui Dumnezeu și, la nivelul gândurilor și al intențiilor, ar trebui să cerem împlinirea acelei făgăduințe, ca gândurile păcătoase să fie oprite.

Totuși, indiferent cât de credincioși suntem, în această viață nu vom atinge niciodată o stare de totală lipsă de păcat. Dar, dacă suntem în Hristos, suntem pe deplin acoperiți de neprihănirea Sa. Deși *nu suntem încă desăvârșiți*, suntem *considerați* deja desăvârșiți în El (Filipeni 3:12-15). „Când suntem uniți cu Hristos, avem gândul lui Hristos. Curăția și dragostea strălucesc în caracter, iar blândețea și adevărul conduc viața. Însăși expresia feței este schimbată. Hristos, care locuiește în suflet, exercită o putere de schimbare, iar aspectul exterior dovedește că în interior domnesc pacea și bucuria” (Ellen G. White, *Solii alese*, vol. 1, p. 337). Doar printr-o predare zilnică, printr-o moarte zilnică față de sine, printr-un efort zilnic hotărât de a ne supune lui Isus, putem avea în viața noastră acest gen de transformare.

Imaginează-ți cum ar fi viața ta dacă ai putea opri chiar și gândurile păcătoase. Cât de diferită ar fi viața ta? Care este singura cale posibilă ca aceasta să fie și experiența ta?

Duhul Sfânt este agentul puternic al lui Dumnezeu care toarnă dragostea Tatălui în inima noastră (Romani 5:5), ne conduce la o adevărată experiență salvatoare (Ioan 16:7-11), ne ghidează spre tot adevărul (Ioan 16:13) și ne dă puterea de a împlini misiunea Evangheliei (Faptele 1:8). Fiindcă Duhul Sfânt este cel care contracarează acțiunea de degradare a lui Satana, nu este de mirare că Satana încearcă prin toate mijloacele să distorsioneze înțelegerea noastră cu privire la natura și lucrarea Duhului Sfânt. În timp ce unii Îi neagă personalitatea, alții accentuează darurile Duhului în detrimentul puterii Sale transformatoare.

5 Citește Faptele 8:4-24. Simon voia să primească darurile Duhului Sfânt fără să fie reînnoit de Duhul lui Dumnezeu. Cum se manifestă în zilele noastre aceeași atitudine?

Copiii ai lui Dumnezeu sunt acei oameni care sunt călăuziți de Duhul Sfânt (Romani 8:14) în tot adevărul Cuvântului lui Dumnezeu (Ioan 16:13; 17:17). Isus a rostit o avertizare în termeni clari. Citește-o în **Matei 7:21-23**. Duhul Sfânt niciodată nu îl conduce pe om departe de Cuvântul lui Dumnezeu – pe care El Însuși l-a inspirat –, ci îl conduce întotdeauna pe om în conformitate cu acel Cuvânt.

Același Duh Sfânt care ne ghidează în tot adevărul ne dă și putere să îi conducem pe alții la acel adevăr minunat (Matei 28:18-20; Faptele 1:8). În timp ce ne îndeplinim misiunea sfântă, avem sprijinul Lui special. Așadar, în fiecare dimineață trebuie să îngenunchem înaintea Domnului și să ne reînnoim jurământul de consacrare față de El. Dacă facem așa, El ne va oferi prezența Duhului Său, cu puterea Lui înviorătoare și sfințitoare.

Trebuie în același timp să fim deschiși la îndrumarea Sa prin luarea unor decizii conștiente, în fiecare zi, de a face ce știm că este bine și de a evita ce știm că este rău. Cu alte cuvinte, doar atunci când căutăm să trăim cum ar trebui, prin puterea dată de Dumnezeu, vom fi deschiși să primim în viața noastră acea putere a Duhului Sfânt promisă de Dumnezeu.

De ce este important să ne rugăm în fiecare dimineață să fim deschiși la călăuzirea Duhului Sfânt în viața noastră?

Trăim într-o lume frenetică, cu prea multe nevoi artificiale și distrageri atrăgătoare. Dacă nu suntem atenți, acestea ne pot fura tot timpul și ne pot inversa prioritățile. Iar acesta nu este doar un alt efect al lumii noastre cibernetice globalizate; creștinii din toate timpurile, într-o măsură sau alta, trebuie să fie vigilenți la încercările lui Satana de a-i distra de la ceea ce contează cu adevărat în această viață. În lipsa vigilenței, este cineva care să nu fie în pericolul de a-și îndepărta privirea de la Domnul și a persista asupra lucrurilor lumesti, senzuale – lucruri care, în final, nu ne aduc satisfacție și care până la urmă pot duce la ruina noastră spirituală?

- 6 Citește 2 Petru 3:14 și 1 Ioan 3:1-3. Ce diferență observi între pregătirea personală pentru cea de-a doua venire și faptul de a fi gata pentru acel eveniment glorios?**

Deseori, noțiunea de *pregătire continuă* pentru a doua venire devine o scuză pentru amânare. Această noțiune poate foarte ușor să determine pe oricine să se relaxeze, pe premisa robului rău: „Stăpânul meu zăbovește să vină.” (Matei 24:48).

- 7 Citește Psalmii 95:7,8; Evrei 3:7,8,15 și Evrei 4:7. Ce ne spun aceste versete despre faptul de a fi gata chiar acum?**

Din perspectivă biblică, momentul mântuirii este întotdeauna cel prezent și niciodată mâine (vezi Psalmii 95:7,8; Evrei 3:7,8,15; 4:7). Mai mult chiar, dacă nu are loc o convertire semnificativă, vom continua să fim ceea ce suntem chiar acum. Timpul în sine nu îi convertește pe cei neconvertiți. Adevărul este că, dacă nu creștem continuu în har și nu perseverăm în credință, tendința va fi aceea de a aluneca, de a deveni împietriți, sceptici, cinici și chiar necredincioși.

Din această perspectivă putem spune că fiecare zi din viața noastră reprezintă viața noastră în miniatură. Așadar, prin harul lui Dumnezeu, ar trebui să ne facem planuri de viitor, dar și să trăim fiecare zi fiind gata pentru întoarcerea lui Isus – mai ales că, din cauza situațiilor neprevăzute de viață, ziua de azi ar putea fi ultima noastră zi.

Cum ai putea astăzi să fii pregătit pentru revenirea lui Isus? Dezbate răspunsul tău cu prietenii sau în cadrul grupei de la Școala de Sabat.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Vindecarea minții”, *Sfințirea vieții*, capitolul „Adevărul în contrast cu teoriile false”

„Marea luptă se apropie de sfârșit. Fiecare veste despre calamitățile de pe mare sau de pe uscat este o mărturie că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. O declară războaiele și veștile de războaie. Oare există vreun creștin a cărui inimă să nu bată mai repede când anticipează marile evenimente care ne stau în față? Domnul vine. Auzim pașii unui Dumnezeu care Se apropie” (Ellen G. White, *Maranatha*, p. 220).

„Trăiți viața de credință zi după zi. Nu vă îngrijorați și nu vă agitați cu privire la perioada de criză, trăind astfel un timp de necaz înainte de vreme. Nu gândiți: «Mi-e teamă că nu voi face față zilei celei mari de probă.» Voi trebuie să trăiți în prezent, pentru ziua de azi și atât. Ziua de mâine nu vă aparține. Astăzi trebuie să obțineți biruința asupra sine-lui. Astăzi trebuie să luptați lupta cea bună. Astăzi trebuie să credeți că Dumnezeu vă binecuvântează. Și, pe măsură ce obțineți biruința asupra întunericului și necredinței, veți îndeplini cerințele Învățătorului și veți deveni o binecuvântare pentru cei din jurul vostru” (Ellen G. White, în *Signs of the Times*, 20 octombrie 1887).

Studiu zilnic: 2 Împărați 12 – 18; Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 11 (de la par. „Dumnezeu răspunde la rugăciune la timpul rânduit de El”)

1. Din ce cauză a murit Elisei?

2. De care altar nu îi păsa regelui Zaharia?

3. Când a trimis Domnul lei împotriva oamenilor?

4. Ce i-a făcut Ezechia lui Nehuștan și de ce?

5. De ce întârzie Dumnezeu cu răspunsul la rugăciune?

Privire generală

Perspectiva biblică este contrară filozofiei grecești a dualismului, conform căreia trupul este rău, dar sufletul este bun. Dualismul susține că sufletul etern este încătușat în trupul muritor și că va fi eliberat la momentul morții fiecărui om, moment din care omul va începe să trăiască veșnic. Această viziune se află în contradicție cu învățătura clară a Bibliei, care afirmă că Dumnezeu a creat fiecare lucru foarte bun, inclusiv corpul nostru. Noi am fost creați dependenți de Dumnezeu, așadar fără a deține o nemurire inerentă. Viața nu este în noi, ci ne este dată din afară și, atâta timp cât trăim într-o strânsă relație cu Dumnezeu, viața aceasta este menținută pentru totdeauna. Dumnezeu i-a făcut pe oameni suflete vii (Geneza 2:7). Nemurirea nu se află în noi, ci ne este furnizată constant de Domnul Însuși, o Sursă externă.

Perspectiva biblică asupra naturii umane este aceea a unității între toate aspectele existenței noastre, și anume: fizic, mintal/intelectual, emoțional, volițional, spiritual și social, aspecte care nu există separat sau independent unele de altele. Toate sunt puse laolaltă de Creatorul nostru într-o unitate uimitoare și sunt de neseplat, iar totul trebuie să fie sfințit de Dumnezeu (1 Tesaloniceni 5:23). Când cineva moare, nu mai are nicio activitate în niciunul din aceste aspecte (Eclesiastul 9:5,6).

Ființa noastră este o unitate și Dumnezeu dorește să producă schimbare în ființa noastră. Pentru a realiza această transformare, El ne vorbește. Ellen G. White subliniază că Domnul comunică cu noi prin intermediul creierului nostru: „Nervii creierului, care comunică la rândul lor cu întregul organism, sunt singurul mijloc prin care Cerul poate să comunice cu omul și să-i influențeze viața în profunzime” (*Mărturie pentru biserică*, vol. 2, p. 347). Este extrem de important să avem și noi modul de gândire a lui Hristos, pentru a înțelege Cuvântul Său. Când Cuvântul lui Dumnezeu locuiește în noi și ne îndrumă permanent, atunci mintea noastră poate fi transformată de puterea Duhului Sfânt. „Noi putem ajunge la o înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu numai prin iluminarea aceluiași Duh prin care a fost dat Cuvântul” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 109). Pavel explică: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2).

Dimensiunea spirituală a vieții noastre este de cea mai mare importanță și trebuie cultivată în mod corespunzător. Pentru a ne ajuta să înțelegem și să îndeplinim această sarcină, apostolul Pavel pune într-un contrast izbitor viața după îndemnul firii cu viața după îndemnul Duhului (Romani 8:4-6). Firea și Duhul sunt în opoziție: firea pământească a omului versus firea duhovnicească, ce este reînnoită de Duhul Sfânt (Romani 8:9-11). Cultivarea vieții spirituale presupune ca noi să acordăm atenție tuturor aspectelor existenței noastre, inclusiv atitudinilor și motivațiilor pe care le avem. Trebuie să alegem între Dumnezeu și valorile Sale, pe de o parte, și păcat și sine, pe de altă parte. Prin păcat ne satisfacem poftele firii, precum senzualitatea, lăcomia, invidia, mânia, mândria și dorința după supremație. Pavel ne asigură că cei care Îi permit lui Dumnezeu să îi schimbe, care se gândesc la Duhul și la lucrurile de sus (Coloseni 3:2) sunt călăuziți de Duhul. Acești credincioși sunt copiii lui Dumnezeu (Romani 8:5,14). Ezechiel vorbește despre alegerea de a trăi având o inimă de piatră sau o inimă de carne (Ezechiel 36:26), adică faptul de a fi sensibili la vocea lui Dumnezeu, de a fi doritori de schimbare și dispuși să-i ajutăm pe cei în nevoie. Doar Chirurgul ceresc poate realiza cu succes acest transplant al inimii omenești.

Trupul – aspectul fizic

Oamenii sunt carne (Geneza 6:3); ei mai sunt și țărână, luați din pământ, și în țărână se vor întoarce (Geneza 3:19). Această axiomă înseamnă că suntem fragili și muritori. Totuși Pavel îi încurajează pe credincioși să fie umpluți cu Duhul Sfânt ca să-L slujească și să-L slăvească pe Dumnezeu în trupul lor: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:19,20). De asemenea, Pavel lămurește că ținta noastră în viață ar trebui să fie următoarea: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31).

Sufletul/inima – aspectele emoționale, intelectuale și voliționale

Biblia ebraică evidențiază ideea de inimă în multe versete. Dumnezeu afirmă că El va transforma inima omului prin învățăturile, harul și

Duhul Său: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor” (Ieremia 31:33). „Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:27). În Biblie, inima reprezintă mai mult decât un organ fizic care pompează sângele – ea simbolizează sediul emoțiilor, locul unde noi luăm decizii, unde simțim și unde gândim. Ea reprezintă viața noastră interioară, viața profundă a motivelor, scopurilor și dorințelor noastre.

Aspectul social

Am fost creați ca ființe sociale; nicio persoană nu este o insulă de sine stătătoare. Am fost creați cu o dimensiune socială. Viața socială reprezintă un aspect foarte important al existenței noastre și, pentru a avea o viață sănătoasă, echilibrată, trebuie să cultivăm relații care să ne împlinească și să ne slujim unii altora așa cum a făcut Hristos (Matei 20:28). Acest lucru a fost foarte bine manifestat în copilăria lui Isus – modul în care El a progresat și S-a dezvoltat din toate punctele de vedere în viață: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). Viața lui Isus a fost echilibrată fiindcă toate aspectele personalității Sale – dimensiunea mintală, fizică, spirituală și socială – s-au dezvoltat într-o armonie perfectă.

Gândirea lui Hristos

Apostolul Pavel clarifică faptul că fiecare credincios ar trebui să fie o persoană spirituală. Putem avea modul de gândire al lui Hristos doar când judecăm lucrurile spirituale în mod spiritual și suntem îndrumați de Duhul Sfânt (Romani 8:14). „«Cine a avut vreodată acces la gândurile lui Iahve, ca să Îl poată învăța?» Totuși, noi avem gândirea lui Cristos” (1 Corinteni 2:16, BVA) sau „«Într-adevăr, cine a cunoscut gândirea Domnului ca să-l învețe?» Însă noi avem gândirea lui Cristos” (1 Corinteni 2:16, VBRC). În felul acesta putem surprinde mici secvențe din mintea lui Dumnezeu, ca să Îi putem cunoaște modul de gândire.

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5). Traducerea VBRC a Bibliei în limba română redă textul astfel: „Să aveți în voi acea atitudine care este în Cristos Isus.” Și alte traduceri ale Bibliei, inclusiv în limba engleză, redau în mod corect termenul „gând” ca fiind „atitudine”. „Să aveți următorul model de gândire care a fost specific și lui Cristos Isus” (BVA). Trebuie să gândim așa cum gândește

Dumnezeu. Isus l-a muștră pe Petru pentru gândirea lui pământească: „Gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (Matei 16:23).

Studiile antropologice și neuroștiințele

Studii recente în domeniul antropologiei teologice prezintă noi perspective excelente asupra caracterului muritor al întregii ființe umane. Cercetările confirmă învățătura biblică. David P. Gushee declară: „Spre deosebire de conceptul grecesc potrivit căruia trupul se degradează în timp ce sufletul plutește spre ceruri, o perspectivă biblică (indeosebi iudaică) pare să nu conceapă o atare existență separabilă între trup și suflet ori duh. Când murim, totul din noi moare” (*Only Human: Christian Reflections on the Journey Toward Wholeness*, Jossey-Bass, 2005, p. 49).

Nancy Murphy acceptă funcția fizică și cea relațională a existenței noastre și de asemenea subliniază responsabilitatea morală a omului. În loc de suflet, ea folosește noțiunea de sine: „Termenul *sine* este folosit într-o varietate de moduri în psihologie și în filozofie. Aici nu este vorba despre ce înseamnă sinele sau *a fi* «un sine», ci mai degrabă ce înseamnă a avea un *concept* despre sine” („Nonreductive Physicalism”, în *In Search of the Soul: Four Views of the Mind-Body Problem*, InterVarsity Press, 2005, p. 124). Murphy susține că oamenii sunt entități fizice și „creierul este cel care îndeplinește sarcina cândva atribuită minții sau sufletului” (*Ibidem*, p. 132). Ce confirmare uluitoare a ceea ce a afirmat Ellen G. White (vezi citatul de la „Privire generală”)!

Joel Green, folosindu-se de pregătirea lui în neuroștiințe și studii biblice, afirmă că noi avem nevoie de o înțelegere mai bună a antropologiei biblice. El pledează pentru perspectiva biblică holistică asupra omului. Green subliniază că omul este o unitate și nu deține un suflet diferit din punct de vedere ontologic; prin urmare, el neagă pe bună dreptate că după moarte sufletul ar trăi „într-o stare intermediară” (*Body, Soul, and Human Life: The Nature of Humanity in the Bible*, Baker Academic, 2008, p. 177-180). Green își încheie studiul cu speranța învierii și declară răspicat: „Nimic din ființa umană creată nu este intrinsec nemuritor. Învierea și viața în trup de după moarte sunt opera lui Dumnezeu, un dar divin” (*Ibidem*, p. 175).

F. F. Bruce face o declarație asemănătoare: „În uzanța biblică, nemurirea Îi aparține inerent doar lui Dumnezeu sau ea aparține doar celor cărora le-o oferă Dumnezeu. Din nou, în ce îi privește pe oameni, în

Biblie nemurirea este corelată cu trupul, nu cu sufletul. În cultura noastră occidentală, gândirea și limbajul despre nemurire au fost în principal determinate de doctrina lui Platon despre nemurirea sufletului. Dar orice încercare de a îmbina doctrina lui cu învățătura Bibliei poate duce doar la confuzie. Căci Platon nu a înțeles nemurirea așa cum o înțelegeau scriitorii biblici și ceea ce Platon considera drept suflet nu este ceea ce considerau scriitorii biblici. Pentru creștini, speranța nemuririi este legată de învierea lui Hristos” („Foreword”, în George Wisbrock, *Death and the Soul*, ZOE-Life Books, 1990, p. i).

Aplicație

- 1 Imaginează-ți că prietenul tău este descurajat, dezamăgit, deprimat. Cum îl poți ajuta să redobândească speranța și încrederea în viață?
- 2 Individualismul, egocentrismul, egoismulucid relații autentice, care se clădesc pe încredere și sacrificiu. Cum poți construi o viață socială relevantă cu oamenii din jurul tău?
- 3 Ellen G. White declară: „Dacă am gândi și am vorbi mai mult despre Domnul Hristos și mai puțin despre noi înșine, am simți mai mult prezența Sa. [...] Hristos, și El răstignit, să fie subiectul meditației, al conversației și al celor mai alese sentimente ale noastre” (*Calea către Hristos*, p. 102-104). Cum Îl putem împărtăși pe Hristos într-un mod practic atunci când mâncăm cu oamenii sau socializăm?
- 4 Cum poți dobândi gândirea sau atitudinea lui Hristos? De ce anume depinde și cum se poate dezvolta?
- 5 Dacă Dumnezeu ne vorbește prin intermediul centrilor nervoși din creier, cum îi putem proteja și menține în cea mai bună formă?

17 – 23 decembrie

Judecata

Sabat după-amiază

De memorat: „Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului _____
_____ al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească
_____ după _____ pe care-l
va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10).

Dacă Scriptura este clară în privința a ceva, atunci acel ceva este realitatea judecății. Dumnezeu va judeca lumea. Sunt numeroase și extrem de clare textele atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. Dreptatea, care lipsește atât de mult aici și acum, va exista într-o zi.

Biblia spune că „știința [lui Dumnezeu] este desăvârșită” (Iov 37:16) și că El „cunoaște toate lucrurile” (1 Ioan 3:20), inclusiv intențiile noastre cele mai tainice (Eclesiastul 12:14; Ieremia 17:10). Ne putem ascunde de toți și de toate, dar nimic nu este ascuns de Dumnezeu. Această realitate implică faptul că El nu are nevoie de judecată pentru a cunoaște viața fiecărui individ. Judecățile lui Dumnezeu sunt de fapt un demers divin întreprins pentru binele creaturilor Sale, atât din ceruri, cât și de pe pământ. Acest proces este de natură cosmică și istorică, fiindcă Lucifer și-a început răzvrătirea în cer și apoi a extins-o în această lume (Apocalipsa 12:7-9).

De înțeles: Procesul de judecată de la sfârșitul timpului are trei faze principale: judecata preadventă, judecata din timpul miei de ani și judecata executorie. Întregul proces se încheie cu reabilitarea celor dreți și cu a doua moarte a celor nelegiuți.

Pentru mulți, ideea de judecată înseamnă condamnare. Deși este și aceasta o parte a procesului, nu trebuie să uităm că ideea de judecată are o latură pozitivă, întrucât presupune și acel moment când neprihăniților li se face dreptate. De fapt, cartea Daniel face referire la o judecată din vremea sfârșitului prin care se face „dreptate sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22). Judecata lui Dumnezeu include astfel ambele aspecte. Citește despre acest lucru în **1 Împărați 8:32**.

1 Citește Matei 25:31-46 și Ioan 5:21-29. Cum a exprimat Isus atât ideea de condamnare, cât și pe cea de dreptate la judecata finală?

Unii susțin că formulările „nu este judecat” (Ioan 3:18) și „nu vine la judecată” (Ioan 5:24) înseamnă că aceia care sunt în bună relație cu Hristos nu sunt judecați deloc. Dar aceste expresii înseamnă că cei credincioși nu sunt *condamnați* în cadrul judecății. Prin urmare, textul ar trebui înțeles ca însemnând „nu este condamnat” (Ioan 3:18) și „nu va fi condamnat” (Ioan 5:24). Pe scurt, destinul ne este hotărât în viața noastră de acum. Celor care cred în Hristos li se face dreptate la judecată, iar cei care nu sunt în Hristos rămân în continuare condamnați. Descriind judecata (Matei 25:31-46), Domnul Isus a menționat prezența nu doar a caprelor (cei nelegiuți), ci și a oilor (cei neprihăniți). Citește ce are de spus apostolul Pavel privind judecata în **2 Corinteni 5:10**.

Atunci când ne gândim la judecată trebuie să avem în vedere că suntem mântuiți prin har (Isaia 55:1; Efeseni 2:8-10), considerați neprihăniți prin credință (Geneza 15:6; Romani 5:1) și judecați după fapte (Eclesiastul 12:14; Matei 25:31-46; Apocalipsa 20:11-13). Legea în baza căreia se face judecata este Legea morală a lui Dumnezeu așa cum este rezumată în Cele Zece Porunci (Eclesiastul 12:13,14; Iacov 1:25; 2:8-17). Faptele noastre sunt dovada exterioară a autenticității experienței mântuirii personale și, în consecință, elementele de care trebuie să se țină cont în timpul judecății.

Nu uita: nu există niciun decret arbitrar din partea lui Dumnezeu prin care îi alege pe unii ca să fie salvați și pe alții să fie pierduți! Fiecare este responsabil din punct de vedere moral pentru propriul destin. Judecata nu este momentul când Dumnezeu decide dacă ne acceptă sau nu, ci ocazia când Dumnezeu ne definitivează alegerea, indiferent că L-am acceptat sau nu – o alegere vădită de faptele noastre.

Ideea de judecată care precedă revenirea lui Hristos, sau cea ce noi numim „judecata preadventă”, se găsește în multe locuri în Scriptură.

- 2** Citește **Daniel 7:9-14; Matei 22:1-14; Apocalipsa 11:1,18,19 și Apocalipsa 14:6,7**. În ce fel se clarifică ideea de cercetare, investigație preadventă în sala tribunalului ceresc? Care este semnificația unei astfel de judecăți?

Conceptul de judecată de cercetare preadventă a poporului lui Dumnezeu se bazează pe trei învățături biblice fundamentale: Una dintre ele este aceea că toți morții – drepți sau nelegiuți – rămân într-o stare de inconștiență în mormintele lor până la învierea finală (Ioan 5:25-29). A doua învățătură este cea despre existența unei judecăți universale, a tuturor oamenilor (2 Corinteni 5:10; Apocalipsa 20:11-13). Cea de-a treia constă în faptul că prima înviere va reprezenta răsplata binecuvântată a celor neprihăniți, iar a doua înviere va însemna moartea veșnică a celor nelegiuți (Ioan 5:28,29; Apocalipsa 20:4-6,12-15). Aceasta înseamnă că, dacă tot vor fi judecați, toți oamenii ar trebui să fie judecați *înainte* de învierea aferentă fiecăruia dintre ei, deoarece cu ocazia învierii își vor primi răsplata finală.

Cartea Daniel ne ajută să înțelegem atât perioada, cât și natura judecății preadvente. La sfârșitul celor 2.300 de zile simbolice – în anul 1844 –, sanctuarul ceresc avea să fie curățat (Daniel 8:14; compară cu Evrei 9:23) și judecata de cercetare preadventă avea să înceapă (Daniel 7:9-14). Acestea sunt două moduri diferite de a vorbi despre același eveniment. Iar judecata are loc pentru a face „dreptate sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22). Cu alte cuvinte, este o veste bună pentru poporul lui Dumnezeu. În Matei 22:1-14, Isus a vorbit despre o cercetare a invitaților la nuntă înainte ca sărbătoarea nunții să înceapă efectiv. Iar în cartea Apocalipsa, judecata de cercetare preadventă este descrisă prin intermediul acțiunii de măsurare a acelor care se închină în templul lui Dumnezeu (Apocalipsa 11:1) și prin vestirea că „a sosit ceasul judecății” (Apocalipsa 14:6,7; compară cu Apocalipsa 14:14-16).

Ce impact ar trebui să aibă asupra vieții noastre de pe pământ faptul că știm despre judecata din cer?

Biblia ne spune că, la a doua venire, **(1)** atât sfinții care sunt în viață, cât și sfinții înviați Îl vor întâmpina „pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4:16,17); **(2)** toți sfinții vor fi luați la cer ca să ocupe „locașurile” cerești pe care Însuși Isus le-a pregătit pentru ei (Ioan 14:1-3) și **(3)** doar după o mie de ani Noul Ierusalim va coborî pe acest pământ și va deveni căminul veșnic al sfinților (Apocalipsa 21:1-3,9-11). Așadar, în timpul mileniului, când acest pământ va fi pustiu, sfinții vor domni cu Hristos în cer (Ieremia 4:23; Apocalipsa 20:4).

3 Citește 1 Corinteni 6:2,3 și Apocalipsa 20:4-6,11-13. De ce sfinții ar trebui să participe la judecata din timpul miei de ani?

Întregul proces de judecată are scopul: **(1)** de a dovedi nevinovăția caracterului lui Dumnezeu în raport cu acuzațiile lui Satana cum că Dumnezeu nu este drept în modul în care Își tratează ființele create; **(2)** de a confirma imparțialitatea răsplătirii celor dreți; **(3)** de a demonstra dreptatea pedepselor primite de cei nelegiuți și **(4)** de a înlătura orice îndoială care ar putea duce la o altă revoltă în univers. La judecata de cercetare preadventă a celor dreți, iau parte doar ființele din cer (Daniel 7:9,10). Dar la judecata din timpul mileniului a celor nelegiuți și a îngerilor căzuți, și sfinții vor participa deopotrivă (1 Corinteni 6:3; Iuda 6; Apocalipsa 20:4-6). Judecata de cercetare preadventă a început în anul 1844, când „s-au așezat niște scaune. [...] S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7:9,10). Însă judecata din timpul miei de ani va începe după ce sfinții sunt luați la cer și vor sta pe scaunele de domnie, iar judecata le va fi încredințată lor. Apoi, încă o dată, cărțile din ceruri vor fi deschise și cei morți vor fi „judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (Apocalipsa 20:4,12). Acest proces le oferă sfinților ocazia de a examina rapoartele cerești și de a vedea modul corect în care Dumnezeu a tratat toate cazurile. Dumnezeu nu doar că îi răsplătește pe toți oamenii potrivit cu ceea ce merită, pe baza deciziilor lor, dar le și explică de ce acționează așa.

Ce ne învață despre caracterul lui Dumnezeu faptul că, înainte ca morții pierduți să fie înviați pentru moartea a doua, cei mântuiți vor fi implicați în procesul de judecată și nimeni nu va fi pedepsit până când nu vedem și noi dreptatea și nepărtinirea lui Dumnezeu? Tu accepți ca faptele tale să fie evaluate de cei care te cunosc?

În Evul Mediu a existat o puternică tendință de a-L descrie pe Dumnezeu ca un Judecător sever, gata să pedepsească. Astăzi, tendința este aceea de a-L descrie ca Tată iubitor, îngăduitor, care niciodată nu Își pedepsește copiii. Dar iubirea fără dreptate se va preface în haos și anarhie, iar dreptatea fără dragoste se va transforma în oprimare și subjugare. Procesul de judecată al lui Dumnezeu este o perfectă îmbinare a dreptății și a harului, ambele derivând din iubirea Sa necondiționată. În istoria omenirii, judecata cu caracter executoriu este intervenția finală și ireversibilă a lui Dumnezeu de pedepsire. Judecăți punitive limitate au mai avut loc, de exemplu, cu ocazia alungării din cer a lui Satana și a îngerilor lui răzvrățiți (Apocalipsa 12:7-12), cu ocazia izgonirii lui Adam și a Evei din Eden (Geneza 3), a potopului (Geneza 6 – 8), a distrugerii Sodomei și Gomorei (Geneza 19; Iuda 7), a morții întâilor născuți din Egipt (Exodul 11 – 12) și a morții lui Anania și Safirei (Faptele 5:1-11). Deci nu este de mirare că va fi o judecată executorie a celor nelegiuți și la sfârșitul istoriei umane.

4 Citește 2 Petru 2:4-6 și 2 Petru 3:10-13. Ce înțelegem despre natura judecății finale cu caracter executoriu? Finalizarea judecății, în contrast cu prelungirea ei veșnică, înseamnă denaturarea dreptății? Sau manifestarea ei?

„Bunătatea și îndelungata toleranță a lui Dumnezeu, răbdarea și mila Sa exercitate față de supușii Săi nu Îl vor împiedica să-l pedepsească pe păcătosul care a refuzat să se supună cerințelor Lui. Nu se cuvine ca lui Dumnezeu să Îi dicteze omul – un călcător al Legii sfinte a lui Dumnezeu, iertat doar în virtutea marelui sacrificiu pe care El l-a făcut când L-a dat pe Fiul Lui să moară pentru cei păcătoși, fiindcă Legea Sa era de neschimbat” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 12, p. 208). Dumnezeu a făcut tot ce putea face pentru a salva omenirea de la pieirea veșnică, inclusiv cu un preț enorm pentru El. În definitiv, cei pierduți au făcut alegeri care le-au atras acest sfârșit nefericit. Ideea că judecata lui Dumnezeu în dreptul celor pierduți, chiar și distrugerea lor (în contrast cu chinul veșnic), ar fi contrară caracterului unui Dumnezeu iubitor este pur și simplu greșită. Dragostea lui Dumnezeu, și numai dragostea Lui, necesită și dreptate.

Ce ne învață crucea însăși despre ce a fost dispus să facă Dumnezeu ca să-i salveze pe toți cei care vor fi salvați?

Dumnezeu îndreaptă mersul istoriei omenirii spre punctul ei culminant final. La încheierea miei de ani, toți morții nelegiuți sunt înviați ca să-și primească sentința finală (Apocalipsa 20:5,11-15). Apoi, când tot procesul de judecată este încheiat și nu se mai poate adăuga nimic, toți cei răi vor recunoaște dreptatea lui Dumnezeu. „Având în vedere toate aspectele marii lupte, întregul univers, atât ființele loiale, cât și cele rebele, declară în unanimitate: «Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!»” Și însuși Satana „va face plecăciune și va recunoaște dreptatea sentinței primite” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 670, 671).

5 Citește Maleahi 4:1; Apocalipsa 20:14,15 și 21:8. Cât de eficiente vor fi „ia-zul de foc” și „moartea a doua”?

Distrugerea finală a lui Satana, a îngerilor lui și a celor nelegiuți va curăța universul de păcat și de consecințele acestuia. Totuși, chiar și distrugerea finală a celor răi este un act de dragoste din partea lui Dumnezeu, nu doar față de sfinți, ci și față de cei răi. Aceștia ar prefera să moară decât să trăiască în prezența unui Dumnezeu care este „un foc mistuitor” pentru păcat (Evrei 12:29). „[Cei răi] și-ar dori să fugă din acel loc sfânt și ar prefera distrugerea, ca să se poată ascunde de fața Aceluia care a murit ca să-i răscumpere. Prin propriile alegeri, cei răi își pecetluiesc singuri soarta. Excluderea lor din ceruri este voluntară, în ce-i privește pe ei, și dreaptă și plină de îndurare, în ce-L privește pe Dumnezeu” (*Ibidem*, p. 543).

Astfel, exterminarea păcatului și a păcătoșilor – spre deosebire de teoria nebiblică a nesfârșitelor suferințe din iad – constituie o pedeapsă echitabilă și proporțională pentru tot ce-ar fi putut comite vreodată oamenii răi. De asemenea, aceasta confirmă și faptul că păcatul a avut un început și va avea un sfârșit. Apoi, întregul univers va reveni la perfecțiunea lui originară, de dinainte ca păcatul, răul și neascultarea să apară în mod misterios și fără nicio justificare.

Lăudat să fie Domnul care, în calitate de „Judecătorul [nostru] cel drept” (2 Timotei 4:8), va lua hotărârea corectă de a le oferi celor neprihăniți nemurirea, iar celor nelegiuți nimicirea veșnică.

De ce ar fi greșită ideea ca Dumnezeu să îi salveze pe toți oamenii la sfârșit? De ce este aceasta o idee de-a dreptul rea?

**Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*,
capitolul 24; *Tragedia veacurilor*, capitolele 41 și 42**

„În ziua judecății de apoi, fiecare ființă pierdută va înțelege natura propriei respingeri a adevărului. Jertfa de pe cruce va fi prezentată și adevărata ei însemnătate va fi înțeleasă de fiecare minte ce a fost orbită de păcat. În fața priveliștii de pe Golgota, cu jertfa ei tainică, păcătoșii vor sta condamnați. Se va da la o parte orice scuză mincinoasă. Apostazia oamenilor se va arăta în odioasa ei înfățișare. Oamenii vor vedea ce au ales. Atunci va fi clarificată orice întrebare cu privire la adevăr și rățacire care a existat în lupta aceasta îndelungată. Întregul univers va vedea că Dumnezeu nu este vinovat de existența sau persistența răului. Se va demonstra că hotărârile lui Dumnezeu nu sunt ceva secundar păcatului. Nu a existat niciun cusur în cârmuirea lui Dumnezeu, niciun motiv de nemulțumire. Când vor fi date în vileag gândurile tuturor oamenilor, atât cei credincioși, cât și cei răzvrățiți vor afirma împreună: «Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău?, pentru că judecățile Tale au fost arătate» (Apocalipsa 15:3,4)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 58).

Studiu zilnic: 2 Împărați 19 – 25;
Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 12

1. Pe cine a batjocorit Rabșache? (Enumeră versetele.)

2. Cu câți ani a prelungit Domnul viața lui Ezechia?

3. Ce lucrători la templu nu erau verificați?

4. Ce lucru nu a vrut Domnul să ierte?

5. Ce să ne rugăm în timpul ploii târzii?

Privire generală

Dumnezeu este Judecătorul nostru (Isaia 35:4). În această calitate, El este imparțial în judecata Sa. Aceasta este o veste bună pentru noi. Ca ființe umane căzute, cu o gândire defectuoasă și cu o înclinație spre părtinire și prejudecată, tindem să îi vedem pe unii demni de cer, iar altora să le refuzăm intrarea acolo. Dumnezeu cunoaște inima, gândirea și motivațiile omului. Drept urmare, doar El poate rosti în dreptul fiecărei ființe umane o sentință imparțială și dreaptă.

Prin judecățile Sale, Dumnezeu Își restaurează gloria și Își apără caracterul. El o face în mod deschis și consecvent pentru ca toți să știe cine este El (Psalmii 34:8). Dumnezeu vrea ca toate ființele inteligente din univers să Îi înțeleagă scopurile și să știe că El tratează răul în mod drept, că pe cei răi îi pedepsește în mod corespunzător și pe cei păcătoși îi salvează în mod corect (Ezechiel 18:21,23,32; 33:11; Romani 3:21-26). În raport cu judecata lui Dumnezeu, Evanghelia se concentrează asupra salvării păcătoșilor care se pocăiesc și prezintă astfel vestea bună despre Dumnezeul iubirii care, în virtutea sentimentelor Lui, judecă și aduce o soluție de durată la problema morții, suferinței, durerii, nedreptății și violenței, ce reprezintă urmările păcatului (Romani 6:23; 2 Tesaloniceni 1:9; Apocalipsa 21:3,4).

În final, Dumnezeu va restaura pe deplin armonia și pacea în întregul univers (Efeseni 1:10). Răul și oricine sau orice se asociază cu el vor fi eliminați și distruși (Matei 25:41,46; Apocalipsa 20:13-15). Toți aceia care s-au supus total și de bunăvoie lui Dumnezeu, recunoscându-L drept Creator, Răscumpărător, Domn și Împărat al lor vor primi viața veșnică, Îl vor sluji și I se vor închina cu bucurie pe vecie (Exodul 34:6,7; Daniel 7:14,27; Naum 1:7; Ioan 3:16,17; Efeseni 1:4-10; Filipeni 2:10,11; Apocalipsa 15:3,4). Astfel, viața de la început, plină de bucurie și pace, va fi restaurată și niciodată nu va mai fi tulburată de vreo formă de neascultare sau revoltă (Naum 1:9; Ioan 10:10; Romani 2:7; 1 Timotei 1:16; 2 Timotei 4:7,8; Tit 2:11-14).

Comentariu

Judecata primordială și cosmică de la cruce

În găsirea unei soluții la problema păcatului, Dumnezeu este un mare specialist. Moartea lui Isus pe cruce constituie miezul soluției.

Evenimentul de la cruce atestă anumite dovezi și judecăți: **(1)** Dumnezeu a fost reabilitat, dezvinovățit – Golgota dovedește că Dumnezeu este Dumnezeul iubirii, al adevărului, al dreptății, al sfințeniei, al ordinii și al libertății, precum și Garantul păcii, bucuriei și al prosperității (Psalmii 51:4; Ioan 3:16; Romani 3:21-26); **(2)** Satana a fost judecat și condamnat (Ioan 16:11; Evrei 2:14); **(3)** păcatul a fost judecat și condamnat (Romani 8:3); **(4)** oamenii au fost judecați, iar Domnul Isus a luat condamnarea lor asupra Lui (Isaia 53:4-6; 2 Corinteni 5:21; Galateni 3:13) și aceluia care L-au acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal li s-a dat posibilitatea să trăiască veșnic (1 Ioan 5:12,13). Dumnezeu vrea ca fiecare om să trăiască (Ezechiel 18:30-32; 1 Timotei 2:2,3).

Judecata anterioară revenirii (preadventă), sau judecata de cercetare

Biblia atestă că, atunci când Dumnezeu convoacă tribunalul ceresc înainte de a doua venire a lui Isus (Daniel 7:9,10,13,14,22,26,27; Apocalipsa 11:19; 14:7; compară cu Matei 22:1-14), scopul principal va fi acela de a ne asigura din punct de vedere legal și veșnic locul nostru în cadrul familiei cerești. Versetele 2 și 3 din Ioan 14 ne asigură că Isus nu ne construiește locuințele în ceruri în calitate de maistru constructor, clădindu-ne niște case frumoase (ar putea face acest lucru într-o clipă), ci El ne asigură din punct de vedere legal locul în ceruri înaintea reprezentanților întregului univers. Această procedură legală necesită mult timp, după cum este dovedit în Daniel 7:9,10,13,14,22,26,27. În calitate de Martor adevărat, Isus va prezenta în mod corect cazul fiecăruia dintre noi și va proclama în fața universului că noi, în calitate de credincioși în El, suntem ai Lui, că am acceptat moartea Lui ca să ne curețe de păcat, că harul Lui ne este suficient și că puterea harului Său acționează în noi.

Isus ne garantează salvarea în mod legal, deschis, public și, de asemenea, în mod transparent înaintea tuturor locuitorilor universului, astfel încât nimeni, în toată veșnicia, să nu mai ridice problema că ceva s-ar fi făcut în secret sau cu părtinire. Isus spune clar că cei mântuiți sunt oameni demni de încredere și că se integrează bine în familia cerească, fiindcă harul uimitor al lui Dumnezeu este un har transformator, care îi schimbă. Dumnezeu vrea ca noi să fim acceptați în cer fără niciun dubiu sau semn de întrebare.

Prin urmare, dată fiind natura acestei judecăți de cercetare, ea ar putea fi numită și „judecată de confirmare”, care adeverește, sigilează, validează ce a fost făcut în timpul vieții fiecărui om. Judecata de confirmare este o recunoaștere a deciziilor luate în timpul vieții.

Pot fi folosiți mai mulți termeni pentru a explica diversele aspecte ale judecății desfășurate înainte de a doua venire a lui Isus: **(1)** judecată de confirmare – mai ales din perspectiva celor răscumparați, fiindcă Isus ia cazul fiecăruia dintre ei și confirmă în fața universului relația lor cu El; **(2)** judecată revelatoare, fiindcă Isus dezvăluie înaintea întregii familii cerești cine sunt adevărații urmași ai lui Dumnezeu și îl demască pe antihrist, care se dă drept Dumnezeu și agentul Lui de salvare; **(3)** judecată demonstrativă – Dumnezeu le prezintă dovezi ființelor cerești și le arată care au fost atitudinile noastre față de El și de Legea Sa, față de oameni, de natură și față de păcat și le și explică modul în care El tratează păcatul, răul, pe diavol și pe toți cei care l-au urmat pe Satana; **(4)** judecată de cercetare – îngerii și ființele cerești au nevoie de această judecată pentru a dobândi noi perspective asupra mării lupte și a motivului pentru care Dumnezeu îi salvează pe unii, iar pe alții nu îi primește în cer. În acest fel sunt deschise cărțile pentru locuitorii cerului (Daniel 7:10), demonstrând imparțialitatea deciziilor lui Dumnezeu.

Judecata preadventă nu pronunță o nouă sentință, contrară a ceea ce trăim noi în viața de zi cu zi. Isus va confirma acțiunea mântuitoare a lui Dumnezeu sau condamnarea în dreptul fiecărei persoane. Nu trebuie să ne temem de judecata de cercetare realizată de Dumnezeu, fiindcă în cadrul acestei judecăți El validează, scoate la lumină și demonstrează lumii cerești deciziile pe care noi le-am luat de partea Lui în timpul vieții. El nu va adăuga nimic altceva la deciziile noastre și nici nu le va schimba. Ca Unul care este credincios și drept, El declară solemn în dreptul poporului Său că suntem ai Lui (Romani 8:31; Apocalipsa 3:14).

Ultima judecată, sau judecata nimicitoare

Judecata finală de pe pământ are loc la sfârșitul celor o mie de ani, când cei nelegiuți vor fi înviați. Ei se vor aduna pentru a-L ataca pe Dumnezeu și poporul Său în Noul Ierusalim (Apocalipsa 20:7-10; 21:1-3). Dumnezeu Însuși va sta pe marele tron alb și va judeca toate ființele pe care le-a creat și care nu s-au pocăit (Apocalipsa 20:11,12). În lumina crucii, se va derula istoria păcatului și a mântuirii. Va fi prezentată fiecare fază a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, precum și minutatul Său plan de răscumparare – de la începutul revoltei lui Satana în cer la sacrificiul suprem al lui Isus pe cruce și până la victoria finală la a doua Sa venire. De asemenea, toți cei nelegiuți își vor vedea propria viață în lumina crucii.

Crucea lui Isus va fi înălțată deasupra tronului lui Dumnezeu, după cum afirmă Ellen G. White: „Deasupra tronului se dezvăluie crucea. Ca într-o panoramă, apar scenele ispitirii și căderii lui Adam și etapele succesive ale marelui plan de răscumpărare” (*Tragedia veacurilor*, p. 666). Cei nelegiuți vor vedea ce a făcut Dumnezeu pentru salvarea lor, câte șanse au respins, cât de mult au disprețuit harul Său în mândria și ignoranța lor. Încăpățânarea și indiferența lor vor fi foarte bine demascate și ei vor vedea adevărata natură a răzvrătirii lor.

Satana îi va conduce pe toți păcătoșii într-un ultim atac disperat asupra Sfintei Cetăți. Caracterul lor ticălos se va manifesta și va fi dovedit încă o dată. Chiar și cele mai bune cunoștințe despre Dumnezeu, despre caracterul și acțiunile Sale nu vor schimba aceste ființe. Acești oameni sunt cu desăvârșire răi. Există doar o singură soluție: anihilarea răului în toate formele lui. Foc din cer va cădea și va pune capăt definitiv păcatului, răului și rebeliunii pentru totdeauna (Apocalipsa 20:9,10). Acest foc purificator va constitui judecata nimicitoare, moartea definitivă, veșnică, ireversibilă. Nu mai există speranță pentru cei care L-au respins pe Isus ca Mântuitor personal și au continuat în atitudinea lor de încăpățănare. Le stătea în fire să distrugă. Prin urmare, din dragoste, Dumnezeu trebuie să-i distrugă pe acești distrugători. Natura acestei judecăți este executarea sentinței. Dumnezeu trebuie să reacționeze la comportamentul distructiv al oamenilor nepocăiți, al îngerilor răi și al diavolului. Dacă nu ar avea nicio reacție, răul ar triumfa și viața ar fi pusă în pericol și în cele din urmă eradicată. Păcatul, păcătoșii și diavolul cu îngerii lui vor fi anihilați și pământul va fi curățat de rău (Apocalipsa 20:9,13-15; compara cu 2 Petru 3:7,10-13).

După ce va reteza partea bolnavă și păcătoasă fără șansă de vindecare, Dumnezeu va acționa în calitate de Re-creator al vieții. El va crea un cer nou și un pământ nou (Apocalipsa 21 – 22). Mântuirea și viața vor fi asigurate de-a lungul veșniciei. Păcatul nu va mai apărea niciodată. Toate ființele inteligente din univers Îi vor sluji lui Dumnezeu cu devotament și din dragoste și recunoștință, deoarece vor cunoaște bunătatea, iubirea, dreptatea și adevărul lui Dumnezeu. Iubirea, pacea, armonia, bucuria, dreptatea, libertatea, ordinea și adevărul vor domni veșnic. Dumnezeu, în calitate de Domn al domnilor și Împărat al împăraților, va fi iubit, admirat, urmat, ascultat și adorat pentru întreaga eternitate de către oricine (Daniel 7:27; Apocalipsa 21 – 22).

Astfel, teologia despre judecata lui Dumnezeu este revelația și demonstrația supremă a iubirii, adevărului și dreptății lui Dumnezeu

(Filipeni 2:10,11; Apocalipsa 15:2-4). Modul de guvernare al lui Dumnezeu este transparent; căile Lui sunt învederate și dovedite corecte și drepte. Dumnezeu este corect când îi îndreptățește pe păcătoșii care L-au acceptat, s-au încrezut în El ca Mântuitor personal și au spus „nu” păcatului, nelegiurii, lui Satana și îngerilor căzuți.

Aplicație

- 1 De ce judecata lui Dumnezeu este atât de necesară și esențială în contextul mării lupte și al interesului manifestat de univers în problematica păcatului?
- 2 Cum deosebim judecățile divine cu implicații pozitive de cele cu implicații negative?
- 3 Cum trăim în așteptarea judecății lui Dumnezeu fără a fi speriați de ea?

24 – 30 decembrie

Toate lucrurile noi

Sabat după-amiază

De memorat: „Cel ce ședea pe _____ a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile _____.» Și a adăugat: «_____, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice _____ _____»” (Apocalipsa 21:5).

Scriptura ne oferă următorul motiv de speranță: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13). Unora, totuși, promisiunea unui „cer nou și [a unui] pământ nou” (Apocalipsa 21:1) li se pare o fantezie, o poveste spusă de cei de la putere pentru a controla masele, folosindu-se de speranța unei vieți după moarte. Adică ceva de genul: Deși îți este greu în prezent, într-o zi îți vei primi răsplata în cer. Deși unii au folosit în felul acesta speranța prezentată de Biblie, abuzul lor nu a schimbat adevărul făgăduințelor pe care le avem cu privire la cerul nou și la pământul cel nou.

În zilele finale, denigratorii vor lua în râs fericita noastră nădejde (2 Petru 3:3-7). Dar batjocura lor, așa cum a fost prezis, ar putea fi văzută ca o dovadă în plus că ceea ce spune Biblia este adevărat.

De înțeles: Glorioasa făgăduință despre un cer nou și un pământ nou, inclusiv despre templul ceresc, prezența lui Dumnezeu, sfârșitul morții și al lacrimilor – și, în final, triumful suprem al iubirii lui Dumnezeu.

Pentru unii adepți ai filozofiei grecești, este ceva rău ca o entitate să fie de natură fizică. Din acest motiv este de neconceput pentru ei un cer real cu persoane reale, în viitor. Conform acestei gândiri, ca să fie cer și să fie bun, cerul trebuie să fie de natură pur spirituală, eliberat de imperfecțiunile care se găsesc în lumea fizică de aici. Dacă ceva este material, susțin ei, nu poate fi spiritual și, dacă ceva este spiritual, nu poate fi material. În schimb, Biblia vorbește despre cer în termeni concreți, dar fără limitările impuse de prezența păcatului.

1 Citește Isaia 65:17-25; 66:22,23; 2 Petru 3:13 și Apocalipsa 21:1-5. Care este mesajul de bază din aceste pasaje?

Cartea Isaia oferă niște indicii interesante despre cum ar fi fost pământul dacă poporul Israel ca națiune ar fi rămas credincios legământului cu Dumnezeu (Isaia 65:17-25; 66:22-23; compară cu Deut. 28). Mediul înconjurător în ansamblul lui, cu diferitele sale manifestări ale vieții, avea să se îndrepte tot mai mult spre planul inițial al lui Dumnezeu, și anume spre realitatea de dinaintea apariției păcatului. Dar planul nu s-a concretizat conform așteptărilor. Apoi a fost conceput un alt plan, de data aceasta cu biserica, alcătuită din evrei și neevrei din toate popoarele (Matei 28:18-20; 1 Petru 2:9). Prin urmare, profețiile lui Isaia trebuie reinterpredate din perspectiva bisericii (2 Petru 3:13; Apoc. 21:1-5).

„În Biblie, moștenirea celor mântuiți este numită «patrie» (Evrei 11:14-16). Acolo, Păstorul ceresc Își conduce turma la izvoarele apelor vieții. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele lui servesc la vindecarea oamenilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi ca cristalul [...]. Câmpii întinse sunt mărginite de dealuri frumoase, iar munții lui Dumnezeu își înalță piscurile grandioase. Pe acele câmpii pașnice și lângă acele izvoare vii, copiii lui Dumnezeu, care au fost atât de mult timp străini și călători, vor fi acasă” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 675).

Mulți scriitori seculari, care nu au speranța biblică a veșniciei, au deplâns lipsa de sens a existenței umane. Deși se înșală cu privire la viitor, de ce este greu să le contrazici punctul de vedere despre zădărnicia vieții fără speranța vieții veșnice? Prezintă-ți răspunsul în cadrul grupei de la Școala de Sabat.

Unii oameni vorbesc despre cer ca despre sanctuarul lui Dumnezeu. Dar cartea Apocalipsa face referire la un anumit templu din cer, în care se află tronul lui Dumnezeu și marea de sticlă (Apocalipsa 4:2-6; 7:9-15; 15:5-8). Acolo, marea gloată a sfinților din orice neam, din orice seminție și de orice limbă se vor închina lui Dumnezeu pentru totdeauna (Apocalipsa 7:9-17).

2 Compară Apocalipsa 7:9-15 cu Apocalipsa 21:3,22. Cum putem armoniza descrierea mării gloate a celor răscumpești care îi slujesc lui Dumnezeu „zi și noapte în Templul Lui” (Apocalipsa 7:15) cu afirmația lui Ioan că „n-[a] văzut niciun Templu” în Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:22)?

Templul ceresc a fost întotdeauna locul unde oștile cerești I s-au închinat lui Dumnezeu. Dar, odată cu apariția păcatului, sanctuarul a devenit și locul de unde îi este oferită lumii salvarea. „Când problema păcatului va fi rezolvată, sanctuarul ceresc își va recăpăta funcția de la început. În Apocalipsa 21:22, Ioan ne informează că nu a mai văzut niciun templu în cetate fiindcă Domnul Dumnezeu cel atotputernic și Mielul sunt templul ei. Dar înseamnă aceasta că nu mai există o casă a Domnului în care creaturile Lui să poată veni și avea o părtășie specială cu El? În niciun caz!” (Richard M. Davidson, „The Sanctuary: To Behold the Beauty of the Lord”, în Arthur Stele, ed., *The Word: Searching, Living, Teaching*, vol. 1, 2015, p. 31).

Cartea Apocalipsa acordă o atenție deosebită Aceluia căruia I se oferă închinarea și acelora care I se închină. Această închinare cerească este centrată pe Dumnezeu și pe Miel (Apoc. 5:13; 7:10). Ca întotdeauna, și așa cum ar trebui să fie, Hristos este centrul închinării. Închinătorii sunt cei care „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (Apoc. 7:14). Ei sunt martori vii ai răscumpeștii și ai puterii transformatoare a lui Dumnezeu. Ei cântă cântece de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru cine este El și pentru ce a făcut pentru ei.

Citește Apocalipsa 21:3. Acest verset reflectă alte pasaje (Ieremia 32:38; Ezechiel 37:27; Zaharia 8:8; Evrei 8:10). Ce înseamnă acum pentru noi, care suntem încă pe pământ, că Dumnezeu va fi Dumnezeul nostru și noi vom fi poporul Lui?

Biblia spune că Dumnezeu „locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii” (1 Timotei 6:16) și că „nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” (Ioan 1:18; 1 Ioan 4:12). Să însemne oare că sfinții din cer nu Îl vor vedea niciodată pe Dumnezeu Tatăl? Nicidecum. Este destul de clar că expresia „a nu-L vedea pe Dumnezeu” se referă la ființele umane de după cădere, fiindcă Scriptura precizează de multe ori că sfinții Îl vor vedea de fapt în ceruri.

3 Ce aflăm din Matei 5:8; 1 Ioan 3:2,3 și Apocalipsa 22:3,4 despre privilegiul suprem de a-L vedea pe Dumnezeu?

Ioan afirmă că „nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” (Ioan 1:18; 1 Ioan 4:12), dar declară și că „Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2,3) și că vom „vedea fața Lui” (Apocalipsa 22:3,4). Poate fi discutabil dacă aceste pasaje se referă la Dumnezeu Tatăl sau la Domnul Hristos. Dar toate dubiile se risipesc în lumina afirmației lui Isus: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5:8). Ce privilegiu vor avea cei răscumpărați să se închine lui Dumnezeu în templul Lui! Dar privilegiul suprem al tuturor va fi acela că Îi vor vedea fața. „Poporul lui Dumnezeu are privilegiul să comunice deschis cu Tatăl și cu Fiul. «Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos» (1 Corinteni 13:12). Noi vedem chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă în natură și în modul în care procedează cu oamenii, dar atunci Îl vom vedea față în față, fără să fim separați de un vâl întunecos. Vom sta în prezența Sa și vom privi slava feței Sale” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 676, 677).

Este de notat în unele versete din secțiunea de astăzi legătura dintre curăție și faptul de a-L vedea pe Dumnezeu. Cei „cu inima curată” vor vedea pe Dumnezeu; cel care Îl va vedea pe Dumnezeu „se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3). Aceste versete transmit că Dumnezeu trebuie să facă o intervenție în noi care să ne pregătească pentru cer. Deși, în final, dreptul nostru la cer a fost asigurat prin moartea lui Isus, noi vom trece printr-un proces de curățare aici și acum care ne va ajuta să ne pregătim pentru casa noastră cea veșnică. Și un aspect esențial al procesului de curățare este ascultarea de Cuvântul Său.

Citește 1 Petru 1:22. Cum ne transmite acest text legătura dintre ascultare și curățare? Cum anume ne curăță ascultarea? Cum spune Petru, mai precis, că se va manifesta ascultarea noastră?

Teoria despre un suflet nemuritor care suferă veșnic în văpăile iadului este în contradicție cu învățătura Bibliei. Citește ce spune Biblia în **Apocalipsa 21:4**. Dacă ideea despre un iad arzând ar fi adevărată, atunci „moartea a doua” nu ar eradica păcatul și păcătoșii din univers, ci doar i-ar izola într-un iad veșnic de durere și țipete. Mai mult, în acest caz, universul nu ar fi niciodată pe deplin restaurat la perfecțiunea lui de la început. Dar, slavă Domnului, Biblia prezintă un tablou cu totul diferit!

4 Citește **Isaia 25:8; Apocalipsa 7:17 și 21:4**. Ce mângâiere și speranță ne oferă aceste pasaje în mijlocul încercărilor și suferințelor din lume?

Viața poate fi foarte grea, nedreaptă și dură. Unii oameni, foarte dragi nouă, sunt smulși brutal de lângă noi de gheara rece a morții. Sau alții intră subtil în viața noastră, ne fură sentimentele și apoi se îndepărtează ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ce groaznic să fim trădați de cineva pe care l-am iubit și în care am avut încredere! Există momente când, cu inima frântă, ajungem să ne întrebăm dacă viața chiar merită trăită. Totuși, indiferent de durerile noastre, Dumnezeu este întotdeauna doritor să ne șteargă de pe obraji cât mai multe lacrimi posibil. Dar unele dintre cele mai grele lacrimi vor continua să ne umple ochii până în acea zi glorioasă când moartea, durerea și țipetele vor înceta să mai existe (Apocalipsa 21:1-5).

Putem avea încredere că la judecata finală Dumnezeu va trata fiecare om în parte cu dreptate și dragoste. Toți cei dragi ai noștri care au murit în Hristos se vor ridica din morți ca să fie cu noi de-a lungul veșniciei. Cei nedemni de viața veșnică vor înceta în cele din urmă să mai existe, fără să fie nevoiți să trăiască într-un cer „neplăcut” sau într-un iad care arde veșnic. Mângâierea noastră cea mai mare vine din modul corect în care Dumnezeu îi tratează pe toți. Citește în **1 Corinteni 15:54,55** ce vor spune cei răscumparați, iar în **Isaia 65:17** cum va fi în cerul și pe pământul re-creat de Dumnezeu. Nu, cerul nu va fi un loc al amneziei, ci un loc în care trecutul nu va submina bucuria eternă.

Cine nu a simțit ravagiile nedrepte ale existenței umane de pe pământ? Mai ales în acele momente grele, cum putem învăța să ne încredem și, pe cât posibil, să ne bucurăm de bunătatea și dragostea lui Dumnezeu?

- 5** Citește **Apocalipsa 22:3-5**. Cum putem fi siguri că vom fi printre cei care vor avea numele lui Dumnezeu scris pe frunte? Putem avea această siguranță sau nu?
-
-

După răzvrătirea lui Lucifer și căderea lui Adam și a Evei, Dumnezeu i-ar fi putut distruge pe cei doi păcătoși. Dar, ca o expresie a iubirii necondiționate pentru ființele create de El, Dumnezeu, în mila Sa, a instituit un plan pentru a-i salva pe cei care acceptă ceea ce El oferă. Este vorba de „planul de mântuire”, care, deși există de dinainte de crearea pământului (Efeseni 1:3,4; 2 Timotei 1:9; Tit 1:2; Apocalipsa 13:8), a fost prezentat omenirii pentru prima dată în Eden, imediat după cădere. Ulterior a fost transmis prin simbolurile și tipologia serviciului de la sanctuarul evreiesc (Exodul 25), după care a fost exprimat plenar prin viața, moartea și învierea lui Isus (vezi Romani 5).

În centrul planului de mântuire se află făgăduința vieții veșnice, baza-tă pe meritele lui Isus, pentru toți cei care acceptă, prin credință, marea realizare de la cruce. Și înainte de cruce, și după cruce, mântuirea a fost mereu prin credință, și niciodată prin fapte, indiferent cât de mult sunt faptele o expresie a mântuirii noastre.

- 5** Pavel a scris despre Avraam, care a trăit cu mult înainte de venirea lui Hristos, ca despre un exemplu de mântuire prin credință. Citește **Romani 4:2,3**. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem ce este mântuirea prin credință?
-
-

Așadar, putem avea siguranța mântuirii dacă L-am acceptat pe Isus, dacă ne-am predat Lui, dacă am cerut împlinirea promisiunilor Lui, inclusiv a celor despre o nouă viață acum în El, precum și dacă ne bazăm în totalitate pe meritele Sale și pe nimic altceva. Avraam a crezut, și aceasta i s-a considerat neprihănire; la fel stau lucrurile și în dreptul nostru.

Iată deci ce înseamnă a avea numele Lui scris pe fruntea noastră! Dacă Îl avem scris pe frunte în prezent și nu Îi întoarcem spatele, ne va fi scris pe frunte și atunci, în cerul cel nou și pe pământul cel nou.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, capitolul 42

„Crucea lui Hristos va constitui obiectul de studiu și subiectul imnurilor celor mântuiți în toată veșnicia. În Hristos cel glorios, ei Îl vor vedea pe Hristos cel răstignit. Nu vor uita niciodată că El, a cărui putere a creat și a susținut lumile nenumărate din spațiul infinit, iubitul Fiul al lui Dumnezeu, Maiestatea cerului, El, pe care heruvimii și serafimii strălucitori se bucurau să-L adore, S-a umilit pentru a ridica omenirea căzută. De asemenea, nu vor uita că Isus a suferit vina și rușinea pentru păcat și că a trebuit să suporte gândul că Tatăl Său Și-a întors fața de la El, până când suferințele unei lumi pierdute I-au sfâșiat inima și I-au zdrobit viața pe crucea de pe Calvar” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 651).

„Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și bucurie pulsează prin vasta creație. De la Acela care a creat toate lucrurile se revarsă viața, lumina și fericirea prin toate domeniile spațiului infinit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire” (*Ibidem*, p. 678).

Studiu zilnic: 1 Cronici 1 – 7;

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 13 (până la MOISE)

1. Câți copii a avut Isai, tatăl lui David?

2. Cine a primit drept de întâi născut, dar n-a fost scris ca întâi născut?

3. Cum se numea nepotul profetului Samuel și ce slujbă îndeplinea la templu?

4. Din ce cauză au murit unii din copiii lui Efraim?

5. Cum se obțin cele mai mari biruințe ale bisericii și ale creștinului?

Privire generală

Ultimul nostru studiu abordează speranța supremă a creștinului și dorul lui după momentul când Dumnezeu va face ceruri noi și un pământ nou la venirea Sa. Vechea ordine a lumii noastre păcătoase va ajunge la final. Trecutul nostru păcătos nu ne va mai tulbura și toate neajunsurile, păcatele și greșelile noastre vor fi înlăturate. Toate suferințele, dezamăgirile și rănila ne vor fi vindecate.

După cei o mie de ani, Dumnezeu ne va șterge lacrimile și marea luptă se va sfârși. Dumnezeu va re-crea totul. În acest peisaj vor domni dragostea, fericirea, pacea și bucuria. Dumnezeu va realiza ceruri noi și un pământ nou cu o nouă calitate a vieții. Nu va mai fi nevoie de spitale, de închisori și de cimitire, fiindcă nu vor mai fi prezente durerea, boala, suferința, violența, crima, exploatarea sau moartea (Apocalipsa 21:4,5). Noul Ierusalim va fi „cortul lui Dumnezeu cu oamenii. El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei” (Apocalipsa 21:3). Viața pe noul pământ va fi extraordinară și va aduce cea mai mare împlinire. Ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit despre aceasta depășește tot ce poate pătrunde imaginația noastră, fiindcă „scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:3-5).

Comentariu

Descrierea din Isaia 65:17-25

Prorocul Isaia este un profet al speranței. Mai mult decât oricare alt profet, Isaia face trimitere la Mesia care avea să vină și la întemeierea Împărăției lui Dumnezeu. Isaia este numit pe bună dreptate profetul evanghelist. În capitolul 65, versetele 17 la 25, el vorbește despre cerurile noi și despre pământul cel nou. Cum descrie Isaia viața pe noul pământ? El prezintă 12 caracteristici:

1. Noul pământ este creația unică a lui Dumnezeu (Isaia 65:17). Dumnezeu intervine și creează în virtutea calității Sale de Creator.
2. Trecutul păcătos nu îi va mai împovăra pe slujitorii lui Dumnezeu (Isaia 65:17).

3. Ierusalimul va fi un loc al bucuriei, al fericirii (Isaia 65:18).
4. Nu vor mai fi plânsete și țipete în Ierusalim (Isaia 65:19).
5. Nu vor mai exista mortalitate infantilă sau pierderi de sarcină (Isaia 65:20,23).
6. Longevitatea celor credincioși este garantată (Isaia 65:20,22), dar înainte să înceapă viața pe noul pământ, păcătoșii vor muri înainte de vreme (Isaia 65:20).
7. Va predomina munca creatoare (Isaia 65:21-23): se vor construi case și se vor planta vii.
8. Pacea și prosperitatea vor fi asigurate (Isaia 65:22). Nu vor mai fi amenințări cu războaie sau distrugere.
9. Oamenii se vor bucura de viață în prezența lui Dumnezeu și a binecuvântărilor Sale (Isaia 65:23).
10. Rugăciunile vor primi imediat răspuns de la Dumnezeu (Isaia 65:24).
11. Se vor crea noi condiții de viață în natură (Isaia 65:25).
12. Locuitorii se vor bucura de inversarea blestemelor legământului, devenite binecuvântări îmbelșugate, așa cum ne arată teologia acestui pasaj, în comparație cu binecuvântările și blestemele din cartea Deuteronomul (Deuteronomul 27 – 28; compară cu Leviticul 26).

Merită observat că Isaia declară în repetate rânduri că Dumnezeu creează cerurile și pământul și cupleză aceste două cuvinte-cheie, chiar dacă uneori o face destul de liber (vezi Isaia 1:2; 13:13; 24:18,21; 37:16; 40:12,22,26-28; 42:5; 44:23,24; 45:8,12,18; 48:13; 49:13; 51:6,13,16; 55:9). Cerul și pământul sunt deseori menționate în contextul puterii lui Dumnezeu de a-Și salva poporul. Din aceste ocurențe rezultă clar că Isaia folosește un limbaj figurat atunci când vorbește despre Dumnezeu care creează ceruri noi și un pământ nou; limbajul figurat indică restaurarea. Dumnezeu afirmase anterior în Isaia că este Creatorul și că va face ceruri noi și un pământ nou: „Eu pun cuvintele Mele în gura ta și te acopăr cu umbra mâinii Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou și să zic Sionului: «Tu ești poporul Meu»” (Isaia 51:16). Doar de două ori este menționat în Biblia ebraică faptul că Domnul face „ceruri noi și un pământ nou”, iar ambele situații sunt în Isaia (Isaia 65:17 și 66:22). Cealaltă referință se găsește în Noul Testament, în cartea Apocalipsa (Apocalipsa 21:1).

Întrebarea crucială este dacă descrierea de mai sus din Isaia 65:17-25 este o prezentare a pământului nou și a cerurilor noi escatologice

– de la sfârșitul timpului. Reiese clar faptul că pasajele din Isaia 65 și 66 nu descriu tabloul escatologic așa cum este descris în Apocalipsa 21 și 22, fiindcă sunt incluse moartea, păcatul, blestemul, căsătoria și nașterea. Atunci, la ce situație sau eveniment face referire pasajul din Isaia 65:17-25?

Pasajul acesta prezintă noile condiții care urmau să fie în Israel dacă poporul lui Dumnezeu avea să trăiască după Cuvântul lui Dumnezeu. Modelul în miniatură al Împărăției lui Dumnezeu prezentat de El avea să se regăsească în Israel. Ulterior, cunoașterea despre adevăratul Dumnezeu avea să crească, precum și posibilitatea ca Mesia să fie acceptat. Ierusalimul ar fi devenit o mega cetate-capitală. Națiunile aveau să dea năvală în templul lui Dumnezeu ca să afle despre adevăratul Domn viu pentru a-I sluji și a I se închina (vezi, de exemplu, Isaia 2:2-4; 56:3-8; Mica 4:1-3). „Ceruri noi și un pământ nou” reprezintă o expresie hiperbolică ce denotă, în contextul ei, noile condiții de viață de pe pământ și indică restaurarea lui Iuda după întoarcerea din robia babiloniană. Această expresie descrie condițiile ideale ale poporului lui Dumnezeu în noua lui țară din acea vreme. Capitolul 65 din Isaia este o imagine anticipată, o pre-gustare sau o machetă a cerurilor noi și a pământului nou, care constituie, firește, matricea, originalul. Dar ce anume din acest capitol se poate aplica la descrierea noului pământ de la sfârșitul timpului? Este nevoie de folosirea a trei principii pentru a descoperi aplicarea lor corectă.

Trei principii-cheie de interpretare

Principiul 1: Ceea ce nu este negat se menține

Isaia 65:17-25 furnizează descrieri ale noului pământ pe care scriitorii biblici de mai târziu fie (a) le vor confirma, susține și repeta, fie (b) nu le vor nega validitatea, transferând în dreptul noului pământ escatologic valabilitatea și aplicabilitatea acestora. Simplu spus: Tot ce nu se neagă va fi valabil pe noul pământ, fiindcă este automat transferat, iar valabilitatea acelor aspecte persistă. Următoarele aspecte frumoase ale vieții se mențin: bucuria, fericirea, siguranța, pacea, prosperitatea și activitățile de creație. Vor exista noi relații în lumea animală. În plus, nu vor mai fi plânset, durere, mâhnire și suferință. Trecutul nu va fi o povară. Noul pământ va fi plin de binecuvântările îmbelșugate ale lui Dumnezeu. Niciun scriitor inspirat de mai târziu nu se exprimă împotriva acestor caracteristici esențiale ale vieții și nici nu le neagă. Dimpotrivă, aceste valori sunt reiterate.

Principiul 2: Ceea ce este negat nu se menține

Nu se aplică la noul pământ aspectele cu care scriitorii biblici de mai târziu nu sunt de acord sau pe care le neagă din descrierea lui Isaia (65:17-25). Cu alte cuvinte, aspectele vieții care sunt în contradicție cu cele exprimate în alte locuri din Sfintele Scripturi nu vor fi incluse. Așadar, ce nu va fi acolo?

1. Moartea

Isaia are în vedere moartea (după o viață binecuvântată și prosperă), dar Ioan o elimină explicit: „El [Dumnezeu] va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4).

2. Păcatul, păcătoșii și blestemul

Isaia menționează „blestemul” și „păcătoșii”, dar Ioan proclamă explicit că nimic păcătos nu va exista pe noul pământ (Apocalipsa 21:8,27; 22:3).

3. Căsătoria și nașterea

Isaia subliniază că pe „noul pământ” nu vor mai fi pierderi de sarcină sau moarte infantilă, ceea ce presupune că vor exista acolo căsătorii reușite, cu o abundență de copii ca o expresie a binecuvântării lui Dumnezeu. Totuși, când a fost întrebat cu privire la înviere și la viața de apoi, Isus a răspuns că mariajul și nașterea copiilor nu vor mai face parte din viața veșnică (Matei 22:29-32; vezi și Ellen G. White, Manuscrisul 28, 1904, și *Solii alese*, vol. 1, p. 172, 173). Ceea ce Dumnezeu pregătește pentru copiii Lui va fi mult mai bun și va aduce mult mai multe împliniri decât ceea ce putem experimenta astăzi în cadrul celei mai frumoase, armonioase și reușite căsnicii. Dumnezeu le va da celor răscumparați ceva mult mai bun și mai satisfăcător.

Principiul 3: Vor fi incluse noi lucruri

Pe noul pământ escatologic vor fi lucruri noi, surprinzătoare, care nu au fost menționate în Isaia 65:17-25 sau în Geneza 2. Cel puțin trei realități extraordinare vor fi absolut noi:

1. Noul Ierusalim coboară din cer (Apocalipsa 21:2,3);
2. Tronul lui Dumnezeu, cu apa vie, va fi în cetate (Apocalipsa 22:1,3);
3. Dumnezeu Însuși, prezența Sa fizică, vizibilă și constantă, va locui cu poporul Său (Apocalipsa 22:4,5).

Observația cu care se încheie Isaia 66:22-24 înglobează perioada escatologică, când toți slujitorii Domnului vor fi în Noul Ierusalim, tră-

ind în noile condiții descrise drept cerurile cele noi și pământul cel nou (Isaia 66:23). Urmarea finală va fi că slujitorii Domnului sunt în Noul Ierusalim, dar cei de afară se află sub judecata divină de condamnare și distrugere totală (Isaia 66:24). Acest tablou cosmic este ultima imagine din Isaia, în care viața cea nouă nu mai este tulburată de influențele celor răi, astfel încât pacea și armonia nu vor mai fi niciodată perturbate de păcat. Această realitate va fi urmarea unor acțiuni intense de evanghelizare printre popoare (Isaia 66:19-21).

Ceea ce a anticipat comunitatea religioasă a Vechiului Testament a fost minunat. A fost o privire înainte spre întemeierea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu, a cerurilor noi și a pământului celui nou. Pașaje precum Isaia 65:17-25, dar și Daniel 2, Daniel 7 – 9, Isaia 24 – 27, Ezechiel 38 – 39, Ezechiel 40 – 48, Ioel 3, Mica 4 și Zaharia 14 oferă importante secvențe din această speranță a Vechiului Testament. Se sperau, așteptau, anticipau lucruri extraordinare: Mesia și întemeierea Împărăției lui Dumnezeu.

Îndrăgitul autor și predicator Frederic Farrar a fost prieten apropiat și capelan onorific al reginei Victoria în anii 1870. „Într-o zi, capelanul [...] a ținut o predică despre a doua venire a lui Hristos. În timp ce vorbea despre gloriosul eveniment, a observat că regina avea lacrimi în ochi. După slujbă, s-a apropiat de ea și a întrebat-o:

- Maiestatea Voastră, de ce ați lăcrimat în timp ce vorbeam azi?
- O, pentru că sper ca El să vină în timpul vieții mele!
- Dar de ce doriți să revină în timpul vieții dumneavoastră?
- O, domnule, ca să-mi pot așeza coroana la picioarele Lui!” (H. M. S. Richards, în *The Signs of the Times*, 1 decembrie 1931, p. 10).

Aplicație

- 1 În ce fel speranța cu privire la noul pământ ne transformă valorile și obiectivele actuale?
- 2 În ce privințe își întemeiază Ioan cartea Apocalipsa pe perspectiva lui Isaia asupra noului pământ (Isaia 65)? Ce schimbări aduce Ioan?
- 3 Este această speranță escatologică de folos doar pentru oamenii descurajați și pentru cei care mor? Discută în cadrul grupei, susținându-ți răspunsul cu argumente.

OCTOMBRIE

1. S. Efeseni 5:18
s. a. B 18:56, CT 18:46, IS 18:46, MS 19:01,
SM 19:08, DJ 19:06, AR 19:14

-
- D. Luca 22:15
 - L. Luca 2:11
 - M. 1 Ioan 5:11
 - M. Psalmii 16:11
 - J. Psalmii 25:12
 - V. Psalmii 18:2

s. a. B 18:45, CT 18:35, IS 18:35, MS 18:49,
SM 18:55, DJ 18:55, AR 19:03

8. S. Ioan 6:14
s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:33, MS 18:47,
SM 18:54, DJ 18:53, AR 19:01

-
- D. 1 Ioan 3:5
 - L. Apocalipsa 5:13
 - M. Efeseni 2:8
 - M. 1 Samuel 2:2
 - J. 1 Corinteni 1:24
 - V. Matei 2:11

s. a. B 18:33, CT 18:23, IS 18:23, MS 18:36,
SM 18:42, DJ 18:43, AR 18:50

15. S. Faptele 4:11
s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
SM 18:40, DJ 18:41, AR 18:48

-
- D. Matei 4:23
 - L. Ioan 5:30
 - M. Matei 11:28
 - M. Psalmii 73:24
 - J. 1 Ioan 4:20
 - V. 1 Petru 1:15

s. a. B 18:21, CT 18:11, IS 18:11, MS 18:24,
SM 18:29, DJ 18:31, AR 18:38

22. S. Apocalipsa 2:1
s. a. B 18:19, CT 18:10, IS 18:10, MS 18:22,
SM 18:27, DJ 18:30, AR 18:36

-
- D. Luca 4:8
 - L. Ioan 8:31,32
 - M. Ioan 17:3
 - M. Ioan 9:39
 - J. Iacov 1:17
 - V. Ioan 1:18

s. a. B 18:10, CT 18:01, IS 18:01, MS 18:12,
SM 18:17, DJ 18:20, AR 18:26

29. S. Matei 26:38
s. a. B 18:09, CT 17:59, IS 17:59, MS 18:10,
SM 18:15, DJ 18:19, AR 18:25

-
- D. 1 Ioan 1:9
 - L. Ioan 1:17

NOIEMBRIE

1. M. Ioan 3:5
2. M. 1 Corinteni 3:11
3. J. Zaharia 10:1
4. V. Luca 4:18
s. a. B 17:00, CT 16:51, IS 16:48, MS 17:01,
SM 17:06, DJ 17:11, AR 17:16

5. S. Ioan 8:46
s. a. B 16:59, CT 16:50, IS 16:47, MS 17:00,
SM 17:04, DJ 17:09, AR 17:14

-
- D. Isaia 53:3
 - L. Isaia 42:4
 - M. Luca 18:7
 - M. Coloseni 1:17
 - J. Luca 21:36
 - V. Evrei 11:27

s. a. B 16:52, CT 16:42, IS 16:39, MS 16:52,
SM 16:56, DJ 17:02, AR 17:07

12. S. Matei 25:6
s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:38, MS 16:51,
SM 16:55, DJ 17:01, AR 17:05

-
- D. Matei 4:16
 - L. Evrei 3:4
 - M. Ioan 5:22
 - M. Evrei 12:2
 - J. Evrei 4:15
 - V. Proverbele 17:3

s. a. B 16:45, CT 16:36, IS 16:31, MS 16:45,
SM 16:48, DJ 16:55, AR 16:59

19. S. Maleahi 3:17
s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:44,
SM 16:47, DJ 16:55, AR 16:58

-
- D. Ioan 13:14
 - L. Proverbele 2:6
 - M. Psalmii 103:13
 - M. Matei 26:39
 - J. Isaia 52:14,15
 - V. Zaharia 2:8

s. a. B 16:40, CT 16:31, IS 16:25, MS 16:39,
SM 16:42, DJ 16:50, AR 16:53

26. S. Matei 12:8
s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

-
- D. Psalmii 147:5
 - L. Numeri 24:5,6
 - M. 1 Ioan 1:5
 - M. Apocalipsa 15:3

DECEMBRIE

1. J. 1 Ioan 3:3
2. V. Geneza 16:13
s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:50

3. S. Ioan 1:10
s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:49

-
- D. Ioan 3:14
 - L. 2 Corinteni 8:9
 - M. Ioan 10:30
 - M. Efeseni 2:20,21
 - J. 1 Petru 5:10
 - V. Ioan 17:24

s. a. B 16:36, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:33,
SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:48

10. S. 1 Petru 2:6
s. a. B 16:36, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:33,
SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:48

-
- D. Apocalipsa 22:17
 - L. Ioan 6:63
 - M. Proverbele 15:3
 - M. 1 Ioan 2:2
 - J. Apocalipsa 3:20
 - V. Ioan 1:30

s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
SM 16:36, DJ 16:47, AR 16:49

17. S. Ioan 1:14
s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:20, MS 16:35,
SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:49

-
- D. Filipeni 3:10
 - L. Isaia 41:10
 - M. Proverbele 30:5
 - M. Luca 9:56
 - J. Galateni 3:27
 - V. Ioan 8:10

s. a. B 16:40, CT 16:30, IS 16:23, MS 16:37,
SM 16:39, DJ 16:50, AR 16:52

24. S. Evrei 4:12
s. a. B 16:40, CT 16:31, IS 16:24, MS 16:38,
SM 16:40, DJ 16:51, AR 16:53

-
- D. 1 Corinteni 4:7
 - L. Daniel 4:17
 - M. Apocalipsa 5:13
 - M. Ioan 12:35
 - J. Proverbele 18:10
 - V. Apocalipsa 3:11

s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:28, MS 16:42,
SM 16:45, DJ 16:55, AR 16:57

31. S. Romani 6:23
s. a. B 16:45, CT 16:36, IS 16:29, MS 16:43,
SM 16:45, DJ 16:56, AR 16:58